

Aby rozpocząć lekturę,
kliknij na taki przycisk ,
który da ci pełny dostęp do spisu treści książki.

Jeśli chcesz połączyć się z Portem Wydawniczym
LITERATURA.NET.PL
kliknij na logo poniżej.

Eliza Orzeszkowa

Hekuba

Tower Press 2000

Copyright by Tower Press, Gdańsk 2000

I

Starą nie była jeszcze; nie miała więcej nad lat czterdzieści i w pierwszej młodości swej ładną być musiała, bo wyraźnie ślady tego pozostały w zgrabnym rysunku twarzy jej, niepospolicie pięknych oczach, w obfitości włosów, teraz jeszcze do kolan długich i barwę gorejącego złota mających.

Ale nie w głowie były jej młodość i piękność; dbała o nie jak o piątę koła u wozu. Gdy jej ktoś z sąsiadów żartem raz powiedział: „Pani Teresa, gdyby ładnie ubrała się i uczesała, a kroczkiem trochę mniej zamaszystym chciała chodzić, toby jeszcze śliczną kobietką być mogła!” – zdziwiła się zrazu, potem się rozgniewała i sąsiada ofuknęła:

– Także koncept! Niechże mi pan Ignacy głowy głupstwami nie zawraca, a powie lepiej czy pożycz mi tego grochu na zasiew, po który przyjechałam, czy nie pożycz, bo jeżeli nie, to siadam na bryczkę i jadę! Czasu nie mam!

Wiecznie czasu nie miała, śpieszyła, biegła, o coś starała się, coś pilnego do czynienia miała. Co czyniła? Boże wielki! Ani wyliczyć, ani opowiedzieć! Wszystko, co czynić trzeba było mając folwarczek malutki, dzieci sześcioro i męża który był naprzód hulaką i marnotrawcą, potem próżniakiem i pieczeniarem, a potem umarł i ją wdową pozostawił.

Niektórzy na pracowitość jej fenomenalną, ruchy energiczne, na oczy błyszczące, a niekiedy aż gorejące, spoglądając mawiali: „Co za temperament!” I mieli słuszność. Niezwykłość temperamentu była tym właśnie, co losami jej zarządzało.

Niegdyś ośmnastoletnią, ładną, dość posażną i szeroko spokrewnioną będąc tak się była w sąsiedzie nicponiu zakochała, że perswazje ani wzbraniania żadne nie pomogły.

– Hulaka – mówiono jej – próżniak, bałamut, bankrut!

A ona:

– Nie ma na świecie aniołów. Każdy człowiek ma wady i on je ma także. Ale ja go z wadami i pomimo wad kocham i nigdy, aż do grobowej deski kochać nie przestanę!

A kiedy matka i najbliżsi krewni stanowczo małżeństwu temu opierać się próbowali, oświadczyła, że w razie stawiania jej dalszych przeszkód z domu ucieknie, ani domyślą się, jakim sposobem i kiedy ucieknie, z wybranym swoim w jakim ustronnym kościółku ślub weźmie, a potem matkę i krewnych o przebaczenie poprosi. Że przebaczą, to dla niej wątpliwości nie ulega, bo ją kochają przecież – i jak jeszcze! A w dodatku szczęście jej przeproszać ich za nią będzie. Bo ona pomimo wszystkich przepowiedni czarnych i krakań kruczych ani na chwileczkę o przyszłym szczęściu swym nie wątpi.

Znając ją wszyscy wiedzieli, że to, co mówi, może próżną groźbą nie być. Tak żywą i śmiałą była, tak dzielnie matce w gospodarstwie dopomagała, tak ochoczo do każdej zabawy albo roboty stawała, że kozakiem–dziewczyną ją nazywali. Mogła bardzo łatwo uczynić to, na co inne stworzenie, potulne i nieśmiałe, zdobyć by się nie potrafiło.

Przy tym zdawało się nawet, że ten kościółek ustronny i takie w drodze niezwyklej złożenie dowodu miłości wybranemu posiadać dla niej mogły urok pewien poetyczny czy romantyczny, bo za poezją w ogóle przepadała i pomimo niezwyklej żywości swej do marzycielstwa miała skłonność. Dużo za północ nieraz w poemacie jakimś zaczytać się umiała albo na pięknie zachodzące słońce, na ładny widoczek leśny, na łąkę bogato rozkwitłą zapatrzeć się tak, że jak ze snu budzić ją było trzeba, a gdy wybrany zasiadł do fortepianu i głosem bardzo miłym śpiewać zaczynał: „Stój, poczekaj, moja duszko, skąd drobniuchną strzyżesz nóżką” albo: „Dwa gołębie wodę piły, a dwa ją maciły”, do najciemniejszego w pokoju kącika usuwała się i po świeżej jak jutrznia jej twarzy cichuteńko spływać zaczynały perliste łzy.

Matce, krewnym, przyjaciółkom, wszystkim, którzy ją przed złym wyborem i losem ostrzegali, mawiała:

– Od ruiny majątkowej posagiem swym go wyratuję, do porządnego życia przyzwyczai się, bo mię kocha. A czyż może być na świecie szczęście większe, wyższe, jak wyratować, uszczęśliwić, uszlachetnić, udoskonalić człowieka kochanego?

I gdy to mówiła, piwne źrenice jej sypały złotymi skrami, a policzki przemieniały się z płatków jaśminowych w pąsowe róże.

Nie było rady. Pobrali się i po krótkiej przerwie, która zdawała się urzeczywistniać marzenia kozaka–dziewczyny, w sercu, w głowie, w sposobie życia jej wybranego wszystko poszło po dawnemu. Tak jak dawniej począł próżniaczyć, w karty grać, na huczne polowania jeździć, różnym paniom i nie paniom głowy zawracać, jej posag i resztki majątku swego galopem roztrwaniać.

Uszlachetnienie i udoskonalenie kochanego człowieka nie udały się, czy i szczęście także? Naturalnie, ale tego domyślać się tylko można, bo pani Teresa pomimo prawdomówności i wielomówności swjej o losie swym i wszystkim, co on jej przyniósł, jak grób czy kamień milczała. Byłaż w milczeniu tym ambicja skarg i uzaleń się nie znosząca czy pomimo wszystkiego trwające kochanie? Jedno i drugie, zapewne, lecz może więcej drugie niż pierwsze. Może pani Teresa należała do tych natur głębokich, w które gdy raz kochanie zapadnie, to go ani gorzkie łyzy zawodu zalać, ani palące żelazo bólu wypiec nie są zdolne.

I to tylko wiedzieli wszyscy, że jak przedtem męża, tak potem dzieci, gdy na świat przychodzić zaczęły, kochała z czułością i troskliwością niezmierną, entuzjastycznie, bez granic. Inaczej widać kochać nie umiała i taka właśnie miłość musiała być koniecznym i wierzchołkowym wykwitem jej natury.

Sprowadziła też miłość ta w jej życiu dalszym następstwo dość osobliwe.

Kiedy ostatecznie majątkowo zrujnowani, ona i mąż jej, z trojgiem już dzieci, zamieszkali w folwarczku malutkim, jedyną już ich własność stanowiącym, p. Teresa wnet obejrzała się po niedużych kawałkach pola, łąki, lasu, po zabudowaniach gospodarskich, po rachunkach dzierżawcy, który im w małym domku miejsca ustępował, i zabrała się do pracy.

Zrozumiała, że wioszczyzna ta, w cichą samotność równin poleskich rzucona, stanowiła warsztat jedyny, na którym wyprząść i wytkać trzeba było byt tych, których kochała, że ten domek pod słomianą strzechą, pomiędzy stare lipy i grusze wtulony, musi stać się opoką dla stóp drobnych, dla długiej przyszłości jej dzieci i że ona jedna tkać na warsztacie, opokę przed skruszeniem się uchować potrafi. Pomocnika, tym bardziej wyęcyciela, nie miała, nie! Więc do warsztatu i opoki zabrała się sama żwawo, energicznie i rozpoczęło się dla niej życie twarde, szorstkie, jak wór sieczką wypełnione drobiazgami, które tak jak żdźbła sieczki były dla dotknięcia ostre i kłujące, dla oczu szpetne i przykre.

On, licznych i mniej albo więcej majątnych krewnych mając, jeździł od dworu od dworu, tu tygodnie, tam miesiące bawiąc się i bawiąc, dla obyczajów gładkich i humoru wesołego wszędzie mile witany i widziany, zawsze jeszcze paniom podobający się i przypodobający, ładnie śpiewający, na polowaniach umiejący strzelać celnie, a potem o nich najśmieszniejsze anegdoty opowiadać.

Do domu zaglądał kiedy niekiedy, w zgrabnych ramionach dzieci czas jakiś pohaustał, żonę pieścizotami i czułościami osypał, a potem poziewać z nudy, wyciągać się w całej długości na sprzętach, nad nieszczęściami swymi biadać zaczynał, aż po niedługim czasie następowała pora humoru piekielnego, posępności grobowej, fukania na wszystko i wszystkich, czasem nawet gróźb rychłej, a bodaj nawet samobójczej śmierci, aż na koniec, dłużej już życia w tej norze, w tej dziurze, w tym czyścicu ziemskim wytrzymać nie mogąc, odjeżdżał znowu, aby po tygodniach lub miesiącach powrócić na dni niedługie. I zdarzyło się, że nigdy już nie powrócił. W domu daleko mieszkających krewnych srodze na polowaniu przeziębwszy się – umarł. Pani Teresa zaś długo po nim z twarzą od płaczu spuchniętą chodziła. Patrzący wów-

czas na nią mawiali pomiędzy sobą: „Ma też kogo tak długo i wiele opłakiwać!” Ona jednak płakała długo i wiele. Taką już była...

Zresztą jak przedtem, tak i w dalszym ciągu chodziła po polach, dozorowała robotników, stróżowała nad orką, młócką, zasiewem, sianokosem; żniwem, doglądała inwentarza, z pomocą paru dziewczek ogrody uprawiała, nierzadko własnoręcznie gotowała strawę, a w długie noce zimowe szyła odzież dla siebie i dzieci. O pierwszych brzaskach dziennych, na mróz, deszcz, śnieżyce, wicherę czy na rajskie od ros świeżych i świtań błękitnych poranki letnie, pierwsza wychodziła z domu, aby nieliczną czeladź budzić, wraz z nią robotyienne rozpoczęła. Oprócz tego często do sąsiednich wsi i miasteczek jeździła, wszystko, co trzeba było, sprzedając, kupując, braki różne zapełniając, stratom zapobiegając, o mnóstwo drobni tego twardego bytu dobijając się z trudem, z targiem, z troską, od których nieraz poty perliste na czoło jej występowały. W dodatku zupełnie już nie wiadomo jakim sposobem czy jakim cudem zdołała wśród tego wszystkich trzech synów z kolei do szkół przygotować i wysłać, córkę jako tako wyedukować i dwoje dzieci najmłodszych, drobnych jeszcze, doglądać...

Cóż dziwnego, że od lat wielu już w sposób taki żyjąc straciła formę. Było to wyrażenie jednego z sąsiadów, który patrząc raz na nią przez pokój idącą, z cicha rzekł do obecnych:

– Pani Teresa zupełnie straciła formę...

I prawdziwym to było do tego stopnia, że gdy szła, to z pewnego oddalenia trudno było powiedzieć na pewno, czy to kobieta albo mężczyzną idzie, albo z bliska znowu, każdy nic o niej nie wiedzący długo namyślać by się musiał przed zadecydowaniem, do jakiego stanu społecznego i poziomu cywilizacyjnego niewiasta ta należy.

Nie była wcale otyłą, a jednak w pasie, ramionach i całej sobie była grubą. Pochodziło to ze zgrubienia czy rozrostu mięśni, które wciąż. mocowały się z chłodem, gorącem i fizycznym trudem, a nadawało jej pozór bryłowaty, ciężki, dziwnie znowu sprzeczący się z żywością i energią ruchów. Po dawnych jaśminach i różach jej. twarzy śladu już nie pozostało i ogorzała, zgrubiała skórą powleczone twarz ta zachowała tylko piękny zarys ust i czoła, a także te duże, w niepospolicie piękną oprawę ujęte oczy, których piwne źrenice teraz jeszcze umiały w chwilach wzruszenia czy zamyślenia sypać złotymi skrami lub świecić jak gwiazdy.

Ale do tego stracenia przez panią Teresę formy więcej jeszcze od zgrubiałości mięśni i twarzy. przyczyniało się ubranie. Byłże to był dla wytwornych i strojnych sąsiadek skład dziwów nad dziwami w tym ubraniu, które nigdy nic wiedzieć nie chciało o modzie i elegancji, a wiedziało tylko o taniości i wiecznym braku czasu! Więc spódnice jakieś zbyt krótkie, a co gorsza, z jednej strony dłuższe, z drugiej krótsze, kaftany jakieś źle skrojone i z pierwotną prostotą uszyte, buty grube i stukające; chustka na głowie zamiast kapelusza. I tylko włosy... Do tych pani Teresa słabość snadź miała, bo zawsze lśniące i w gładki warkocz zaplecione zwijały się z tyłu jej głowy na kształt ogromnego węża, który by miał barwę mieniącą się w blasku słońca łuski kasztana.

Zapracowała się pani Teresa, zaniedbała samą siebie i „straciła formę”, lecz nie zdawało się to jej martwić ani zawstydząć, ani zrażać do bywania kiedy niekiedy w domach sąsiedzkich, do brania udziału w licznych nawet zebraniach towarzyskich. Był w niej pociąg do życia towarzyskiego; wesolą pomiędzy ludźmi bywała, mówną. Gdy z bryczuszki, w dwa małe koniki zaprzęzonej, przed domem sąsiadów wysiadłszy krokiem swoim zamaszystym i stukającym, w sukni z jednej strony krótszej, z drugiej dłuższej, do pięknego, wykwintnego, ludnego salonu wchodziła, na ustach miała uśmiech szeroki, który rząd zębów jak perły białych odsłaniał, a na powitanie ręce obecnych tak mocno w stwardniałych od pracy dłoniach ścisnęła, że niektórzy aż z bólu sykali. Na kanapie albo jakim paradnym fotelu ją posadzić zupełnym było niepodobieństwem.

Wykręcała się od zaprosin, zawieruszała się pomiędzy towarzystwem, gdzie to tu, to ów gdzie słyhać było, jak całowała się z paniami, żartowała z panów, o różnych rzeczach i spr-

wach rozprawiała głosem przyzwyczajonym do przemawiania w polu, w ogrodach, w stodo-
le, więc zbyt donośnym i niekiedy wpadającym w tony tak grube, że trudno było z dala zro-
zumieć, czy to jest męskie albo niewieście mówienie.

Ale u siebie w domu, w Leszczynce swojej, gdy nikt obcy na nią nie patrzył, miewała czę-
sto czoło zmartwione, a oczy pełne zadumy czy tęsknoty. Nieraz gdy w gorące żniwa po dniu
na skwarze słonecznym spędzonym z pola do domu powracała krok jej zamaszystość swą
utracał i powolnym stawał się, zmęczonym, a wzrok ku górze podniesiony błąkał się po ob-
łokach przez letni przedwieczerek malowanych i złoconych. Zbaczała nieraz z drogi wprost do
małego dworku prowadzącej wchodziła na łączkę przydrożną i tam wśród mietlic rozczoch-
ranych i koniczyn kwitnących siadała.

Rozczochrane mietlice, koniczyny wysokie, gronami białych pereł obwieszone, szczawie
o potężnych, czerwonych kitach ogarniały ją i zasłaniały aż po szyję, tak że nad tą topielą pu-
szystą i różnobarwną widać było tylko jej głowę z bujnym, ognistym warkoczem i z twarzą
od znoju wilgotną. Lekkie wiatry przedwieczne muskały wtedy tę twarz uznojoną, a przed
oczyma od zmęczenia przygasłymi powstawała nad niedalekim lasem zorza wieczorna, złota
i różowa. I patrzyły wtedy oczy te na zawieszającą się pomiędzy niebem i ziemią zasłonę
świetlną, patrzyły, podziwiała, modliły się, wielbiły, aż poczynały nabierać od niej blasku, aż
powracały do nich siła i radość życia, aż marzące, smutne, rozmodlone, zachwycone nad gę-
stwiną mietlic, koniczyn i szczawiów – świeciły jak gwiazdy.

Zdarzało się również, że w noc zimową, za domem białe od śniegu, w domu ciche od
powszechnego uśpienia, ogarniały ją zadumy do fal gorzkich, posępnie szemrzących podob-
ne.

Dzieci w przyległym pokoju spały spokojnie; a ona w izdebce swojej u jedynej jej okna
przy, świetle małej lampy odzież ich naprawiała. Wysoki stos białych płócien wznosił się
przed nią na stole, wiatr za oknami szumiał, czasem gałąź wiatrem poruszona sucho i twardo
w szybę zastukała lub świerszcz odezwał się pod piecem.

Z głową pod światłem lampy pochyloną szyła; lecz nieraz igła wysuwała się z jej palców i
czoło na dłoń opadało. Z czołem i oczyma zakrytymi dłońią siadywała nieruchomo i tylko
czasem, jakby czemuś dziwując się bezdennie lub nad czymś boleśnie biadając, głową powoli
wstrząsała lub w obie strony kołysała. Dziwowała się tak losowi własnemu? Biadałaż nad
omylką w dniach kwitnącej młodości popelnioną?

Niekiedy także wśród takiej zadumy nocnej z ust jej wychodzić poczynały nuty piosenki
starej: „Dwa gołębie wodę piły...” Nigdy więcej nad ten początek piosenki nie zanuciła,
opamiętywała się zaraz, milkła... Byłóż to echo od wiosny życia w tę noc zimową przywiane,
echo i odbłysek miłości jedynej w życiu, zawiedzionej, zdeptanej?...

Ale w sąsiednim pokoju jedno z dzieci niespokojnie poruszyło się na posłaniu, drugie
wśród snu krzyknęło.

Pani Teresa, w mgnieniu oka na nogach, biegła ku sypialni dziecięcej, a gdy po chwili,
przekonawszy się, że nic złego nie zaszło, powracała, oczy jej, usta, twarz cała jaśniały od
błogiego uśmiechu.

– Robaki moje, kwiatki, brylanty, pociechy, skarby moje!

Wśród licznych jej znajomych byli tacy, w których budziła, szacunek lub podziw, i tacy,
których bawiła albo nudziła, którzy też ją po trochu wyśmiewali. Dość powszechnie zresztą
przyczepiano do niej nazwę Virago. Życie zaś inną jeszcze nazwą obdarzyć ją miało...

II

Tej wiosny syn najstarszy pani Teresy, dwudziestoletni student od paru lat w dalekiej stolicy przebywający, razem ze skowronkami do Leszczyнки zleciał i już z powrotem nie leciał. Gdyby pani Teresa do powrotu go namawiała, nie usłuchałby pewnie, ale ona nie czyniła tego i raz go tylko oburkliwie, krótko zapytała:

– Cóż będzie, Julek? Nie pojedziesz?

– Nie, matuchno – odpowiedział. – Nie pojedę...

Czoło jej zbiegło się w dwie grube zmarszczki i przez chwilę stała ze wzrokiem w ziemię wbitym, posepna i zgnębiona. Potem jednak głowę podniosła i spokojnym głosem już rzekła:

– Ano! Cóż robić? Kiedy inaczej być nie może...

– Nie może, matuchno!

– Ja to i sama wiem. A kiedy inaczej być nie może, to i basta!

Do gospodarstwa odeszła. Ale kiedy z pękiem kluczy w rękę szła przez mały dziedziniec do świrna, w którym różne zapasy żywnościowe się mieściły, krok jej cięższy i powolniejszy był niż zwykle.

Bóg jeden tylko wiedział, z jakimi trudnościami, przeszkodami, troskami zdołała ona syna tego do szkół przygotować, w szkołach utrzymać, do stołecznego uniwersytetu wysłać. Parę razy ktoś z krewnych dopomógł nieco, i oto za lat trzy Julek skończonym medykiem zostanie, a jakim będzie medykiem i jakim człowiekiem, to już ona jedna tylko wiedzieć mogła, która go najlepiej ze wszystkich ludzi знаła i tyle już dziwów o jego zdolnościach, o jego duszy, o jego przyszłości wyroila. W rojeniach tych zresztą wcale nie wszystko było urojeniem i powszechne zdanie w okolicy panowało, że pani Teresie syn najstarszy dobrze się udał. W zimie, która tę wiosnę poprzedziła, sąsiedzi często słyszeli ją mawiającą:

– Oho! Niech no tylko Julek nauki skończy, i na własnych nogach stanie, to ja już o przyszłość Janka, Olka, Brońci i Ludwinki spokojną będę. Choćbym i oczy zamknęła, choćby na Leszczyńkę nieurodzaje i inne kłęski spadły, on zginąć im nie da!

– A dlaczegoż to pani – ktoś raz zauważył – wszystkie dzieci wymieniając o panie Inie zapomina?

Na to pytanie radość na twarzy jej zgasła i oczy niespokojnie zaczynały migotać.

– Inka! no, cóż Inka! ośmnaście lat kończy, już dorosła...

– Za mąż rychło ją pani wyda, co?

– Może... pewnie... na to przecież rosną dziewczęta...

– Patrzeć tylko, jak chłopiec jakiś porwie ją od pani!... Jakże, takie śliczności...

– A pewnie, że śliczna jest! co prawda, to prawda! – rozpromieniała się znowu pani Teresa, lecz wnet z nowym zaniepokojeniem oczu i czoła dodawała:

– Tylko że ta śliczność tak samo nam, kobietom, nieszczęście jak szczęście sprowadzać może. At! W rękę Boga los ludzki! Jak Bóg da!...

Znać było, że wspomnienie o ślicznej Ince niepokój w niej budziło, ale dlaczego, nikomu o tym nie mówiła. Właściwie dziewczynie tej, za którą gdy tylko się gdziekolwiek ukazała, panowie jak słoneczniki za słońcem się obracali, na imię było: Michalina, ale ona imię to zbyt ładajakim znajdując, gdy tylko dorosła, zaczęła wszędzie, gdzie tylko mogła, nazywać się i podpisywać: Ina. Dla dogodzenia jej wszyscy tak samo nazywać ją zaczęli, bo dogadzała jej każdy czuł potrzebę, mus niemal. Nie byłaż śliczną?

Dzień był kwietniowy, bardzo pogodny i ciepły. Wiosny tej kwiecień przyszedł na świat takim, jakim zazwyczaj maj przychodzi. Przedwczesne upały dopiekać zaczynały i wszystko przedwcześnie rozzieleniało się, rozkwitało. W Leszczyńce szare ściany małego domu oblewał blask słońca, na strzechę, mchem błękitnawym poplamioną, lipy kładły pełne listowia gałęzie, przed kilku małymi oknami kwitło na grzędach trochę narcyzów i piwonii. Na ma-

łym dziedzińcu, budowlkami gospodarskimi otoczonym, i w znacznie większym ogrodzie owocowym i warzywnym panowała cisza, którą napełniał niezmierny, radosny gwar ptactwa. Mnóstwo tego pierzastego drobiazgu gnieździło się tu w grubych drzewach i metalicznym szczebiotem jak winem musującym napełniało czarę kryształową czystego powietrza.

Julka ani Inki nie było w domu. On teraz często puszczał się na wyprawy po sąsiedztwie i całym powiecie, ją sąsiadki na dość długo zabrały, aby im w jakichś pilnych zbiorowych robotach pomagała. Pani Teresa szła z ogrodu warzywnego, gdzie kilka kobiet wiejskich jakąś zieleninę na zagonach rozsadzało, a dwie kilkoletnie dziewczynki, w krótkich sukienkach, wysoko nagie ich nożęta odkrywających, krok w krok za nią wśród agrestowych krzaków dreptały. Niezwykle namyślona pani Teresa zdawała się nie słyszeć dwóch cienkich głosików, które tuż za nią, to po kolei, to razem, wołały:

– Mamciu! Mamusiu! Matucho! Mamciu!

Myślała. Jak on teraz, ten Julek, często wyjeżdża z domu, jak się pomiędzy różnymi ludźmi po wsiach i po miasteczkach kręci, a gdy powraca, jaki mu czasem żar pali się w oczach. Zawsze miał takie oczy błyszczące, ale teraz to tak zupełnie jakby kto żaru w nie nasytał... Nic nigdy o tym, gdzie był i co robił, nie mówi nawet przed matką. Tak i powinno być; ona do niego o to żadnej pretensji nie ma, ale sama domyślała się, że snadź, już, już... pora nadchodzi... Oj, ciężka pora... Tak się boi, tak się okropnie boi...

Mamciu! Mamusiu! Matucho!

Nie słyszy. Westchnęła głośno.

Za ojczyznę, za wolność, prosta to rzecz i naturalna. Ona to dobrze rozumie: Ona tak samo myśli i czuje jak Julek. Czy chciałaby, aby on myślał i czuł inaczej? Nie! broń Boże! za tchórze i za gałgana miałyby go, gdyby tak było. Wołałyby do grobu go położyć niżeli widzieć tchórzem i gałganem. Już dawno powiedziała sobie, że inaczej być nie może i – basta! Ale na sercu ma taki ciężar, taki okropny ciężar.

– Mamciu! Mamusiu! Mameczko!

Nie słyszy. Idzie coraz powolniej i głowa jej sztywną, muślinową chustą przed upałem osłonięta, coraz niżej na pierś opada.

Co z tego będzie? Co będzie? Zamiar wielki i święty, tak, święty! ale skutek jaki? Powiadają, że jeżeli nikt nie pomoże... ale to jest głupie gadanie. Pomóc to pomogą, bo alboż to ludzie na świecie z kamienia są, albo z błota, aby widząc taką sprawę świętą, takie męczeńskie targanie się nie ujeli się, nie ratowali? W Bogu nadzieja, że tak będzie, jak młodzi Konięccy onegdaj mówili. Interwencja nastąpi i wszystko dobrze pójdzie.

Ale tymczasem...kule... A gdyby jedna z nich... w Julka... O, nie daj Boże! O, nie pozwól! Pod Twoją opiekę i obronę uciekamy się, święta Boża Rodzicielko!...

– Mamo! Matucho! Mamo!

Na koniec usłyszała, a raczej uczuła czepiające się sukni jej cztery łapki.

– Czego chcecie?!

Dwie drobne twarze rumiane; pyzate podnosiły, się ku niej i jedna ze śmiechem, druga z nadąsaniem rzekły:

— Jeść chce się!

Splasnęła dłońmi i krzyknęła:

– A prawda! Toż wy dziś nic jeszcze nie jadły! Toż ja o was zapomniałam! A biednieńkie wy moje, mileńkie... głodne... Chodźcie prędzej, chodźcie do domu, chodźcie...

Rażnie już, szerokim krokiem iść zaczęła, a przed nią dwa maleństwa szybko po zielonej trawie bosymi stopkami przebiegały, wkrótce też przez boczne drzwi domu do małej sionki wbiegły. Ale panią Teresę, wejść tam za nimi mającą, w progu ogarnęły i prawie nad ziemię uniosły męskie jakieś ramiona i nim opamiętać się zdołała, po sionce ją okręciwszy, do przyległego pokoju walcowym krokiem wciągnęły. Przy tym głos młodzieńczy, wesoły wołał:

Dzień dobry. mamci! Dzień dobry matuchnie! Jak matuchna ma się?
I kręcąc się z nią jeszcze po sieni, śmiał się:
– Cha, cha, cha!
A ona zdyszana i z twarzą w ogniu krzyczała:
– Puść, Julek! Ach, ty swawolniku, wariacie, nicponiu! Puść, mówię, bo tchu już nie zła-
pię...
I tak samo jak on śmiała się:
– Cha, cha, cha!
Aż gdy wypuścił ją z objęć, ku drzwiom od kuchni skoczyła i krzyknęła:
– Teleżukowa! Daj maleńkim śniadanie!
I wnet do syna powróciła z ustami pełnymi zapytań:
– No, jakże masz się? Tydzień cię w domu nie było. Daleko jeździłeś? Skąd teraz przyje-
chałeś? Co się tam na szerokim świecie dzieje?
On ją kilka razy w obie ręce pocałował, po czym, na starej kanapce usiadłszy, z miną uro-
czyście nastrojoną mówić począł:
– Uczynki miłosierne co do ciała: głodnego nakarmić, spragnionego napoić... a dopiero
gdy się tego dokona, przyjdą tamte, co do duszy: nie wiedzącego uwiadomić, pytającemu od-
powiedzieć...
– No, no, już rozumiem! Zaraz nakarmię i napoję! Oj, ty, swawolniku mały!
I już ku drzwiom od kuchni śpieszyła, ale gdy około niego szła, za rękę ją pochwycił i z
oczami ku niej podniesionymi, głosem zniżonym rzekł:
– A potem pójdziemy do pokoju mamy na rozmowę poważną. Mam do powiedzenia ma-
mie coś bardzo ważnego...
Ona zbladła na twarzy i oczy jej zmały się; jak gdy kto kamień na wodę rzuci.
– Coś ważnego... – powtórzyła szeptem.
Ale wnet uspokoiła się.
– Dobrze, pomówimy, tylko ci do zjedzenia cokolwiek przyniosę.
Sam pozostawszy Julek z kanapki się zerwał i mały pokój szybko wzdłuż i wszerz prze-
biegać zaczął, drobnego wąsika podkręcając, z głową pochyloną, zamyślony. Jednak pomimo
zamyślenia spod drobnego wąsika ładnym tenorem zanucił: „Cicho, cicho, ktoś nadchodzi,
serce mówi...” I urwał. Tonęła piosenka młodzieńcza w falach myśli szumnie i tłumnie to-
czących się przez głowę.
Swawolnikiem był od dzieciństwa najmniejszego aż dotąd, ale małym to nie był bynajm-
niej. Wzrost wprowadzie mierny miał, ale barki szerokie, w stosunku do wzrostu nawet za sze-
rokie, co trochę krępy go czyniło; jednak z kształtów i ruchów biła mu taka rzeźkość i ży-
wość, że zgrabnym się wydawał, a przede wszystkim za doskonale upostaciowanie zdrowia i
siły mógł uchodzić. Po matce wziął czuprynę gęstą, ładny wykrój czoła i piękne, piwne,
błyszczące oczy, lecz na razowym chlebie macierzyńskim policzki mu nieco zanadto spulch-
niały, tak że okrągłe i rumiane, przypominały pyzaty chłopców na obrazach niekiedy malo-
wanych. Z twarzy tej ogień młodości gorącej, namiętnej aż tryskać się zdawał.
Nie tak wyglądał, gdy w zimie minionej całe szeregi nocy spędzał w trupiarni, gdzie błady
od bezsenności z ciekawością namiętą badał na ciałach, które śmierć rozkładała, tajemnice
ludzkiego życia. Ale teraz nie znać było na nim ani tych nocy pracowitych i ponurych ani
innych wrażliwych, które w izbie studenckiej, w obłokach tytoniowego dymu spędzał na na-
miętnych sporach i rozprawach z tłumem kolegów. Teraz wszystkie prace, wszystkie przed-
mioty sporów i rozpraw, wszystkie dążenia i zamiary jak drobne świeczniki pogasały przed
blaskiem jednej myśli, jednej nadziei, jednego zamiaru i celu.
Wnet po wczesnym i krótkim obiedzie rzekł do matki:
– Może do mamy pokoju na rozmowę pójdziemy, bo tam bębny najmniej przeszkadzać
będą...

– Jakie tam bębny! Janek i Olek zaraz znowu do wioski albo do lasu polecą...
– Są jeszcze dwa mniejsze bębny...
– No, te robaki... nic jeszcze nie rozumieją! Ale idź do mego pokoju, a ja tylko Teleżukowej coś powiem i tam przyjdę...

Niebawem wchodziła do tego pokoju, który był właściwie izdebką wąską, o jednym, na ogród wychodzącym oknie, a tuż za nią wysoki próg przestąpiły Brońcia i Ludwinka. Dwa też cienkie głosiki zadzwoniły:

– Matuchno! Mamusiu! Mamciu!
– Czego chcecie?

Z oczyma na matkę podniesionymi chwilę milczały, a potem najspokojniej i najpoważniej w świetle odpowiedziały:

– Niczego!

Z matką i przy matce być chciały tylko, a przy tym lubiły niezmiernie tę izdebkę, do której wstęp bez niej, z powodu rachunków stół do pisania okrywających, był im wzbroniony.

Mogły sobie z tych papierów zabawki powykrawać lub na wiatr je puścić.

– No, kiedy niczego, to idźcie stąd sobie! Do Teleżukowej idźcie!...

Z zadartymi główkami uczepliły się czworgiem rącząt spódnicy matczynej i Brońcia, brunetka śniada, żałośnie, a Ludwinka, lnianowłosa i różowa, z gniewnym tupaniem nówek, jednogłośnie zawołały:

– Niiieeeee!

Julek pochylał się i w mgnieniu oka jedną na jedno ramię, drugą na drugie pochwyciwszy, znad ziemi je podniósł.

– E! Niech robaczki trochę sobie przy Teleżukowej popęłzają! Tu niepotrzebne!

Śmiejąc się z izdebki je wynosił, a one śmiały się także głośno i nagie, długie, ogorzałe ich nożeta kołysały się w powietrzu, z ramion braterskich zwisając.

Pani Teresa tymczasem stanęła przy otwartym oknie, za którym rósł wysoki i gęsty krzak bzu już rozkwitać poczynającego. Krzak ten tak zasłaniał okna, że nic przezeń widać nie było oprócz kawałka błękitu niebieskiego za najwyższymi szybkami.

Kiedy Julek powracając drzwi za sobą zamknął, izdebka zdawała się być szczelnie przed wszelkim okiem i uchem ludzkim ukrytą.

– Cóż, co mi masz do powiedzenia? – rzuciła się ku synowi pani Teresa.

Pobladła twarz i zmacone źrenice jej widząc, uspokajając ją począł:

– Nie to, nie to jeszcze, co mama myśli. I to przyjdzie, naturalnie, ale nie teraz jeszcze. Teraz coś innego, ale także ważnego.

I tu, u otwartego okna stojąc, począł mówić dość głośno, bo i po cóż miałby szeptać, skoro nikogo w pobliżu nie było i nikt podsłuchiwać ani myślał.

Czy tylko nikt? Coś jednak za krzakiem bżowym zaszeleściło i coś ciemnego wśród gęsto splątanych gałęzi zaszarzało. Ale pani Teresa i Julek uwagi żadnej na to nie zwrócili. Małoż to skrzydeł ptasich za oknami trzepoce, a byłoż im w tej chwili do przyglądania się grom barw i światła w krzakach?

Tymczasem po drugiej stronie bżowego krzaku dwie postacie chłopiące, jedna niedorośla, a druga wcale jeszcze dziecinna, w postawach wyprężonych i ze skamieniałymi od wyteżonej uwagi twarzami podsłuchiwały.

Tak samo jak Brońcia i Ludwinka, Janek i Olek poszli jeden w matkę, drugi w ojca. Włosy ciemne i złote, jednostajnie krótko przystrzyżone, oczy piwne i błękitne, jednostajnie w tej chwili od ciekawości namiętnej rozblęskły, cery jednostajnie przez wiosenne wiatry i upały opalone. Tylko że starszy wysmukły był i wydawał się sprężystym, gibkim, a z twarzy bladej wrażliwym i zapalczywym; młodszemu zaś krępość czy przysadzistość kształtów łączyła się z rumiannością, powlekającą pyzate, zupełnie jeszcze dziecinne policzki. Zresztą lat niespełna piętnaście i trzynaście, stare jakieś, już za krótkie i za ciasne mundurki szkolne,

stopy bose, ślady świeżej wędrówki po drogach piaszczystych i podłóżach leśnych na sobie mające.

Z kilkugodzinnej wędrówki po wsi chłopskiej i lesie powróciwszy, zaraz spostrzegli, że pomiędzy matką i Julkiem coś jest, jakiś sekret, niepokój. Przy stole obiadowym matka mniej niż zwykle mówiła, nawet ich za niezgrabne jedzenie gderać zapomniała, a Julek zamyślał się często i ani razu z nich nie zażartował. Oni od dawna już czegoś domyślali się, coś w powietrzu czuli, o czymś z zasłyszanych rozmów pomiędzy starszymi wiedzieli: W szkołach jeszcze, tam w mieście, skąd na świąteczne wakacje do domu przyjechali, wiele już o tym, co ma stać się, pomiędzy kolegami mowy było. A dlaczego po przejściu wakacji świątecznych matka do miasta i szkoły wrócić im nie pozwoliła? Oho! Słyszeli dobrze, jak raz do Julka powiedziała: „W czasach takich kto wie, co z dziećmi stać się może. Niech lepiej w domu zostaną”. Julek zauważył, że rok czasu w szkole stracą, a ona odpowiedziała: „Niech lepiej rok stracą, a żywi i cali zostaną!” Ot, co zaszło! Aby żywi i cali zostali! Inni to mają prawo rozporządzać się swoim życiem i swoją całością, a oni niech przy fartuszkach maminy siedzą i hańbą choćby okrywają się, zdrajcami kraju zostają, byleby... Bo zdrajcą kraju jest i hańbą okrywa się ten, który teraz... A skądże pewność, że Julek żywy i cały zostanie? Jednak zamierza czynić to, co mu serce czynić rozkazuje, ku czemu ciągnie go przykład wszystkich bohaterów rzymskich i polskich, a mama na to zgadza się... Dlaczegoż to jemu wolno, a im nie? Względem starszego brata coś na kształt zazdrości uczuli i od dawna już kroki jego śledzić, rozmowom przysłuchiwać się zaczęli. Ale na podsłuchiwanie zdobywali się dziś po raz pierwszy. Jakże można było nie zdobyć się, skoro tuż za progiem stojąc niechcący usłyszeli byli, jak Julek mówi: „Do mamy pokoju na rozmowę pójdziemy, bo tam bębny najmniej przeszkadzać nam będą!” Na te słowa w starszym aż coś zagotowało się, zawrzało. „Słyszysz, Olek? – Bębny!” A Olkowi łzy zakręciły się w błękitnych oczach. Cicho jak myszy mały dom dokoła obiegli, na ławce pod krzakiem bzu przysiedli i w stronę okna do izdebki matczynej słuch wyteżyli. Janek wyprężył się, jak struna ku matczynemu oknu cały wygięty, ręką kurczowo brzeg ławki ścisnął. Olek zaś zgarbił się, napuszył i rumiane policzki tak wydał, jak gdy czasem na rozkaz matki ogień w samowarze rozdmuchiwał.

Słuchali. Jakkolwiek Julek nie zniżał bardzo głosu, jednak pomimo woli może zniżał go nieco, więc wszystkiego, co mówił, słyszeć nie mogli i w słuch im wpadały czasem zdania niecałe, czasem wyrazy oderwane:

„Dziś po zachodzie słońca... wprost do Dębowego Rogu... tu nie zajadę...”

A potem zapytanie matki: „Wiele tam tego będzie?”

I odpowiedź Julka:

„Szabel..., rewolwerów... kos...”

Jankiem od stóp do głowy dreszcz wstrząsnął. Jedną ręką ścisnąjąc brzeg ławki, drugą brata za kolano pochwycił.

– Słyszysz, Olek? słyszysz?

Ten drzeć zaczął jak w febrze.

– Aha! szab... szab... szab... le...

– Ciiii–ho!

Matka mówiła znowu:

– Motyki do kopania ziemi wziąć trzeba...

A Julek:

– Ja z Teleżukiem. Czy on w domu?

– Pewnie... powiem mu...

Chwila milczenia, po czym znowu Julek mówi:

– Tylko z chłopcami... żeby nie wiedzieli...

– E! Także! głupstwo! Błazenki te, co oni...

– Niech mama tak... niech mama tak nie... oni i bardzo nawet... spostrzegam....

– Nie może być! Swawole im jeszcze w głowie i Janek w książkach cały...
– No, no! Tak się mamie... materiał palny...
– Spać im iść każe... dla twojej spokojności... Tu drzwiczki z izdebki matki do pokoju dziecinnego prowadzące przeciągle zaskrzypiały i jednocześnie dwa cienkie głosiki rozległy się tak donośnie, aż za oknem słycać było:

– Mamciu! Matuchno! Mamo!

– Ot, już tam i wjechały małe – sarknął Janek. – Wszystkiemu koniec będzie. Zmykajmy!

Chyłkiem zerwawszy się z ławki, w pobliskiej gęstwinie drzew i krzaków zniknęli. Tam, za gęstą zasłoną z zieleni na ziemi siedząc, długo, zawzięcie pomiędzy sobą szeptali. Nad ich głowami, blisko ku sobie pochylonymi, i czołami w srogich namysłach, jak u starych ludzi zmarszczonymi, młoda zieloność liści powiewała i na zabój śpiewały ptaki.

Pani Teresa z izdebki swojej wypadła, dwa „robaczki” za drobne ręce nie prowadząc, ale ciągnąc.

– Niech dzieci grzeczne będą... bo do kąta iść każe i krzesłami pozostawiam! Proszę mi zaraz gdziekolwiek spokojnie usiąść i książeczkę z pieśniami czytać, a za, mną teraz nie łązić... bo przepędzę... do kątów...

Wiedziały „robaczki”, czy jak je Julek nazywał, „bębenki”, że gdy matka takim tonem przemawiała, żartów nie ma. Cichutko więc wysunęły się z domu i na wschodach małego ganku do drewnianego słupka przytulone, nad książczyną drobne głowy pochyliły tak, że aż prawie zetknęły się z sobą ich ogorzałe czoła i zmieszały się włosy lniane i brunatne.

Książczyzna, w okładce zszarzałej i zmiętej, antykiem była, starym dokumentem rodowym, w który z rozkoszą wczytywały się niegdyś oczy pani Teresy, gdy była dzieckiem, potem Julka w tejsze porze życia, potem Janka i Olka. Spadała w dziedzictwie z matki na dzieci, z dzieci starszych na młodsze, była pierwszym drukiem, które oczy ich poznawały, pierwszą opowieścią, która im do krwi i mózgu zatliwała iskrę przyszłego płomienia. Teraz na kolanach Brońci otwarta, pożółkłymi kartkami odbijała na tle spłowiałej sukieneczki z różowego perkalu.

Brońcia nie bez pewnej jeszcze trudności czytać zaczęła:

– Mieczy-sław Stary...

– Nie chcę Miecislawa... – przerwało jej kapryśne sarknięcie Ludwinki...

Cierpliwie starszy „robaczek” kilka kartek przerzucił i zaczął:

— Władysław Ja...

Ale młodszy przerwał znowu:

– Nie chcę Władysława...

– No to czego chcesz?

Porwała Ludwinka książczynę z kolan siostry i na swoich ją rozłożywszy, z wydętymi od wysiłku wargami przez chwilę karty przewracała. Po czym zaczęła z wielkim trudem i jękami:

– L-e-l-e-s-i-ek – Lesiek.

– Daj !

– „Przez dworaków opuszczona Helena w stroju niedbałym...”

Duży ptak furknął spod niebieskiego dachu i nad głowami dzieci przemknąwszy, lotem strzelistym pomknął w dal.

– Jaskółka!

Nie wiedzieć czego porwały się i nie wiedzieć czego na całe gardziółka śmiejąc się pobiegły w tę samą stronę, w którą jaskółka uleciała.

A pani Teresy pierwszy raz w życiu zapewne zdawała się o samym istnieniu najmłodszych swych dzieci zapomnieć. W końcu dziedzińca, pomiędzy szarymi ścianami stodółki i świrna, z chłopem barczystym i roslym, w siwą siermięgę ubranym rozmawiała. Był tak roslym, że aby w twarz mu patrzeć, głowę wysoko podnosić musiała, więc z wysoko podniesioną głową,

z rękoma zwykłym sobie ruchem na kłębach opartymi, mówiła o czymś długo, cicho, a oczy jej w cieniu szarej stodółki jak iskry błyszczały.

Chłop długiej jej mowy wysłuchał milcząc, z twarzą nad jej głową pochyloną. Na twarzy jego grubej, w grube fałdy pogiętej, gęstym włosem siwiejącym z dołu porosłej, nie odbijało się wrażenie żadne. Nieruchoma, zaspana jakby czy leniwa, podobną była do rzeźby z grubego kamienia, który barwą swą chleb razowy przypominał. Jednak z bliska patrząc można było dostrzec, że z tej niemej, ciemnej twarzy chłopca oczy spoglądały na podniesioną ku niemu głowę pani Teresy miękko jakoś i przychylnie, a zarazem nieco z ironią. Rzecz dziwna! pod krzaczastymi, obwisłymi brwiami siwe oczy chłopca błyskały iskrą ironii. Po długim, milczącym słuchaniu, bez żadnego poruszenia w postawie, tak samo cicho, jak ona mówiła, a przy tym powoli, senliwie jakoś czy leniwie przemówił:

– Ej pani! *Szczo z toho bude?* czy wy to tylko rozumnie i dobrze robicie? Czy z tego biedy wielkiej dla was nie będzie? Czy wy dzieci swoich...

Nie pozwoliła mu dokończyć, ale porywczo szeptać zaczęła:

– Teleżuk tego nie rozumie! Ja to Teleżukowi kiedykolwiek wytłumaczę! Tak już stało się i inaczej być nie może, a kiedy inaczej być nie może – to i basta! Ja Teleżukowi jak przyjacielowi wszystko powiedziałam i jak przyjaciela proszę... ale kiedy Teleżuk nie chce, to i nie trzeba....to my sami...

Już uniosła się obrazą czy ambicją, cała rumieńcem oblała się i ruch do odejścia uczyniła, ale chłop poufale za rękaw sukni ją ujął.

– Zaczekajcie, pani! Ot, wy zawsze taka prędką! Jak do dobroci, tak i do złości prędką!

Po ustach jakby z ciemnego kamienia wyrzniętych uśmiech mu się prześliznęła pobłażliwy i wnet zniknął. Zniknęła też z oczu iskra ironiczna.

– Co ja sobie myślę, to myślę, ale zrobię, jak każecie... Ja wszystko zrobię, co każecie..., ja wasz poddany...

Pani Teresa aż zachnęła się, aż krzyknęła:

– Głupi Teleżuk jest ze swoim poddaństwem! Najpierw to, że nie ma już poddaństwa, a potem, czy – kiedy jeszcze było – ja Teleżuka za poddanego uważałam czy za przyjaciela? a? Niech Teleżuk zelże, że za poddanego... a?

On ręką wzgardliwie machnął.

– Et, z babą gadać, wodę mleć. Czy ja o takim poddaństwie gadał? Ja w poddaństwo do was poszedł wtedy, kiedyście wy rękami własnymi z żony i dzieci moich zarzę srogą ścierali...

Pani Teresa żałośnym ruchem ręce rozłożyła.

– Cóż, kiedy nie udało się!

– Z żoną udało się... z nimi nie... ale ja od tego czasu wasz sługa, wasz pies... Czego tylko ode mnie chcecie, to zrobię... bądźcie spokojni... co sobie myślę, to myślę, ale zrobię...

– Niech Teleżuk nic sobie nie myśli, dopóki ja nie wytłumaczę. Kiedykolwiek wszystko opowiem i wytłumaczę. Ale tylko...

Z nogi na nogę przestępowała, myślą jakąś zaniepokojona.

– Niech tylko Teleżuk nikomu o tym nie mówi, nikomu a nikomu...

Chłop ze wzgardliwością niewypowiedzianą ramionami wzruszył.

– Ot, pani niby to, a kiedy baba, to taki i durna!

Odwrócił się i już odchodził, silny, rosły, z pochyloną kamienną twarzą. Ona, z rękami opartymi o biodra, śmiejąc się, za nim patrzyła. Wrócił jeszcze.

– *A kolyz to bude?* – krótko zapytał.

– Gdy tylko ściemnieje...

– Gdzie te cztery wielkie dęby?

– Aha. Ja tam już będę.

– *W Dubowym Rohu?*

– Aha!

Dzień dobiegał do końca, słońce zaszło, zorza wieczorna zagasła, na bezmiesięcznym niebie świeciły gwiazdy.

Nieszeroką drogą, pośród pola do bliskiego lasu prowadzącą dwoje ludzi szło szybkim krokiem i zamieniało się nielicznymi słowy.

– Czy byłeś w Lublinie?

– Byłem... a jakże! Tam my często...

– Inka tam jest?

– A jest.

– Widziałeś ją?

– Naturalnie; jakże mógłbym nie widzieć! Ona przecież zawsze między rówieśnikami jak lilia między... jakże tam... niech będzie między... trawami.

– Także brednie! Powiedziałbyś lepiej, co ona tam robi?

– Cóż Inka może robić? Każdego, kto się na oczy jej nawinie, kokietuje!

– Julek!

– No i cóż takiego? Alboż mama sama o tym nie wie? Zresztą one tam wszystkie konfederatki dla nas szyją, koszule jedwabne i różne tam różności oprócz tego śpiewają sobie, szcziebioczą.

Kobieta westchnęła głośno.

– Julek...

– Co, mamó?

– Żebyś ty ze mną o siostrze choć raz na serio porozmawiał!

– Kiedy bo, moja mamó, o Ince trudno jest mówić serio.

– Głupstwo! Dlaczegoż to?

– Bo w niej samej niczego serio nie ma. Dziewczyna pusta, w piękności swej, jak nasza szlachta okoliczna mówi, zadufana i w Leszczynce nudzi się piekielnie, a jak w świat wyleci, to sobie fruwa. Psychologia nietrudna i nieosobliwa.

– Aha! ale bieda osobliwa może być...

– Jaka tam bieda! Za mąż pójdzie – i już.

Umilkli. Z obu stron drogi, w zbożu już dobrze podrosłym przebiegały ciche szelesty, szmery, może chody glist i kretów albo podloty ptaków nad świeżo uwite gniazda. Las był już blisko; w ciemnej ścianie jego coś ćwirknęło, gwizdnęło i na chwilę umilkło, aż po zmroku gwiazdzistym, nad polem cicho szemrzącym rozległ się głośny, dźwięczny, przeczyście srebrny tryl. Rozległ się, pół minuty trwał i umilkł.

Julek podniósł głowę.

– Słowik! – szepnął i w szepcie tym jak w zwierciadle ludzkiego serca odbiła się tajemniczość wieczoru, gwiazd, ciemnego lasu i słowiczego trełu.

– Wcześniej w tym roku słowik... – zaczęła pani Teresa i nie dokończyła.

– Oj, ten rok! ten rok! ten rok!

Słowa te, jak z podmuchem wiatru, wyszły z jej piersi z ciężkim, trzęsącym się westchnieniem.

A w tejże chwili, w lesie znowu, lecz w dalszej głębi, w innej stronie, zabrzmiał taki sam jak przedtem tryl srebrem dzwoniący, przez oddalenie od tamtego cichszy, i tak jak tamten umilkł, a bujne runie po obu stronach drogi i u brzegów ich majaczące w zmroku drobne twarze kwiatów zdawały się w nieruchomości słuchać, czekać.

– Słyszysz, Julek? Ten drugi to właśnie tam zaśpiewał...

– W Dębowym Rogu?

– Gdzie te cztery najstarsze dęby rosą...

— Mama i w ciemnościach dęby te rozpozna?

– Oj, oj! Ile razy ja tam byłam. Ile ja tam... Miała już powiedzieć – przeplakałam! Ale wstrzymała się, umilkła. Zawsze wstyd jakiś czy hardość niepokonana wstrzymywały ją od głośnego wspomnienia o przelanych kiedykolwiek łzach. Więc milcząc szła dalej i tylko myślała o tym, ile razy w dnie letnie albo i jesienne biegła tą drogą, wpadała do tego lasu i ku owym dębom dążyła, aby w gęstym cieniu ich listowia ukryć dolę swoją i z nich wyciekające łzy. „Dwa gołębie wodę piły...” Mój Boże! ileż razy, gdy piosenka ta głosem kochanym śpiewana przebrzmiała dla niej, wciąż jednak brzmiąc dla innych, jeden z gołębi wił się z bólu i płaczu na mchach szmaragdowych, u potężnych stóp czterech najstarszych w tym lesie dębów!

Teraz szła ku temu miejscu ucieczek swych od oczu i uszu ludzkich z myślą ukrycia w nich czegoś innego niż łzy i szlochania.

Weszli do lasu i gdy szybko szli naprzód, omijając pnie drzew i gęste sploty gałęzi przed sobą rozchylając, ogarniały ich miejscami ciemności grube, a miejscami, tam gdzie rozstępowały się nieco drzewa, zmroki przezroczyste, z lekka przez gwiazdy rozświetlone i u dołu, przy samej ziemi, usiane drobnymi twarzami, które zdawały się patrzeć na te gwiazdy. Były to anemony obficie i bujnie rozkwitłe, te narcyzy leśne, które nocami nawet odrzynają się od ciemności bielą śnieżystą. Dwa słowiki to tu, to tam odezwały się z kolei, ale krótkimi nutami, które wnet milkły. Jakby próbowały tylko swych instrumentów muzycznych, jakby je nastrojały...

Wtem przed dwojgiem ludzi przez las idących stanęła grubsza, gęstsza, wyższa niż gdziekolwiek indziej ciemność i z ciemności tej gruby, stłumiony szept zawołał:

– Pani! pani! Toż to tu!...

– Teleżuk? Tak, tak! to tutaj! A turkotu nie słyszałeś jeszcze? Czy od strony Działkowicz turkotu nie słyhać?

I stanęła jak wryta; o parę kroków od niej stanął też jak wryty Julek. W ciemności zaś ozwał się ten sam co wprzód gruby szept:

– Ot i jada!

Słuchali. W dalekiej jeszcze głębi lasu toczył się turkot powolny, koła jakieś z głuchymi stukami uderzyły o wystające nad ziemią korzenie drzew czy o wystające nad mchami leśnymi kamienie.

Słuchali i w turkot ten powolny, a coraz bliższy, wyraźniejszy wsłuchani, nie usłyszeli kilku szelestów, które ozwały się w pobliżu.

Kędyś w pobliżu w zarośli leszczynowej złamała się z głuchym trzaskiem gałąź nadeptana czyjąś stopą, zaraz potem ktoś bardzo ostrożnie, jednak nie bez szelestu prześliznął się wśród leszczyn i gdyby oczy dwojga nieruchomych ludzi nie były wyteżone w stronę, od której zbliżał się turkot, mogłyby dostrzec dwie małe postacie, dwa raczej małe cienie, które wysliznąwszy się spomiędzy leszczyn, szybkim jak myśl ruchem zanurzyły się w padającą od drzew potężnych ciemność.

Jednocześnie Julek na spotkanie turkotu zupełnie już niedalekiego poskoczył i po lesie rozeszło się trzykrotnie powtórzone, krótkie lecz przenikliwe gwizdnięcie.

U stóp grubej, wysokiej ciemności, która przestrzeń pomiędzy czterema potężnymi dębami zawartą napępiała, zatrzymał się wóz dwukonny, wysoko czymś naładowany i ktoś wysmukły, zgrabny, sprężystym ruchem młodzieńczym z niego zeskoczywszy, w mgnieniu oka przed panią Teresą się znalazł.

– Pan Gustaw – szepnęła – pan sam?

– Naturalnie, że sam. To najbezpieczniej. Takiego Teleżuka, jak pani, nie mam.

W rękę ją na powitanie pocałował.

– Julek, do roboty! a! i Teleżuk jest! Tym lepiej! We trzech prędzej pójdzie!

We trzech! Zapewne! Bez pani Teresy rachował młodzieniec z wozem naładowanym przybyły. Jeszcze tego świat nie widział, żeby ona, gdy robota pilną była, sama lub wespół z innymi do niej się nie zabrała.

– Teleżuk! Ile rydli przyniosłeś?

– Cztery, pani.

– Ot, sprytny! Wziął jeden i dla mnie.

Chłop spokojnie odpowiedział:

– Wiadomo.

I dźwignął z wozu grubą wieź przedmiotów jakichś, szczelnie w coś owiniętych, które gdy w silnych ramionach je podnosił, metalicznie i ostro szczęknęły.

Niedaleko stamtąd za grubym pnem dębowym jakiś mały cień, przysiadłszy do ziemi, zaszeptał:

– Słyszysz, Olek?

A zza sąsiedniego pnia szeptał inny, jak liść na wietrze drgający, odpowiedział:

– Sza... sza... szab... le!...

Było to tak, jakby dwa małe robaki po ostrych kończynach traw przepelzały i nie mogli tego usłyszeć ludzie krzątający się około wozu, tym bardziej że w tejże chwili kędyś blisko, jak z drój z podziemia, wytrysnął z ciemności rozgłośny pełny już teraz śpiew słowika.

Cztery stare, najstarsze w lesie dęby spletały w górze liściaste gałęzie i była to jakby kaplica napełniona ciemnością, ze stropem gdzieniegdzie ucętkowanym złotymi oczyma gwiazd. Unosiła się nad tą ciemną kaplicą nieprzerwana pieśń słowicza, a na podłożu jej poruszały się sylwety czworga ludzi i kiedy niekiedy pobrzękiwał metal. Pobrzękiwania te, to dłuższe, to krótsze, to mniej, to więcej ostre, zdawały się towarzyszyć słowiczej pieśni, tak jak akordy instrumentu muzycznego towarzyszą ludzkiemu śpiewowi. Czasem jeszcze wydawać się to mogło rozmową tonów podniebnych, czystych, wolnych, wzlotnych, z przyziemnymi, ostrymi, groźnymi zgrzytami.

Oku we wnętrzu tej kaplicy patrzącemu trzeba było tylko oswoić się z ciemnością, aby rozpoznać robotę poruszających się w niej ludzi. Wykopywali doły, pogrążali w nie przedmioty z wozu zdejmowane i nakrywali je warstwami ziemi pełnej ziół i mchu. Widać było szerokie chwilały rozmachy ramion pani Teresy i silnie w jej rękach uderzające o ziemię narzędzie pracy.

Pracowali w milczeniu, czasem tylko kilku słowami przerywanym.

– Niech mama odpocznie!

– Także gadanie! Na tamtym świecie wszyscy wieczny odpoczynek mieć będziemy!

A potem szeptał przybyłego z wozem młodzieńca:

– Oj, zmęczyłem się!

I odpowiedź pani Teresy:

– Także dziw! Rączki do roboty nie przyzwyczajone!

Potem, pracy nie przerywając, trochę zdyszonym głosem mówiła:

– A ja powiem, że nie szkodziłoby panom, oj, nie szkodziłoby dobrze sobie czasem pomać siekierą czy tam kosą albo nad pługiem oblać się takim potem, żeby z nim razem wszystkie głupstwa, a to i grzechy z kości i duszy powychodziły...

Dwa młodzieńcze głosy zaśmiały się, a ona w odpowiedź śmiechowi temu sarknęła:

– Nie ma czego śmiać się: prawdę mówię!

Żelaźco rydla głęboko w ziemię pogrążając dodała:

– Nie do Julka to mówię... on od dzieciństwa do roboty nawykł...

– Do mnie pani to mówi?

– A pewnie! Małoż to grzeszków: polowanka, baliki, koniki, pieski, zawracanie główek dziewczętom... No, czy nie było? Niech pan Gustaw sam powie... małoż to tego było?...

On po krótkim odpoczynku znowu do kopania ziemi się zabierając odpowiedział:

– Już nie będzie.

Nie żart ani żal, ani smutek, lecz uroczysta powaga w odpowiedzi tej brzmiała. Czuć w niej było potężny wiew czasu, który w dalekość niezmierną odniósł od ludzi baliki, koniki, pieski i dziewczęce główki.

– Ty, Julku, do domu teraz nie wrócisz, ale ze mną teraz pojedziesz... potrzebnyś!

– Wedle rozkazu, panie setniku!

Długo pracowali. Już i drugi słowik kędyś tam dalej na drodze się rozśpiewał, i konie u wozu, zniecierpliwione długim staniem, parskwały i czasem wydawały krótkie rżenia, gdy pani Teresa narzędzie pracy na ziemię rzucając rzekła:

– Skończone! Teraz wy sobie jedźcie, a ja z Teleżukiem do domu powrócę.

Teleżuk zbierał rydle i w jakimś krzaczastym schronisku pomiędzy dębami je składał.

– Nie zabierzesz tego do domu?

– Ot, żeby jeszcze nie śpiący ludzie zobaczyli! Już ja lepiej wiem, kiedy po to przyjść trzeba. Bądźcie spokojna, pani.

Po kilku minutach nikogo już pomiędzy starymi dębami nie było. W głębi lasu odezwał się czasem turkot wozu coraz słabszy i dalszy. Na drodze, pośród pól od lasu biegnącej, dwoje ludzi pośpiesznie szło ku mającącemu w swych gruszach i lipach dworkowi.

Wtedy z gęstwin leszczynowych, zza potężnych pni dębów wyskoczyły dwa małe cienie ludzkie i rzuciwszy się ku sobie szybko, namiętnie zaszeptaly:

– Teraz, Olek! Teraz albo nigdy! Ziemia świeżo poruszona, odkopać łatwo...

– I rydle są...

– Widziałem, gdzie schował.

– I ja! I ja!

– Szabel nie można – za duże, ale pistolety...

– I kindżały...

– A jakże... Naboje do pistoletów też...

– Tylko, Olek, z całej siły kopać... z całej siły...

– Już ty mnie nie ucz, Janek, ja sam...

– Bo drugi raz już tak nie zdarzy się...

– Chodźmyż prędzej!

– Prędzej, prędzej!

Zniknęli w ciemnej kaplicy dębowej i nic już w lesie słyhać nie było oprócz dwu pieśni słowicznych, które tony i trele zachwycone, rozmarzone, romantyczne to razem, to na przemian rzucały pod świecące nad ciemnym, nad cichym lasem gwiazdy.

III

Ze wsi chłopskiej, do której dobry kawał drogi był z Leszczynki, a w której dziś robotników do pilnej jakiejś roboty gospodarskiej zamawiała, pani Teresa biegła drożyną polną bez tchu prawie i cała potem oblana, bo ranek duszny był i upalny. Zdyszana, z policzkami gorąco zarumienionymi, ze wzrokiem zakłopotanym, do kuchni bocznymi drzwiami domu wpadła i wnet zawołała:

– Teleżukowa! a maleńkie gdzie?

– Kobieta w chłopskim ubraniu, od kuchennego ognia twarzy nie odwracając, odpowiedziała:

– Z Julkiem w pole poszli...

– A chłopcy?

– W sadzie siedzą... czytają...

- Jedli co?
- O jej! Może wy, pani, co zjecie?
- Nie chcę! Nie mam czasu! do obiadu zaczekam...

Nie miała czasu na jedzenie; musiała w rachunkowej książce coś zapisać; bo potem zapomni, do ogrodu, gdzie dziewczęta warzywa pęły, złatać, do lochu, gdzie dziś udój bez niej postawili, skoczyć...

Więc jak wicher głośno za sobą drzwi zamykając parę izb przebiegła, ku tej, która nazwę jej pokoju nosiła, dążąc; gdy wypadkiem na okno otwarte spojrzawszy, jak do ziemi przykuta stanęła i oczyma, w których to gniew, to żal iskry zapalał, na ogród za oknem otwartym zieleniący patrzała.

Po ogrodzie...

Jakaż to księżniczka czy dama wielkoświatowa lub dworska w szacie białej, czarnymi cętkami nakrapianej, srebrną obręczą przepasanej przechadza się po tym biednym ogrodzie bez alei cienistych, bez dróg gracowanych, bez kwiatów wyszukanych? A może jest to jakieś zjawisko zaziemskie, które na chwilę tylko tu zleciało, bo wśród starych drzew owocowych i agrestowych krzaków, miejscami wśród zielsk dzikich, przesuwa się powoli, niedbale, nigdzie nie dążąc, na nic nie spoglądając, czasem tylko białą rączką zrywając z krzaku listek, który wnet roztargnionym czy zniechęconym gestem z palców wypuszcza. Na wydeptanej wśród trawy ścieżce stópki ładnymi pantofelkami okryte ostrożnie stawia, aby nimi jakiego kamyczka czy twardej kępki trawy nie dotknąć, ale że sukni białej w czarne kropki nie podnosi, więc malowniczo wlecze się za nią ona po trawie jeszcze tu i ówdzie pobłyskującej rosą. Pobłyskuje też na niej opasująca kibić taśma srebrna i w jasnym złocie włosów kunsztownie utrefionych jak ogniska blasków iskrzą się gwiazdy z polerowanej stali wyrobione.

Pani Teresa w krótkiej, szarej spódnicy i muślinowej chuście na głowie, z twarzą od potu błyszczącą i żyłami tak od upału nabrzmiętymi, że zdawało się, iż wnet krew z nich wytryśnie, stała przed otwartym oknem jak w ziemię wryta i patrzała, aż skoczyła od okna i tak głośno, że po całym ogrodzie się rozległo, zawołała:

– Inka! Inka!

Strojna główka księżniczki czy zaziemskiego zjawiska białą jak lilia twarzyczkę obróciła ku domowi i głosik srebrny, delikatny, słodki odpowiedział:

– Idę, mamciu, idę!

Była biała jak lilia, w każdym poruszeniu wiotkiej kibici delikatna i łagodna; doskonale nakreślony owal jej twarzy przypominał madonny na obrazach malowane, usta porównać można było do delikatnie zaróżowionego płątka róży, oczy pod złotymi rzęsami i długimi, sennymi jakby powiekami miały łagodny blask ciemnych szafirów i marzące spojrzenie wygnanego na ziemię anioła.

Gdy w ubożuchnej izdebce bawialnią zwanej stanęła, zdawać się mogło, że pomiędzy białą tynkowaną i nieco zszarzałe jej ściany, pomiędzy stare, z żółtego drzewa sprzęty, na podłogę z grubych desek, pod sufit z ciężkich belek – anioł zleciał.

– Dzień dobry, mamusiu!

I pogarnęła się ku zgrubiałej, czerwonej, na grubą, szarą spódnicę opuszczonej ręce matczynej którą jednak pani Teresa porywczym ruchem cofnęła.

– Nie całuj mię w rękę! Nie na czułości cię zawołałam! nie! Cóż się tak, ledwie wczoraj do domu powróciwszy, za królowną zaraz przebrała? Sukienka najlepsza ze wszystkich, jakie masz, dlatego pewnie sprawiona, abyś ją rankami go mokrej trawie ciągała! I skąd u ciebie te błyszczące srebrności się wzięły... ten pasek... te szpilki, coś ich sobie we włosy ponatykała... Ja ci ich nie dałam, sama pewnie nie kupiłaś... aż oczy mię od nich bołą! Skąd je wzięłaś?

Gdy pani Teresa mówić zaczynała, rysy młodej dziewczyny na mgnienie oka zmały się i rozedrgały, a oczy ostro błysnęły. Ale było to tylko mgnienie oka, po którym z anielską łagodnością w głosie i uśmiechu odpowiedziała:

– Ten pasek, moja mamciu, od Klemuni Konieckiej dostałam, a te szpilki darowała mi Tosia Awiczówna...

– Także żebraczka! – zawołała pani Teresa –jak Boga kocham, żebraczka! Od człowieka do człowieka chodzi i jałmużnę do worka zbiera... Nie wstyd ci te błyskotki od bogatszych panien przyjmować, aby cię za pozbawioną ambicji...

– To są, mamciu, przyjaciółki moje i mama sama...

Ale pani Teresa skończyć jej nie dała i czerwone ręce w pięści zaciskając, mówiła, raczej krzyczała:

– Oj, jakbym ja ci tę fryzurę na głowie rozczesała, gładko w warkocz prosty zaplotła! Jakbym ja z ciebie to błyszczadło wyżebrane i tę sukienkę świąteczną, a u dołu już zaflądraną ściągnęła i w perkalową spódniczkę cię ubrawszy do roboty jakiej zasadziła! A prawdę powiedziawszy i z tymi przyjaciółkami twymi zrobiłabym to samo. Żałobę narodową noszą!... Oprócz czarnego i białego koloru żadnego nie wolno, złotych rzeczy nosić nie wolno... ale za to czarne i białe gałganki popatrzeć tylko jakie i zamiast złotych cacek srebrne, stalowe... Także żałoba! Po ojczyźnie... po wolności... po tych, co na pewną prawie śmierć idą, żałoba... A ty panny światowe i z posagiem naśladujesz... to, co one w salonach i parkach swoich, ty w tych izbach i pomiędzy tymi pokrzywami robisz... o tym tylko myślisz, żeby we wszystkim do nich być podobną, i w stroju, i w minach, i... w nicnierobieniu.

Aż zachłysnęła się z zapału, aż zachrypla od krzyku i na chwilę umilkła, a głos dziewczęcy, jednostajnie zawsze cichutki i delikatny, zaczął znowu:

– Mama sama...

Zatrzęsła się pani Teresa od dwu tych słów po raz już drugi usłyszanych. Snadź dotknęły w niej one jakiegoś punktu, który niepokoił, bolał...

– Co ja sama? – krzyknęła. – Dlaczego powtarzasz ciągle: „Mama sama”? Co ja sama?

– Mama sama chciała, abym ja do tych panien była podobna, kiedy mię na edukację do państwa Awiczów oddała...

Prawda! To prawda! Raz jeden pani Teresa pozwoliła sobie unieść się próżnością, za to śliczne, nad życie kochane dziecko swoje, zapragnęła dla niej upiększeń innych jeszcze niż te, którymi przyoblekała ją sama natura, i gdy ta poczciwa Awiczowa powiedziała raz do niej: „Oddaj mi Michalinę (jeszcze wtedy Michalinę ją wszyscy nazywali) na czas jakiś... z moją Tosią niech uczy się przy guwernantkach...”, nie wytrzymała, oddała... a teraz ona mówi: „Mama sama...” sprawiedliwie mówi...

Odwróciła się plecami do córki, twarzą do okna, w rękach, które ochłoneły już od upału i przybladły, mięła końce muślinowej chustki i głęboko zmęczonym wzrokiem patrzyła w ogród. Poczucie sprawiedliwości usta jej zamknęło. A w oczach i po ustach Inki przemknął figlarny, może nawet złośliwy uśmiezek, lecz zniknął natychmiast, gdy z jednostajną zawsze słodyczą mówić zaczęła:

– Ja, moja mamciu, do innego niż tu otoczenia, do innego spędzania czasu przywykłam... ja mam w sobie takie potrzeby, takie gusta... trochę subtelniejsze, wyższe... I czyż to moja wina, że jestem biedną dziewczyną...

Głowa pani Teresy w sztywnej białej chuście tak nisko opadła, jakby ją kto z tyłu czaszki ku dołowi popchnął. To prawda. Cóż ona winna temu, że ojciec majątek roztrwonił, a matka pozwoliła nabrać tych potrzeb i gustów, które przy majątku to jeszcze jako tako... choć zawsze... ale bez majątku... Jezus Maria! A toż co? Co ty robisz, Inka? Ja gniewam się..., daj mi pokój!

Bo Inka, po nagłym umilknięciu matki głowę jej na pierś opadającą ujrawszy, ruchem jak myśl szybkim ku niej poskoczyła i obu ramionami grubą kibić jej objawszy, śliczną twarzyczkę swą do jej ramion, piersi, policzka przytulać i pocałunkami okrywać je zaczęła.

–Niech mamcia nie gniewa się, moja mamciu, niech się już mamcia na mnie nie gniewa! Szpilki te z włosów powyjmuję, pasek z siebie zdejmę... tylko sukni tej nie zdejmę, bo jak zabrudzi się, to Teleżukowa wypierze...

– Sama wypierzesz! – groźnym jeszcze tonem burknęła pani Teresa, ale rozgniewany przedtem wyraz jej twarzy topniał, znikał.

– No, dobrze, już, dobrze! Sama wypiorę! Alboż to raz prałam... sobie i nie sobie... Tylko już teraz niech zgoda będzie... moja mamciu złota, brylantowa, kochana...

Łaszczącymi się, miękkimi, kocimi ruchami przytuliła się do matki, okręcała się dokoła niej, ze śliczną główką w tył wygiętą, swymi szafirowymi, marzącymi oczyma w twarz jej patrzała...

Ach! te jej oczy szafirowe, ze spojrzeniem marzącym, czułym, spod długich, jakby sennych, jakby rozkoszą wiecznie upojonych powiek... Oj, te jej tak niegdyś namiętnie, bezpamiętnie kochane ojcowskie oczy! Co one jej przypominały! Jakie chwile, jakie złudy, jakie upojenia nigdy nie zapomniane one jej przypominały! Wydało się w tej chwili pani Teresie, że ona to dziecko, to właśnie, najwięcej, najnamiętniej spomiędzy wszystkich swoich dzieci kocha, i sama nie wiedziała, jak, kiedy ramiona jej w szorstkich rękach kaftana otoczyły łabędzią szyję córki, a usta pocałunkami osypywać zaczęły czoło alabastrowe i tę fryzurę jasnozłotą, którą przed chwilą tak bardzo pragnęła rozczesać i w prosty warkocz zapleść... Inka śmiała się, a pani Teresie ten cichutki, pieszczotliwy, wesoły śmieszek wpływał do serca strugą roztopionego miodu i w głowie obudzał myśl: niech już tam! młodzianka to takie i śliczne, łagodne, kochane!

Wtem już za oknem ozwały się dwa cienkie głosiki dziecinne:

– Mamucho! Mamciu! Mamusiu!

I jednocześnie młodzieńczy głos męski wołał:

– A cóż to za czułości i romanse mama tu z Inką wyprawia! Aż zazdrość bierze patrząc... No, czy ja nieprawdę czasem mówię, że mama Inkę najwięcej z nas wszystkich kocha!

Szeroki, błogi uśmiech rozwierał usta i całą twarz pani Teresy oblewał. Pierś jej zatrzęsała się od głośnego, szczęśliwego śmiechu.

– Nieprawda! – wołała. – Nieprawda, bo ja z wami wszystkimi jestem kobietą nieszcześliwą, nie wiedząc nigdy, które z was więcej, a które mniej kocham... Raz zdaje się, że to, a drugi raz, że tamto, i na które patrzę, to zdaje się więcej kocham... Ot, wiecznie kłopoty z wami!

Julek tymczasem dwie małe siostry z ziemi podniósł i na otwartym oknie posadził, a one wnet uczepliły się sukni matczynej, rozsypując po niej przyniesione z pola pęki traw i kwiatów. Szczebotały przy tym, o przechadzce ze starszym bratem odbytej opowiadając, a i on także coś tam o runi zbożowej, o trawach na łące już wysokich mówił. Blask słoneczny obejmował ich wszystkich płaszczem złotym, kwiaty polne pachniały, pod okapem dachu świegotało na zabój ptactwo, na ramieniu pani Teresy, iskrząc się stalowymi gwiazdami w złotych włosach, z wdziękiem opierała się śliczna główka Inki. A sama pani Teresa, kwiatami polnymi osypana, słonecznym blaskiem oblana, miała pozór istoty żywcem do nieba wziętej i w raju przebywającej. Jednak po chwili zaniepokoiła się nieco i oczyma zaczęła po ogrodzie czegoś szukać.

– Gdzieś tam w ogrodzie Janek i Olek...

Julek śmiechem wybuchnął:

– Cha, cha, cha! Mamci do pełnego romansu Janka i Olka zabrakło!

Do sióstr malutkich zwrócił się:

– Niech robaczki polecą, chłopców wyszukają i tu przyprowadzą...

– A pewno! pewno! – rajsko śmiała się pani Teresa. – Cóż to oni gorszego od was? Co gorszego?

Robaczki już z okna ku ziemi swoje nagie, długie, ogorzone nożeta spuszczały, aby na wyszukanie braci lecieć, gdy z drugiej strony domu, na dziedzińcu, rozległ się turkot zajeżdżającej przed ganek bryczki. Inka drgnęła.

– Pan Gustaw przyjechał!

– Skąd wiesz, że to pan Gustaw?

– Wczoraj widziałam go...

Julek nagle śmiać się przestał.

Tak, mam; to on być musi... wczoraj już spodziewałem się...

Odbiegł na spotkanie gościa, odbiegła, włosów swych dłońmi dotykając, i do sąsiedniej izby wśliznęła się Inka, robaczki w zieleni ogrodu zniknęły, a pani Teresa przez parę minut sama jedna stała jeszcze u otwartego okna, jak skamieniała, jak ze snu rajskiego obudzona do rzeczywistości strasznej... Przestrach spędził z jej twarzy gorące przez chwilę rumieńce; bólem skrzywiły się usta rajsco przed chwilą roześmiane.

Pan setnik przyjechał...

I zaraz po wyskoczeniu z bryczki Julka pod ramię wzięwszy, do ogrodu z nim poszedł. Tam, cicho i żywo rozmawiając, chodzili po dzikich trawach i wydeptanych ścieżkach, aż zza krzaczastej zarośli, która ogród owocowy od warzywnego oddzielała, wychodząc ujrzeli naprzód Janka, który na ziemi siedząc zdawał się zatopionym w czytaniu rozwartej na kolanach książki, a potem Olka leżącego na trawie z twarzą ku niebu obróconą i tak śpiącego, że aż z lekka sobie pochrapywał. Gdy koło nich przechodzili, Janek przed gościem czapki uchylił i wnet znowu w czytaniu się zanurzył, a Olek nie tylko nie obudził się, ale głośniejsze jeszcze zachrapał. Minęli ich, Julek na chłopców uważnie popatrzył.

Brzegiem warzywnego ogrodu przez chwilę jeszcze szli, aż w inną stronę skręcili i pomiędzy drzewami zniknęli. Wtedy Olek porwał się z trawy i do starszego brata przyskoczył. Błękitne oczy zdawały się mu aż wyskakiwać z orbit, głos trząsł się.

– Słyszałeś, Janek? Słyszałeś? Już, ju... jutro wy... wy... wychodzą...

Ale Janek gniewał się czegoś na brata.

– Głupi jesteś z tym udawaniem śpiącego... czy kto może uwierzyć, że o tej porze... A Julek pewno domyślił się, że udajesz...

Krępy, pyzaty Olek wyprostował się jak rozgniewany kogut.

– No i co, jeżeli domyślił się? Czy to on mój pan i władca? A co usłyszałem za to, leżąc przy samych krzakach, jak oni za krzakami szli, to usłyszałem... A ty nic nie słyszałeś... nie wiesz...

– Czego nie wiem?

– A tego, dokąd pójda.

Zerwał się na równe nogi Janek.

– A tyś słyszał? wiesz? dokądże? dokąd?

– Aha! A scyzoryk, ten nowy od Julka, oddasz mi, to powiem...

Janek do kieszeni sięgnął i bohaterskim ruchem przedmiot żądany bratu oddając, tonem wzgardliwej nieco wyższości rzekł:

– Masz i mów.

Wtedy Olek, ku samemu uchu jego nachylony, szepnął:

– Do lasów horeckich...

I w tejże chwili zakłopotał się czegoś czy zawstydził.

– Ale ten scyzoryk – zaczął – to weź go sobie, Janku, na powrót... ja tylko żartowałem... ja nie sprzedawczyk ani już taki chciwiec spod ciemnej gwiazdy...

Na płacz mu się prawie zebrało.

– Mazgaj jesteś i tyle – odparł Janek – ten scyzoryk i bez tego już bym ci dziś darował. My teraz inne scyzoryki mamy, prawda? Ot, pogadajmy, jak zrobić, żeby cel nasz osiągnąć.

Cel nasz wielki i w tym tylko bieda, że my jesteśmy mali... Mali! – powtórzył i zaśmiał się z ironią.

–Ehe! – dodał Olek. – Można być małym, a odwagę mieć większą niż u niejednego z wielkich. Ale oni tego nigdy nie rozumieją.

Oni nas nie rozumieją i nigdy zrozumieć nie będą mogli! My dla nich robaki... niewolniki...

Tak wyrzekł chłopak o szczupłej, smagłej, wrażliwej twarzy i wysmukłym, wybujałym wzroście. Sposepniał przy tym, schmurzył się, zmarszczyło mu się czoło pod gęstwiną krótko ostrzyżonych włosów. Olek blisko przy nim na trawie usiadł, ramię na szyję mu zarzucił i pocieszał:

– Ja z tobą! My razem... nie tylko bracia, ale i przyjaciele... nieprawdaż, Janek!

– Tak, tak, Olku! – ożywił się i rozpromienił Janek – na walkę, na czyn mężny, choćby na śmierć razem, ale nie na hańbę; nie na hultajskie życie i gnucie, wtedy gdy inni...

Pan Gustaw tymczasem po skończonej rozmowie z Julkiem witał na małym ganku domu panią Teresę i jej córkę. Zdziwiła się śliczna Inka na widok zamyślonej i milczącej twarzy sąsiada, zawsze wesołego, mównego, i przez głowę jej zaraz przemknęła myśl: „Brzydko dziś uczesałam się i w tym kołnierzyku nie bardzo mi do twarzy, dlatego pewno taki obojętny...” Ale pani Teresa zupełnie innej przyczynie zmianę w panu Gustawie zaszła przypisać musiała, bo jakby nogi posłuszeństwa jej odmówiły, ciężko na ławce usiadła i daremnie drżenie głosu pohamować usiłując, gościa, aby koniom do stajni odejść pozwolił i do obiadu z nimi zasiadł, prosić zaczęła. Ale on bardzo czegoś roztargniony i do rozmowy nieusposobiony, brakiem czasu wymawiając się, już chciał ją zegnać.

– Także pośpiech! – wesołej swej rubasznosci próbując zawołała, lecz nie udała się rubasznosc, ani wesołość i już tylko zgnicionym jakby głosem poprosiła, aby choć trochę, choć chwileczkę z nimi posiedział.

Chciała widocznie powiedzieć mu o czymś czy o coś go zapytać, a on na zmaćnione oczy jej i twarz przybladłą patrząc posłusznie na ławce usiadł.

– Ot – zaczęła – chciałabym wiedzieć zdanie pana... bo Koniecty młodzi niedawno tu do Julka przyjeżdżali... obaj, Henryk i Artur, i mówili o interwencji mocarstw, że będzie...że na pewno będzie... A pan jak o tym myśli? Bo widzi pan, ja kobieta prosta, pracująca, nic wcale o takich rzeczach... a jednak to jest rzecz bardzo ważna ta interwencja... więc jak pan, panie Gustawie, o tym myśli?

Młodzieniec wysmukły, złotowłosy, z ładnym owalem twarzy niewieściobiałej i błękitnymi oczyma, dziwnie zamyślonymi dziś i razem rozgorzałymi, zmieszał się nieco i po chwili z wahaniem w głosie odpowiedział:

– Czy ja wiem, droga pani. Mówią niektórzy, że ta interwencja będzie... Młodzi Koniecty w to wierzą, a ojciec ich nie wierzy. I wszyscy tak samo: jedni wierzą, a drudzy nie wierzą. Jednak więcej jest wierzących niż niewierzących... to może i będzie... Ja tam niewielki polityk i nie wódz, tylko żołnierz... Wodzowie powinni rzeczy takie do dna zgruntować i wszystko na pewno obliczyć... a my co? Na nas wołają: „Idźcie!” Serce i honor mówi nam: iść! Idziemy... i na... Bożą wolę!

Ręce pani Teresy kurczowo się zacisnęły.

– O, Boże! – zaszepotała i na młodego sąsiada zapatrzyła się z jakąś czci pełną pokorą. Znała go, od kiedy dzieckiem i pacholęciem był, widywała na balikach, na konikach ślicznych, u boku panienek najładniejszych... a teraz... taki młody –dwadzieścia cztery lata mu chyba, nie więcej, i bogaty... porzuca wszystko, idzie, a tak mu oczy goreją i czoło białe wznosi się mężnie, dumnie, gdy mówi: „Idziemy!” Szacunkiem głębokim miłością pierś rozpierającą zdjęta z ławki powstała i gestem błogosławiącym ramiona przed siebie wyciągając rzekła:

– Niechże wam Bóg błogosławi... niech błogosławi!

I miała w tej chwili pani Teresa „formę”, nabyła w tej chwili formy niewiasty mężnej, która trwożę własną pod nogi wziąć, a rzeczom podniebieskim, wiecznym, wielkim błogosławić umie.

Pan Gustaw, w obie błogosławiące ręce ją całował i razem żegnał się. Czasu nie miał, odjechać musiał. Ona cicho go zapytała:

– Kiedy?

– Jutro – równie cicho odpowiedział.

Słowa te dosłyszała Inka i gdy pan Gustaw rękę na pożegnanie jej podawał, anielsko w twarz mu patrząc wyszeptwała:

– Konfederatkę panu sama własną ręką uszyłam... szafirowa z białym barankiem...

Uśmiechnął się i podziękował, ale obojętnie jakoś, z roztargnieniem. Anielskie spojrzenia tak pięknej nawet jak Inka dziewczyny dziś władzy nad nim nie miały. Ona spostrzegła to i różowe usta jej wydeły się jak u zmartwionego dziecka, a przez głowę przewinęła się myśl: jacy oni teraz zrobili się nudni!... nieznośni!...

Pani Teresa zaś, jakby nic ważnego nie zaszło i zejść nie miało, już śpieszącym się szerokim, swym krokiem do domu wchodziła.

– Głodni musicie być... pora jeść obiad... pójdę pomóc Teleżukowej, aby prędzej było...

Zaledwie odeszła, Inka obróciła się ku Julkowi, który milcząc przy słupie ganku stał, i wdzięcznie ku niemu pochyłona wpatrywała się w niego z wyrazem takiego podziwu i uwielbienia, jakby z nieba tylko co zleciał, jakby nadprzyrodzonym zjawiskiem w tej chwili jej się wydawał, aż nagle ramiona ku niemu wyciągając zawołała:

– O, bohaterze mój! Bracie! Jakaż to duma, jakie szczęście mieć brata bohatera, brata, który...

Nie mogła dokończyć, bo on śmiejąc się za podniesione ręce ją pochwycił i ku dołowi je skłaniając, trochę wesoło, a trochę z irytacją w głosie mówić zaczął:

– Nie pleć, Inka, nie deklamuj! Boże drogi! Toż ty i mnie już nawet kokietować zamierzasz! Dla wprawy zapewne, co? Ale daj pokój! Teraz na takie rzeczy nie pora! Ot, lepiej pomówmy z sobą poważnie... Mam z tobą o czymś poważnym do pomówienia... chodź!

Pociągnął ją ku ławce i gdy obok siebie usiedli, z głową ku jej głowie przychyłoną mówić zaczął:

– Słuchaj, Ineczko, to, co ci teraz powiem, ważne jest jak obowiązek najświętszy, jak sumienie, jak boskie i ludzkie prawo. Kiedy... odejdę, mama będzie bardzo niespokojna, bardzo smutna... Razem ze mną odejdzie od niej najstarsze jej dziecko, już zupełnie dojrzałe, które już przyjacielem jej być mogło, pomocnikiem, a w potrzebie opiekować się nią i ją bronić... po mnie ty przy niej zostaniesz... najstarsza... Moja Inko, przejmij się ty tą myślą, że pociechą, pomocą, a w razie... nieszczęścia jakiego... wsparciem i opieką jej być powinnaś...

Tu Inka mowę mu przerwała:

– O, Julku! ja kochać umiem, ja kochać pragnę, ja poświęcenie uwielbiam i u nóg mamy leżeć będę...

– Znowu deklamujesz! Któż tu o poświęceniu i o leżeniu u nóg mówi. To twój obowiązek, Inko. Bo pomyśl tylko, czym mama dla nas była... jak kochała nas, jak za nami przepadała... Gdyby nie jej praca, zabiegi, starania, bylibyśmy w nędzy i w ciemnocie pogrążeni... Ona to wyżywiła nas i wykształciła... Teraz, Inko, w tym ciężkim dla niej przejściu ty jej choć w części wypłać się z długu wdzięczności. Nie o leżenie u nóg jej idzie, ale nie martw jej niczym, pomagaj jej, młodszymi dziećmi zajmij się... strzeż, aby jej nie martwiły... Szczególniej Janka i Olka... miej na oku...

W sieni za otwartymi drzwiami ozwało się wołanie pani Teresy:

– Dzieci! dzieci! Na obiad chodźcie!

Ale teraz Inka, przerywając mowę brata, z twarzą smutnie spuszczoną, mówiła:

– Mój Julku! ty nie rozumiesz mię, ty mię nigdy zrozumieć nie chciałeś... Ja przecież niczym mamy nie martwię... ja kiedy jestem w domu, to wszystko, co trzeba, robię, choć te wieczne zachody i kłopoty, całe to życie w Leszczynce... Czyż ty, Julku, nie rozumiesz tego? Moje myśli, moje marzenia... Czyż ty tego nie rozumiesz? Mnie trzeba innego życia...

– Ależ rozumiem, rozumiem – przerwał Julek i wstał z ławki.

Po deklamacji nastąpiła deklinacja zaimka osobowego: ja, mnie, dla mnie.

– Ej! niewysoko, Inko, i niedaleko lecą myśli i marzenia twoje. Nic tu mówienie twoje nie pomoże, bo serduszko twoje uszek nie ma! Chodźmy lepiej na obiad!

Wkrótce po obiedzie Julek braci młodszymi zawołał, aby z nim na przechadzkę w pole poszli. Chłopcom, gdy usłyszeli to wołanie, aż oczy zabłyszczały i Olek nagle jak piwonია zaczerwieniony do Janka szepnął:

– Może nam co ważnego powie, może na koniec przekonał się, że my nie... bębny i przynajmniej wiedzieć o wszystkim powinniśmy.

A Janek z przybladłą nieco twarzą wyprostował się i odpowiedział:

– Może powie, abym z nim szedł...

Olek zatrzęsł się cały.

– A ja? a ja? a ja?

Starszy z uczuciem wyższości zrazu na młodszego spojrział, ale potem coś tkliwego zaświeciło w oczach i ruchem opiekuńczym, niemal ojcowiskim dłoń swą szczupłą i nerwową na głowie Olka położył.

– Bądź spokojny, Olek, ja cię nie opuszczę... ja jemu powiem, że albo my obaj z nim, albo...bez niego!

Olek uczynił z ramion dwa łuki nad głową rozwarte i wysoko nad ziemię dwa razy podskoczył.

Zza węgła domu Julek zawołał:

– Czemuż nie idziecie, chłopcy? Chodźcie prędzej!

Poszli drogą polną ku wiosce szarzejącej w oddali, za wioskę daleko...

Po dwóch albo i trzech godzinach chłopcy z długiej przechadzki powracali, ale bez starszego brata. Niedaleko już dworku spotkali się z Teleżukiem i Julek zawróciwszy z nim ku lasowi poszedł, braciom mówiąc, aby bez niego szli do domu.

Zamyśleni byli obaj i wydawali się bardzo czymś zmartwionymi. Po odejściu Julka nic zrazu do siebie nie mówili, tylko Janek zniecierpliwionym ruchem nogi co moment kamyczki z drogi zrzucił, a Olek z policzkami, jak do rozdmuchiwania samowara wydętymi, na podobieństwo miecha głośno sapał, czasem wzdychał.

Po chwili starszy ze zniecierpliwieniem w głosie sarknął:

– Czego tak sapisz i wzdychasz... aż miech kowalski w oczach staje! Nic tu wzdychanie nie pomoże... zastanowić się trzeba, pomyśleć...

– Aha! – jęknął młodszy, a starszy z zamyśleniem mówił dalej:

– Bo nie można powiedzieć, aby Julek zupełnie słuszności nie miał... Mama jest bardzo zacną kobietą i ciężko na nas pracowała i pracuje. Dla takich matek jak ona dzieci mają obowiązek, to prawda, temu zupełnie zaprzeczyć nie można... co?

W odpowiedzi Olek zaszeptał:

– Ja mamę bardzo kocham...

A Janek z powagą wielką zaczął znowu:

– Przypuśćmy, że o kochanie tu nie idzie... i ja do mamy przywiązany jestem... bardzo... ale tu dwie miłości ze sobą walczą... rozumiesz? Przecie i Julek mamę kocha, a jednak... wiadać w nim inna miłość tę zwyciężyła, a w takim razie dłączegóżby i w nas zwyciężyć nie miała... Ale tu, widzisz, idea obowiązku zachodzi... zrozumiej to... i–de–a, rzecz najważniejsza w świecie. Julek przemawiał do mnie w imię i–de–i obowiązku, tego obowiązku, który nam rozkazuje...

– Ehe! – triumfująco jakoś zawołał Olek – a dla ojczyzny to obowiązku nie ma? a? Jeżeli tu miłość i tam miłość, to i z obowiązkiem tak samo... tu obowiązek i tam obowiązek... A z czegośmy powstał – prawil dalej, krępa postać swą prostując i pyzată, rozpromienioną twarz wysoko podnosząc – jeżeli nie z tej ziemi? Co nas ogrzewało, jeżeli nie to słońce? Skąd wszystkie uczucia i myśli nasze, jeżeli nie od tych przodków, którzy... no, ty sam wiesz, co to ojczyzna! Wszystko, co było i co jest... z czego nasze ciało i nasza dusza... ty sam wiesz... A my niby to obowiązków dla niej nie mamy! Śmiech powiedzieć! Jeżeli pomiędzy dwiema miłościami okropny los nas postawił, to tak samo i między dwoma obowiązkami... A czy nie tak?

– Tak – po chwili zastanowienia zgodził się Janek – i ty to bardzo dobrze wyrozumowałeś... Nawet nie spodziewałem się... Ale tym gorzej dla nas. Jesteśmy postawieni w położeniu – tragicznym!

Na bladej, nerwowej twarzy jego i w piwnych oczach rozlał się wyraz cierpienia. Olek, tak wymowny przez chwilę, zamilkł i smutnie zwiesił głowę. Z chmury nabrzmiałej błyskawicami i grzmotami, która nad krajem całym stała, oderwał się ciemny obłok, spłynął na te głowy dziecinne, wkradł się pod ich czaszki wichrem szumiącym, ogniem błyskawicznym...

Przed samą już bramą dworku Olek podniósł głowę i rzekł:

– Brutus dwóch rodzonych synów zabił...

Janek pomyślał chwilę.

– To prawda; ale synowie Brutusa zdrajcami ojczyzny byli, a mama...

Olek dokończyć mu nie dał.

– I Timeleon zabił rodzzonego brata...

– Brat Timeleona tyranem był, a mama... Spróbujże zabić mamę! czy mógłbyś... a?

Olkiem jakby dreszcze lodowate od stóp do głowy wstrząsnęły i aż krzyknął:

– Co ty wygadujesz, Janek! Wiesz, ty czasem bywasz okropny...

– Ano widzisz! Na nic się nam nie zdadzą Brutusy i Timeleony. Położenie jest zupełnie inne i na świecie każdy za siebie myśleć musi. Musimy, Olku, wiele zastanowić się i myśleć. Julkowi całkowicie słuszności odmówić nie można...

– A dlaczegoż on sam... – zaszeptał jeszcze uparty Olek, ale zobaczyli idącą naprzeciw nich matkę i tak jak nigdy przedtem pogarnęli się ku niej śpiesznie i pieszczotliwie. Nawet Janek, do pieszczot zazwyczaj nieskłonny, z powagą, opiekuńczym jakby gestem, ramieniem ją otoczył. Ale ona wyraz twarzy miała roztargniony i oczy głęboko zmaczone. Z roztargnieniem zapytała:

– A gdzie Julek?

Powiedzieli, że z Teleżukiem ku lasowi poszedł.

– No, to idźcie do domu, a ja na spotkanie Julka pójdę...

Wiedziała, dlaczego z Teleżukiem poszedł, i wiedziała, że jeszcze do domu powróci, ale serce jej paliła taka żałość i tęsknota, że w domu ani dokoła domu miejsca sobie znaleźć nie mogła i teraz na spotkanie syna przez pole jak wicher pognała, aby go choć o ćwierć godziny prędzej zobaczyć... Przez te ćwierć godziny jeszcze na niego popatrzeć...

Powrócili razem, kiedy już dobrze po zachodzie słońca było, i pani Teresa zaraz do Teleżukowej powiedziała:

– Daj dzieciom wieszczę i maleńkie niech po wieszczy zaraz idą spać. My z Julkiem...

Nie dokończywszy poszła z synem do swego pokoju, którego drzwi z wewnątrz na zasuwki pozamykała.

I nikt nie wiedział ani nie słyszał, co oni tam z sobą przez te ostatnie godziny mówili, jak się żegnali...

Inka na małym ganku siedziała, z twarzą na dłoń opuszczoną, z poczuciem krzywdy ponoszonej w sercu. Dotąd wszystko, co się wkoło niej działo, zajmowało ją, cieszyło, nawet wyobraźnię jej rozpałało, tak że otaczającym wydawać się mogło i ona sama najmocniej prze-

konana była, że uczucia powszechne są również i jej uczuciami. Przy zbiorowym dokonywaniu przygotowań rozmaitych, a w licznym gronie rówieśnych lub nieco zaledwie starszych od niej kobiet bawiła się wybornie; ruch gorączkowy, który w okolicach zapanował, stwarzał liczne sposobności do zebrań gwarnych, do rozmów ożywionych, wśród których, jeżeli nie czym innym, to pięknoscią swoją jaśniała i pociągała. Ale od pewnego czasu zaczęła uczuwać, że w oczach ludzkich maleje, że młodzi panowie zajmować się nią przestają, że w ogóle coś w powietrzu otaczającym ogromnie ją przerasta, gasi, rzuca jakiś cień czy tłumik na jej dziwnie bujne i niecierpliwe nadzieje, pragnienia. I oto powróciła do Leszczyńki i ani wie, kiedy znowu wyjechać stąd będzie mogła... a tu zawsze nie raj, o! nie! Lecz teraz, gdy Julek odejdzie i takie zmartwienie w domu zapanuje... I za co to wszystko na nią spada? Dlaczego to właśnie jej młodość ma być przytłoczona, zatruta tymi wszystkimi powagami, obawami, utrapieniami...

Drzwi domu na ganek prowadzące ze stukiem się otworzyły i wypadła z nich pani Teresa, a za nią wyszedł Julek, który zatrzymał się przed siostrą, po rękę jej sięgnął i tak mocno ją ścisnął, że aż trochę zabolalo. Głębokim przy tym wejrzeniem w twarz jej patrzył, ale ani jednego słowa nie wyrzekłszy zbiegł z ganku dopędzając matkę, która już przez dziedziniec gnała ku stajni, przed którą Teleżuk konia do małego wózka zaprzęgał. Gwiazdy na niebie świeciły...

Inka powoli do wnętrza domu weszła. Jakże inaczej, o! jakże inaczej pożegnanie z bratem sobie wyobrażała! Gdy przedtem na myśl jej przychodziło, że ono kiedyś nastąpi, nie wiedzieć dlaczego przed wyobraźnią jej stawał rycerz z pękiem piór nad głową, który siostrę do piersi przyciskał, mówiąc do niej o jakichś rzeczach wzniosłych, poetycznych.

...A tu bez słowa, z tym tylko uściśnieniem ręki, takim silnym, że aż pierścionek, który od Tosi AwiczoŃny w prezencie dostała, bolaco jej w palec wpił się... I ten jednokonny, brzydki wózek z Teleżukiem w baraniej czapie na głowie...

Wózek z Teleżukiem w baraniej czapie na głowie za bramą już turkotał; pani Teresa od stajni do domu z powrotem gnała. W połowie dziedzińca nagle stanęła, uczuciem, które znała już nieco, ale któremu poddać się nie chciała, ogarnięta. Było to takie uczucie, jakby siła jakaś niewidzialna porывała ją i usiłowała o ziemię cisnąć. Zrywało się w niej pragnienie rzuć się na ziemię, uderzenia o nią czołem, wyszarpania z niej rękoma garści piasku czy trawy. Doświadczała już była tego razy parę niegdyś, niegdyś w dawnych swoich bólach serdecznych; potem, gdy ze śmiercią tego, który je sprawiał, bóle serdeczne przeminęły, i to ją opuściło, a teraz znowu... Ach! z ramionami rozkrzyżowanymi na ziemię paść i czołem o nią bić... Ale nie! Nie uczyni tego! Mężną musi być i rozsądną... Jeszcze przecież nic takiego... jeszcze Julek żywy i zdrowy kędyś tam do Działkowicz jedzie... jeszcze może Bóg tarczą obrony swojej... Ach, tak! padnie na ziemię i czołem o ziemię uderzy, ale... przed Bogiem, przed Chrystusem na krzyżu...

Znów biec zaczęła, do domu wbiegła, parę izb przebiegła i w swojej izdebce przed zawieszonym na ścianie krucyfiksem starym, który pamiątką po dziadku jej był, zrazu na klęczki, a potem z ramionami rozkrzyżowanymi jak długa na ziemię upadła.

Gwiazdy na niebie świeciły, kilka złotych oczu przez małe okno patrzyło na ciemną postać kobiecą rozciągniętą na ziemi przed bielejącą na czarnym krzyżu postacią Chrystusa. W głębokim zmroku izdebki rozchodził się szmer modlitwy półgłośnej, żarliwej, jak powiewami wichru westchnieniami przerywanej, aż nagle umilkł.

Pani Teresa przestała się modlić, podniosła znad ziemi głowę, uklękła, podniosła się z klęczek, powstała i szybko, jak wiatr z izdebki wypadła. Gdy mówiła i wołała: „Chryste, zmiłuj się!” uczuła nagle ogromne, ogromne pragnienie ujżenia innych swoich dzieci. Tamten odejchał, o, Chryste! może na zawsze! Ale te inne pozostały przy niej i ona zobaczyć je musi, zaraz, natychmiast, spojrzeć na nie, popatrzeć na nie musi. Zdawało się jej, że umrze albo nie

wiedzieć co się z nią stanie, jeżeli zaraz, natychmiast nie ujrzy, nie przekona się, że są zdrowi i cali, że są przy niej, że ją posiada...

Wypadła z izdebki swojej wprost do tej, w której zazwyczaj sypiali i uczyli się Janek i Olek.

— A toż co? – krzyknęła,

Małe łóżka chłopców, w których było im już od dość dawna trochę za krótko i trochę za ciasno, puste były. Pościelenie nawet z nich zniknęły... Pani Teresa w mgnieniu oka znalazła się w kuchni.

– Teleżukowa! – zawołała – gdzie są chłopcy? Dlaczego pościeli ich...

Chłopka w czerwonym, okrągłym czepku na głowie szła przy świetle małej lampki; podniosła znad roboty okrągłą, dobroduszną twarz i wesoło odpowiedziała:

– Ot, powyciągali sobie sienniki do ogrodu i pod lipą spać się pokładli. Nocka ciepła; nic im to nie zaszkodzi.

Ależ naturalnie! Cóż im może zaszkodzić, że noc prześpią pod gwiazdzistym niebem, w przeczystym powietrzu ogrodu? Alboż jedną noc tak przespali? I zdaje się, że w ogrodzie tym nie ma jednego takiego drzewa u którego stóp nie próbowaliby w ciągu, dzieciństwa swego urządzać podobnych noclegów. Ale pani Teresa musiała ich zobaczyć, musiała koniecznie wieczoru tego na nich śpiących czy czuwających popatrzeć. Wysłała tedy do ogrodu i długo szukać nie potrzebowała. O kilkanaście kroków od domu ujrzała pośród trawy, na podściółkach szczupłych, u stóp lipy rozłożystej, szarzące w nieruchomości ich postacie.

Zbliżyła się. Spali. Janek oddychał równo i cicho, Olek głośno sapał i z lekka pochrapywał. Pochylona patrzyła na ich niewyraźnie rysujące się twarze, słuchała ich sennych oddechów, aż na zmałowane i zmartwione dziś jej rysy wypływać począł uśmiech.

– Robaki moje! Brylanty! Skarby moje – głośnym szeptem wymówiła i powolnym gestem nad głowami chłopców znak krzyża uczyniwszy, spokojniejszym już krokiem ku domowi odeszła. W myśli jej, przez odjazd Julka wzburzonej i rozwichrzonej, porządkować się, rozwidniać znowu zaczęło! Cóż? Tamtego nie ma, ale te są... Są i będą. Robaki jeszcze małe. Jeden, dwa, trzy, cztery, pięć... Jeszcze pięć brylantów, pięć skarbów pozostało przy niej! Szła do izdebki, w której Inka wespół z małymi siostrami sypiała.

A gdy zamknęły się za nią drzwi domu, Janek i Olek żywym ruchem na swych podściółkach, pod lipą usiedli.

– Słyszalesz? – zapytał starszy.

– Aha! Myślała, że śpimy, i mówiła: „Brylanty, skarby moje!”, a potem...

– Przeżegnała nas! błogosławiła... Jednak, wiesz, Olek...

I zamilkł.

– Co, Janku?

– Ej, nic! Tak sobie tylko pomyślałem...

– Co pomyślałeś?

– Ot, pomyślałem, co by to było jednak... gdyby mama tak nas wszystkich trzech... wszystkich trzech...

– Co?

– Straciła!

Rozpacznym ruchem Olek buchnął na swą pościółkę i zaszeptał:

– Bieda! bieda! bieda! Pewno! Szkoda mamy!

Ale bardzo wkrótce mrukliwym tonem ozwał się:

– Po co ma zaraz tracić? Czy to każdy, kto idzie na wojnę, musi być zabity?

– Musi, nie musi, ale może – rozważał Janek.

– A gdyby i tak – zrywając się znowu zawołał Olek. – A pamiętasz, co Katarzyna Sobieśka synom swoim powiedziała, gdy szli na wojnę? „Z t a r c z a m i a l b o n a t a r c z a c h p o w r a c a j c i e!” Tak i my... Z tarczami albo na tarczach do mamy powrócimy.

– Głupi jesteś! Żadnych tarcz teraz w wojskach nie ma, to jedno, a drugie, że gdyby i były, nikt by nas na nich mamie odnosić ani myślał... Ty wiecznie z tymi swymi historycznymi przykładami... Ot, myślmij lepiej, jak zrobić... co wybrać... co poświęcić...

Teraz obaj pod lipą siedzieli i obaj czoła na dłonie spuścili. Myśleli, walczyli. Był w nich zaczerpnięty z otaczającej atmosfery żar uczuć egzaltowanych, błędziły we krwi spadkowe po przodkach instynkty rycerskie, majaczył na dnie dzieciom właściwy instynkt naśladowczy, zrywała się wyobraźnia ku przygodom, wrażeniom, czynom nadzwyczajnym. To z jednej strony, a z drugiej wyrzutem dokuczliwym gryzła serca słowami starszego brata z codziennej drzemki obudzona miłość dla matki, płakał w sercach litośny nad nią żal.

IV

Dawno już, przed dziesięciu czy jedenastu laty kiedy najmłodszych „robaczków” pani Teresy na świecie jeszcze nie było, a najstarszy ledwie do szkół się wybierał, okolicę, w której znajdowała się Leszczynka, nawiedził gość okrutny. Po drogach przerywających pola, po zagonach pod wiosenną siejebę zaoranych, u ciemnych ścian lasów chodzić poczęła straszna pani, aż prawie do nieba wysoka, w szacie czarnej, z twarzą trupio bielejącą wśród czarnych przesłon, które daleko za nią rozwiewały się, jak olbrzymia chorągiew czy chusta. Kędy przeszła, powietrze stawało zaprawione wonią trupów i zapalonych gromnic; którego z siedlisk ludzkich dotknęła swoją chustą czy chorągwią, tam pod strzechami czy dachami znajdowały się trupy, a w oknach chat czy domów błyskać poczynęły te światełka smutnie migocące, które dniem i nocą palą się przy ciałach zmarłych.

Na imię przeraźliwej tej pani było: Zaraza.

Od dość już dawna podobno chodziła po całym kraju, teraz tu przyszła i chorągwią czy chustą swą dworku w Leszczynce dotknęła.

A zdarzyło się, że wówczas właśnie, w izbie do małego domu już przez panią Teresę przybudowanej mieszkał z rodziną tak samo jak u pani Teresy liczny chłop nazywający się Panas Teleżuk.

Parobkiem był i zarazem furmanem, i zarazem jeszcze najstarszym w gospodarstwie pomocnikiem byłego dzierżawcy folwarku; pani Teresa znalazła go tu do Leszczynki przybywając i zatrzymała. Pozostałby z woli własnej, bo w rodzinnej chacie jego aż trzech braci starszych z rodzinami licznymi siedziało, i ta izba widna, obszerna, którą przybudowała dla niego pani Teresa... ta izba uszczęśliwiała go, wprost uszczęśliwiała, z tego powodu, że przestronno i wesoło w niej było czworgu jego dzieciom.

Chłop to był wtedy młody, ale jak wszyscy chłopcy więcej milczący aniżeli mówni, w ruchach ociężały, w wejrzeniu posępny. Wysoki wzrost jego, silne bary, śniada cera twarzy uderzały siłą fizyczną zdrową i wielką, lecz dusza zdawała się mieć wzrost przez coś wypaczony, bo z jednej strony ukazywała się ognistą i bujną, a z drugiej senną i leniwą. Tą stroną duszy Teleżukowej, która wyrosła najbujniej, zapalała najgoręcej, była miłość rodzicielska. Z Nastką swoją ożenił się wbrew woli braci, którzy w prymy go dać, czyli z dziedziczką chaty i roli ożenić usiłowali, i żył z nią w zgodzie wielkiej, w częstych szeptaniach poufnych, we wspólnych nad wszystkim naradach, niemniej zdarzało się, że i do niej tak samo jak do innych ludzi całymi dniami słowa żadnego nie przemówił albo w złej chwili wykrzyczał ją i nawet pięść nie byle jaką na plecy jej opuszcł.

Ale z dziećmi... O! to już było wcale co innego. To już był tajemniczy źródło jakiś, z którego lały mu się na serce, więc też i z twarzy, z oczu, z ruchów i mowy wytryskiwały rażność, żywość, wesołość i często, dziwna w tym ciężkim, twardym chłopie, niewieścia czułość, skowroncza polotność i śpiewność.

Czworo ich miał; starsze już gęsi albo owce pasaly, młodsze spódnicy matczynej jeszcze się trzymały; ale on wszystkie, i starsze, i młodsze, po każdym powrocie od roboty na rękach aż do niskiego sufitu podnosić i podrzucać musiał, a potem je sobie na kolanach, na ramionach sadzał i huśtał, i przyśpiewywał im, i gwarzył z nimi, a kiedy na kark, na grzbiet, na głowę niemal mu włożyły, śmiał się tak głośno, że śmiech ten aż cały dworek nappełniał odgłosem serdecznej, jak pierś chłopska szerokiej radości. W niedzielę i święta za bramę dworku je wyprowadzał i na jakimś bliskim kawałku pastwiska albo ugoru można go było widzieć, jak leżał na wznak, wszystkie je na sobie mając, huśtał je na ramionach i nogach i gadał do nich, a czasem zrywał się i w podskokach, od których ziemia trząść się zdawała, uganiać się z nimi poczynał. Potem, kiedy oddalał się od dzieci albo kiedy one się oddalały, wracały mu znowu do ciała ruchy leniwe czy senliwe, do warg milczenie chętne, a do roztropnych oczu obojętność lub też posepność wejrzania.

Pani Teresa od pierwszego poznania się z nim polubiła go za tę niezwykłą miłość ojcowską, a on polubił ją, jak się zdawało, od tej chwili, gdy dała mu na mieszkanie zamiast uprzedniej, ciasnej i ciemnej, izbę nową, przestronną i jasną. Hulałyż bo po niej, hulały dzieciaki jego, stając się coraz tłustsze i rumiańsze, a i Nastka w pałacu takim żyjąc pokraśniała, powagi jakby, a razem i wesołości nabrała, tak że częściej niż dawniej począł za nią, gdy przez izbę przechodziła, oczami wodzić. Szczęśliwą zdawała się być ta rodzina chłopska, szczęśliwszą niż ta, która obok niej nie w jednej, ale w kilku izbach mieszkała, i rozumiał to dobrze Teleżuk. Ot, o pani Teresie mawiał do żony: „Pani ona niby to, a nieszczęśliwa. S w e g o tak jak nie widzi nigdy, a na detyny swoje pracuje, haruje”

Mogło się zdawać, że jak ona jego za szczególną miłość ojcowską polubiła, tak on za jej nieszczęście i za to, że na detyny swoje harowała, uszanował i także polubił.

Wtem straszna pani z trupią twarzą aż do nieba sięgającą nadeszła i dotknęła końcem rozwianej chusty swej domu w Leszczynce, a właściwie tej jego izby, którą Teleżuk z rodziną zamieszkiwał. Nappełniła się wówczas izba ta jękami, krzykami, zsiniałymi i wijącymi się w bólach ciałami i jeden tylko ojciec rodziny na nogach pozostał, osowiały, zmartwiały, bezradny. Jak w kamień obrócony dnie i noce w najciemniejszym kącie izby na ławie przesiadywał, szeroko rozwartymi oczyma na krzątanie się pani Teresy około chorych patrzył. Bo zakrzętnęła się ona około nich z energią sobie właściwą, z nie dającą się niczym zrazić litością gorącą i czynną. O lekarza w zakęcie tym było tak trudno, że prawie niepodobna, pielęgniarek jakichkolwiek sama nazwa była tam nieznaną. Ale pani Teresa miała jakąś książczykę w wypadkach podobnych doradcą, jakąś szafkę z flaszeczkami i przyrządami leczniczymi, wiedziała więc, co czynić, i czyniła niezmordowanie, odważnie. Odwagi potrzebowała więcej jeszcze niż energii, bo i roztropność własna, i jakaś bawiąca wtedy u niej stara krewna ostrzegały ją przed niebezpieczeństwem przeniesienia trującego oddechu strasznej pani z izby Teleżukowej do piersi własnych dzieci. Ale roztropności swojej i przestrogom starej krewnej po krótkim namyśle stanowczej odpowiedzi udzieliła:

– Także paskudztwo! Żebym ja dla swego strachu ludzi w nieszczęściu takim nie ratowała!

A strach w niej jednak był, o, był! I ona jedna tylko wiedziała, jakich śmiertelnych dreszczów pełny. Więc też dzieci swoje na wszystkie strony okadzała, ocierała, zapobiegliwymi środkami poila, starą krewną zaklinała, aby je przed wszystkim, co za szkodliwe uchodziło, strzegła, i znowu do tamtych wracała, godzinami całymi zsiniałe i pokurczone ciała rozcierając, rozgrzewając, lecznicze płyny warząc i w usta spieczone wlewając.

Przyszło do tego, że samemu Teleżukowi, który przecież zdrow był, przemocą niemal, z krzykiem i gniewem pożywienie wmawiając prawie wkładać do ust musiała, bo u końca tych dni straszliwych, gdy dwoje dzieci jego już w trumienkach z izby wyniesiono, skamieniał on do ostatka, mowę jakby utracił i oczy miał jak sowa we dnie czerwone i nieprzytomne.

Potem ucichło wszystko; Teleżukowie w swojej widnej, obszernej izbie we dwoje już tylko pozostali i raz, gdy pani Teresa krzątała się dokoła łóżeczka Julka i Inki, których welon strasznej pani z lekka dotknął, do pokoiku, w którym się znajdowała, weszli. Świątecznie ubrani byli oboje i wyrazy twarzy mieli świąteczne, uroczyste. Spojrzawszy na nich pani Teresa pomyślała:

– Masz tobie! Przyszli pewnie prosić, abym ich od służby uwolniła. Nie mogą pewno wytrzymać tu, gdzie ich nieszczęście takie...

A oni zbliżyli się, przed nią stanęli i oboje ruchem jednostajnym pokłonili się jej nisko, aż do stóp, tak że prawie ziemi czołami dotknęli.

– Także pokłony! – zawołała. – Wiele już razy Teleżukowi mówiłam, aby nigdy...

Ale on, jakby słów jej nie słysząc, powoli, zgniecionym głosem mówić zaczął:

– My przyszli podziękować wam, pani, że nasze dzieci nie bez ratunku poumierali i że Nastka przy życiu została...

– Co tam! co tam!... – z oczyma, które łzami nabiegły, przerwać chciała, ale on jakby znowu jej nie słyszał.

– My przyszli powiedzieć, że my przy was do śmierci... jak psy ostaniem i dobra waszego, dzieci waszych... pani...

Nie dokończył, bo w piersi jęknął mu coś straszliwie i głos w szlochu się załamał, a Nastka to już płaczem aż ryknęła i chciała znowu do stóp pani Teresy czołem przypaść, ale ona wpeł ją schwyciła i w policzki wycalowała, a potem jego głowę obu rękami do siebie przyciągnęła i – także wycalowała.

– Biednieńkie wy moje! kochanieńkie! nieszczęśliwe! Dzieci tak potrącić! Czy ja nie rozumiem...

O! jak rozumiała! Łzy jej zmieszały się ze łzami Nastki, bo on, Teleżuk, nie płakał, tylko na twarzy postarzałej miał już tę maskę z zastygłego jakby przerażenia cierpienia sklejoną, która pozostać miała już na niej na zawsze.

Przed odejściem rzekł jeszcze:

– My z wami, pani, do śmierci... i co tylko będzie trzeba... co tylko *skazete*, zrobim... Do-trzymali obietnicy. Zostali, wszystko, co trzeba było, robili, pomocnikami jej, wyręczycielami, doradcami stali się, razem z nią dzieci jej hodowali. Byli całą jej służbą, innej nie miała! nie potrzebowała, a kto wie, czy pod ciężarem trosk swoich i twardej swej pracy nie ugięłaby się nieraz, gdyby nie oni... Dusza chłopska, tak samo jak ze strony miłości rodzicielskiej, ukazała się była w tym wypadku bujnie i pięknie wyrosła ze strony wdzięczności... Cóż dziwnego, że pani Teresa w kilka dni po odejście Julka przyszła wieczorem do kuchni i na-przeciw Teleżuków za stołem siedzących na ławie usiadła. Nastka, jak zwykle o tej porze bywało, szyła, a on coś z drewna piłką i młotkiem majstrował.

– A *szczo* pani? Może potrzeba czego...

– Niczego mi nie potrzeba niczego ja od was nie chcę – cicho jakoś odrzekła pani Teresa i dodała:

– Przyszłam pogadać z wami...

Zmieniła się nieco przez te dni parę, przymizerniała na twarzy i spowolniała w ruchach.

– Męka taka – zaczęła – niepokój taki, miejsca sobie w domu dobrać nie mogę, roboty żadnej do końca zrobić nie mogę... Nic nie wiem, co się tam dzieje... muszę jutro do pana Orszaka pojechać, on pewno wie, może już bitwa jaka była... pojedziemy jutro, Teleżuk, do pana Orszaka...

– *Dobre*, pani, pojedziem — odpowiedział chłop i głowę znad roboty podniósłszy po raz pierwszy, odkąd przyszła, na nią popatrzył, a popatrzawszy zaczął:

– Oj, biedy wy sobie narobiliście, pani, biedy! i na *szczo heto*? Wyrósł wam synek jak ten dąbek gładziusieńki, jak ten młodzieńczyk na obrazie w cerkwi malowany, a wy jego posłali tam, gdzie śmierć i zgubienie.. Nie przeszkodzili, nie zabronili...

Dziw to był, że Teleżuk mówił tak wiele, i snadź przedmiot rozmowy bardzo już dopiekał, skoro do takiego rozgadania się go skłonił. I mówiłby dłużej jeszcze, gdyby mu Nastka nagle bardzo i z ferworem w mowę nie wpadła:

– A toż! – rękę z igłą i nicią wysoko podnosząc zawołała. – Już my z Panasem ciągle o tym gadamy i gadamy... Co wam, pani, stało się? Toż wy dzieci swoje zawsze lubili, toż wy za nimi przepadali i świata nie widzieli, a teraz pozwolili, nie przeszkodzili synowi na zgubę iść! Takiego gołąbka miłego, takiego *mołojczyka krasnego* wy z chaty swojej tam, gdzie strzelają i rąbią, wygnali...

I gadała, gadała w ferwor coraz większy wpadając, aż robotę z kolan na ziemię zrzuciła, aż porwała się z ławy, czegoś do pieca poleciała i znowu na ławę wróciła, ramionami rozmachując, lamentując, pani Teresie za zgubienie syna wyrzuty czyniąc. Znać było, że ona tego *gołubczyka miłego*, tego *mołojczyka krasnego* nie na żarty lubiła. I nie dziw! Współ z matką hodowała go, strzegła, gdy był mały, a gdy dorósł, przyjazdami jego ze szkół do domu cieszyła się, nigdy inaczej jak zdrobniałym imieniem go nie nazywając i z przekomarzania się z nią wesołego chłopca, z figłów, które jej płatał, do rozpuku się śmiejąc. Teraz za to płakała... łzy jak groch sypały się na twarz jej okrągłą, rumianą, na osłaniającą pierś szarą koszulę.

Pani Teresa wyrzutów czynionych jej przez czas jakiś w cierpliwym milczeniu słuchała, ale widać było, że siliła się na tę cierpliwość. I długo wytrzymać nie mogła. Musiała przecież tym ludziom dobrym, ale ciemnym, tym pomocnikom przyjaciołom swoim kochanym, ale nic nie rozumiejącym, wytłumaczyć, wyjaśnić. O zgubę syna, o zgubę Julka ją obwiniali! Mogłaż pod ciężarem tego obwinienia śmiało w oczy im patrzeć? Aż w stopy i w gardło piec ją zaczęło. Zerwała się z ławy, krzyknęła:

– Słuchajże, Nastka! Umilknijże! Także rozgadała się! Wy tego nie rozumiecie! Wy o tym nic nie wiecie! Posłuchajcież! Wytłumaczę, opowiem!

Nastka umilkła i uszy nadstawiła. Nie dlatego umilkła, aby krzyku pani Teresy zlekła się, ale dlatego, że ciekawość ją zdjęła. Z natury była wszelkich opowiadań i nowin, wszystkiego, co tylko mówionym być mogło, ciekawą bardzo. Ale i Teleżuk, choć z pozoru niczego nieciekawym, wzrok w twarzy pani Teresy utkwiał, a ona, widząc ich uspokojonych i słuchających, mówić zaczęła o początkach, przyczynach i celach wszystkiego, co się w tej chwili tu i na przestrzeni całego kraju stawało i działo. Z początku niełatwo to jej szło. Od umiejętności jakiegokolwiek nauczania ludzi i wykładania im przedmiotów abstrakcyjnych o sto mil była odległa, a do długich zastanawiań się nad przedmiotami tymi i dobierania dla nich odpowiednich słów i wierzeń ogromnie nie nawykła.

Jednak z zasobu nauk dziecinnych, z licznych zasłyszzeń, z czytań częstych niegdyś, a potem choć rzadkich, lecz zdarzających się kiedy niekiedy, wydobyć mogła wiadomości ilość znaczną, a z serca, przez które razem ze krwią przepływały uczucia pewnego rzędu, polały się jej i na usta wybiegać zaczęły coraz obfitsze, często dla niej samej niespodziewane słowa. Gdy tylko zaczęła mówić, od mowy własnej zaczęła płonąć. Królowie, rycerze, bohaterzy, poeci, potęga, świetność, sława; a potem klęski, upadki, niedole, krzywdy srogie, deptanie ludzi, gwałcenie praw boskich i ludzkich – wszystko, co niosła z sobą niewola, wszystko, czym nęci, zachwyca, jaśnieje wolność.... I mógłże tu być wybór? I mogłoż być wahanie? I mogłaż syna odwracać od swoich własnych świętości? I mogłaż doradzać mu podłość, sobkostwo, tchórzostwo? Nie! tak jak się stało, stać się musiało – i basta! Nie jest wyrodną matką, nikt od Teleżukowej lepiej o tym nie wie, ale nie może też być wyrodną córką, a jest przecież córką ojczyzny tak jak wszyscy, którzy z łona jej powstałi i na nim żyją, są jej dziećmi... I tak dalej, i tak dalej mówiła, opowiadała, przekonywała, w zapale czasem zrywała się z ławki i w postaci stojącej ramiona rozkładała szeroko albo w górę je podnosiła, albo ze splecionymi rękoma przed siebie wyciągała. Wtedy na ścianie kuchenki małą lampą słabo oświetlonej powstawał za nią cień jej chwiejący się, czarny i patetycznie gest jej powtarzał.

Aż z twarzą w ogniu od mówienia i zapachu zadyszana, umilkła. Ze wzrokiem znieruchomiałym i rozwartymi ustami nagle jakoś umilkła. Rozpłomienione jej oczy długo nie widziały dokoła nic, nic, w wewnętrzne wizje swoje zapatrzone, aż nagle zobaczyły, że Nastka spała. Na przedramiona skrzyżowane na stole głowę spuściła i usnęła. Od jak dawna spała, nie wiadomo, lecz nie od paru minut zapewne, bo sen jej wydawał się głęboki...

Teleżuk nie spał, ale czy długiej mowy pani Teresy słuchał, czy nie słuchał, odgadnąć byłoby niepodobna, tak nie zmienione w swej zwykłej nieruchomości, tak żadnym błyskiem w pośpiechu swej nie rozjaśnione były rysy jego twarzy. Zmęczonym tylko wydawał się, bo przepracował dzień cały i pora była późna. Ciężkim też ruchem powstał z ławy i ociężale rękę ku włosom niosąc rzekł:

– Spać pora, pni! A toż i świtać niezadługo zacznie!

Żonę za ramię potrząsał.

– Nastka! Spać się kładnij!

I tylko gdy ku drzwiom izby swojej z pochyloną twarzą zwrócił się, na króciutką jak sekunda chwilę w sennym oku jego błysnęła ironia.

Z tej strony, ze strony, o której pani Teresa tak długo dziś prawiała, dusza chłopska posiadała wzrost stłumiony, była ślepą, głuchą, niemą...

Pani Teresa stała chwilę jeszcze pośrodku kuchni, z czołem nagle w kilka fałd zmarszczonym i wzrokiem wbitym w ziemię, a za nią stał na ścianie czarny cień jej i z pochyloną także głową w ziemię patrzył.

Wzięła potem lampkę ze stołu i przyświecając nią sobie do sypialni córek poszła. Małeńkie spały głęboko w białych pościółkach swych, różowe i spokojne, Inka na wpół rozebrana, w głębi izdebki wąskiej i długiej przed lusterkami włosy sobie na loki zawijała, pasemka ich dokoła szmatek papieru okręcając.

Mnóstwo już białych papierowych strąków sterczało nad połową jej głowy, gdy z drugiej połowy na obnażone, alabastrowobiałe ramię złota fala spływała swobodnie i obficie. Była tak w zajęciu swym pogrążona, że wejścia matki nie spostrzegła, zaś pani Teresa w progu ze swoją lampką stojąc i na nią patrząc z politowaniem, drwiącym trochę, a trochę żalonym ruchem głową wstrząsnęła.

– Także robota! – głośno burknęła i cofnęła się z progu ze stukiem drzwi za sobą zamykając.

Nazajutrz. do Władysława Orszaka o dwie mile od Leszczyńki mieszkającego pojechała. Przed wyjazdem do córki rzekła:

– Muszę po wiadomości pojechać... Rady sobie inaczej nie dam... Julek mówił, abym się w każdej potrzebie do pana Orszaka udawała i że on zawsze najwięcej o wszystkim wiedzieć będzie. A ty; Inka, nie siedź z założonymi rączkami; wyręcz mię, małeńkich popilnuj, sukienkę Ludwinki napraw... wczoraj ją porozdzierała.

Na bryczkę parą koni zaprzęzoną i przez Teleżuka powożoną siadła i pojechała, a niewiele przed wieczorem wróciła z twarzą w ogniu i rękoma, które gdy muślinową chustę swą z głowy zdejmowała, widocznie drżały. Do spotykającej ją na ganku Inki rzuciła się z głośnym szepem:

– Lada dzień... już lada dzień... jutro, pojutrze... może jutro...

– Co, mamie? co?

Inka także wiadomości nie tylko ciekawą była, ale namiętnie oczekiwała, pożądała! Jakże! W tej głośności, w tej monotonii, w tej nudzie żeby choć jakiegokolwiek urozmaicenie, wrażenie.

– Cóż, mamciu? Co? co będzie lada dzień; może jutro?

Pani Teresa wybuchnęła:

– Bitwa!... już ku lasom horeckim wojsko idzie...

I dziwnie jakoś na miejscu się zakręciwszy jak wichur wleciała do domu, gdzie biegły na jej spotkanie dwa cienie radosne głosiki.

– Mama powróciła! Mamo! Mameczko! Mamciu! – a tej samej chwili, na ganku, z którego Inka zesłała, aby powolnym, zniechęconym krokiem po ogrodzie błdzić, Janek i Olek przysunęli się ku sobie, cali drżący i tak na twarzach pobledli, że rumianego Olka zaledwie by w tej chwili poznać było można. Stali za Inką, gdy matka z bryczki wysiadła, słyszeli, co mówiła.

– Wo... wojsko już idzie! – trzęsąc się jak w febrze szeptał Olek.

A Janek ze spuszczoną twarzą milczał i tylko szczupłymi palcami miał karty trzymanej w ręku książki. Gdy twarz podniósł, oczy mu tak błyszcząły, jak nieraz u pani Teresy w chwilach zapału bywało. Julek i on odziedziczyli po matce te piwne oczy, które wśród pewnych stanów psychicznych przemieniały się w zarzewia gorejące. Chłopcę, smukłą, sprężystą postać swą wyprostował i z powagą tak wielką, że niemal uroczyście, rzekł:

– Teraz, Olku, albo nigdy. Pójdź! Pogadamy! Tej nocy nikt w Leszczynce dobrego snu nie miał. Pani Teresa wprawdzie z przyzwyczajenia i zmęczenia usnęła około północy, lecz wkrótce potem z pokoiku jej wychodzić zaczęły i po całym domu się rozchodzić jakieś dziwne, senne, przeciągłe nawoływania czy przyzywania. Żadnego imienia, żadnego wyraźnego słowa w dźwiękach tych z uspiętej piersi wychodzących rozróżnić nie było podobna, ale nabrzmiałymi one były taką żalością i tęsknotą, tak tęsknie, posepnie, przewlekłe rozchodziły się po ciemnych izbach, że Inka, jak codziennie bywało, do późna zawijaniem loków zatrudniona, zerwała się sprzed lusterka i z lampką w ręku do izdebki matki pobiegła. Pani Teresa miała zwykle sen twardy i nie przebudziło jej wejście córki, która zobaczywszy ją uspioną i po izdebce obejrzawszy się, znowu przed lusterko swe wróciła, ale już do zawijania loków nawet ochoty pozbawiona. Ze stukiem lampkę na stole postawiwszy, gniewnym ruchem wzięty do ręki grzebień odrzucając zaszepiała:

– Boże mój! ja nie wytrzymam! Żeby to od tych wszystkich smutków gdziekolwiek uciec można było! Boże mój! Jaka ja nieszczęśliwa... nieszczęśliwa!

Oczy miała pełne łez, które też dwoma sznurkami po pięknej twarzy popłynęły, piękniejszą jeszcze ją czyniąc. Patrzała też na odbite w lusterku swoją piękność i swe łzy.

– I po co mi ta piękność? Co mi z niej? Po co mi ona... w tej dziurze... wśród tych smutków?...

Gdy tak z załamanymi rękoma i dwoma sznurkami łez na policzkach szeptała, w tej samej chwili z izdebki pani Teresy znowu wypłynęło i po ciemnym domu rozpląnęło się senne, przeciągłe, tęskne bezbrzeżnie, żalosne wołanie czy błaganie.

Kogo tak przez sen przyzywała, czy błagała syna, który lada dzień w ogniu bitwy znaleźć się miał, czy Boga, którego ukrzyżowany obraz w głębokim zmroku mętnie biał?

Teleżuk także wcześniej niż zwykle, bo u samego początku świtania z pościeli wstał i Nastki nie budząc drzwiami do ogrodu prowadzącymi z domu wyszedł. Czegoś niespokojnym być musiał, bo niezwykle szerokim krokiem poszedł ku lipie, pod którą chłopcy od niedawna nocleg sobie założyli, a na rozpostartych u stóp drzewa pościółkach nikogo nie ujrzawszy stanął jak wryty, jeden, tylko przeciągły dźwięk z ust wydając:

– Aaaa!

Przed nocą widział, na własne oczy widział, jak pokładli się tam do snu i bliskimi uśnięcia się zdawali, a teraz... Wstali, znać wśród nocy dokądś poszli. Dokąd? Nie zastanawiałby się nad tym Teleżuk w innym czasie, bo małoż to dokąd niedorośle chłopcy takie latać mogą! Ale teraz miał podejrzenie pewne i obawy... niedobrze określone... niejasne, ale miał. Powstały w nim one już wtedy, gdy z Julkiem i dziatkowickim panem broń w Dębowym Rogu zakopaną odkopując spostrzegł, że ziemia poruszona była, że ktoś tu po nich z rydlem około niej chodził... A potem Julek i dziatkowicki pan z wielkim zdziwieniem spostrzegli, że pudło z pistoletami odbite i że w nich dwóch pistoletów brakuje.. A potem jeszcze i dwóch noży jakichś, co to ich, panowie sztyletami czy kindzałami nazywali, zabrakło... Ale długo o tym nikt nie mówił; czasu nie było... Tylko znowu kiedy Julka do Dziatkowicz wiozł, prosić on

jego zaczął, aby chłopców na oku miał, aby przed własnym dzieciństwem strzegł ich, bo kto wie, jakie głupstwa do głowy przychodzić im mogą... Wszystko to Teleżuk miarkował sobie w głowie, jedno do drugiego przykładając, aż teraz zaniepokoił się i wszystkie kąty ogrodu obszedłszy, szerokimi krokami ku wsi chłopskiej poszedł. Bawił dość długo, a powrócił znać z powziętą wiadomością jakąś, bo z wielkim pośpiechem konia do wozu założywszy, nikogo w domu ze snu nie budząc za bramę dworku wyjechał i skierował się w stronę lasów horeckich. O tym, co teraz działo się i dzieć się miało w tych lasach, od pani Teresy wiedział. Konia zaprzęgając i potem na wozie siedząc często z ust wydawał dźwięk przeciągły:

– Aaaaa! Aaaaa!

Dziwienie się wielkie i zgryzota w tym dźwięku brzmiały. I wyglądał Teleżuk na wozie swym ponuro, Czasem tylko gniewnie.

– Oj, dałby ja im za to, dałby!

Biczem w powietrzu szeroko zamachnął, znowu głowę na pierś opuścił i w posępny kamień kształt człowieka na wozie mający, zastygł.

A oni, gdy Teleżuk w pogoń za nimi z Leszczyńki wyjeżdżał, już Kanał Królewski wpływ przepłynąwszy ku horeckiemu dworowi zmierzali.

Nie wytrzymali tedy, poszli. Na wieść o bliskiej bitwie, o wojsku już nadchodzącym rozbijała się ich wyobraźnia tak szeroko i mocno, krew w żyłach chłopięcych zawrzała tak gorąco, że wszystkie inne uczucia umilkły, wahania ustały. Śród nocy, pod lipą, w świetle pobłyskujących zza jej gałęzi gwiazd najnowsza odzież skórzanymi paskami przywiązana i niekoniecznie całe obuwie przywdzieli, pistolety i kindżały za odzieżą schowali i wszystko to rękoma z niecierpliwości drżącymi uczyniwszy, cichutko odeszli.

Do partii poszli.

A jeżeli naczelnik nie zechce ich tam przyjąć?

Może i on tak jak inni bębnami ich nazwie, do domu wracać każe?

Myśl to była piorunująca, ale otrząsnęli się z niej prędko.

Nie, tak być nie może! Naczelnik wielkim człowiekiem jest, a ludzie wielcy wszystko wiedzą i rozumieją. On ich zrozumie; on im powie: „Zostańcie, rycerze młodzi! Walczcie z nami i z nami zwyciężcie lub zgińcie!”

Zwyciężyć albo zgiąć! Co za czar w trzech tych wyrazach! I naczelnik wypowie je do nich niezawodnie, a Julek zawstydzi się, że choć brat i – bohater, tak, bo pomimo wszystko bohaterem jest jednak, ich zrozumieć nie potrafił i – ocenić! Tak; nie potrafił on ocenić w nich takiej samej odwagi i takiego samego rzutu do bohaterstwa, jakie w nim były, Teraz przekona się.

Drogę do dworu horeckiego dobrze znali. Gdy Inka cztery lata z panną Awiczówną się uczyła, matka jeździła tam często i ich z sobą czasem zabierała. Niezbyt daleka zresztą była droga. Trzy mile niespełna. Rozkosznie ją w kilka godzin przebyli, bo cudne były świeżość i jasność poranku i cudniejszymi jeszcze napełniające je uczucia. Czuli się krzepcy, silni, letcy, nade wszystko wolni.

Zdawało się im, że okowy jakież z nich opadły i że lecą, nie idą, ale wprost na niewidzialnych skrzydłach lecą ku przygodom nadzwyczajnym i zadziwiającym, ku czynom potężnym, do których prężyły się ich ramiona i zaciskały drobne pięści, ku słońcu jakiemuś wirującemu w oddaleniu ogromnym i rozrzucającemu na świat cały olśniewające, czarujące kolory i błaski.

Mieli zamiar przejść koło dworu horeckiego w sposób taki, aby przez nikogo tam spostrzeżonymi nie zostać i w pobliżu dworu tego, w miejscu dobrze im znanym do lasu wejść. Lecz z pewnej już odległości spostrzegli, że we dworze dzieje się coś niezwykłego... Jakiś tłum ludzi na dziedzińcu rozległym, jakież błyski metalowe w powietrzu, jakaś wrzawa grubych głosów za zasłoną krzaczastych wierzb, które ścieżkę polną obrzeżały... Zbliżyli się jeszcze nieco, wzrok wycężając, i jednocześnie zaszepotali:

– Żołnierze! Wojsko!

Z łatwością domyśleć się mogli, że wojsko to wkrótce pójść miało tam, dokąd i oni dążyli. Jednocześnie z tym domysłem uczuli oblewające ich od stóp do głowy gorąco. Gorąco zapалу i niecierpliwości. Ach! znaleźć się już tam – znaleźć się co prędzej tam, gdzie będzie walka, niebezpieczeństwo, pole do urzeczywistnienia marzeń tak długo snuty, ambicji tak długo skrywanych, bo przez ludzi niezrozumianych i poniewieranych. Tyle jednak rozważy im zostało, że zrozumieli potrzebę odejścia stąd jak najszybszego i przedostania się do lasu w miejscu od tego odległym. Tak uczynili. Jak myszy polne po zagonach i miedzach, pod krzakami i drzewami, głębią rowów u brzegów pól prześliznęli się, przesmyknęli i daleko, tam, dokąd już z horeckiego dworu żaden błysk ani odgłos nie dochodził, do lasu wbiegli. Tu zziębnięci, bez tchu prawie, cali jeszcze od przeprawy przez wodę mokrzy, na mchy leśne pod sosnami upadli.

– Ot, szczęście! – szybko i głośno oddychając zawołał Olek.

Janek nic nie odpowiedział, ale na bladawej twarzy, ku przezierającym przez sosny błękitom niebieskim zwróconej, miał wyraz ekstazy. Porwał się też wkrótce z ziemi.

– Chodźmy!

Olek, choć nieco cięższym ruchem, na nogach stanął.

– Chodźmy!

Dobrze! lecz w którą stronę lasu skierować się im wypada? Wiedzieli, że był ogromny i łączył się z lasami innymi, a w jakim punkcie jego znajduje się to, ku czemu dążą, skądże im wiedzieć? Pierwsza to była troska, która po opuszczeniu Leszczyńki na nich spadła, lecz nie przywiązywali do niej wagi wielkiej. Olek zawołał:

– Ot, wielkie rzeczy! Będziemy lasem iść, iść, iść, aż znajdziemy...

– Zapewne! nie połowa kuli ziemskiej przecież jest ten las! Coś przecież dojrzymy czy usłyszymy, co nam wskazówki jakiejś udzieli.

Poszli i – szli, szli, szli... po ścieżkach przez trzody wydeptanych i po mchach sprężystych, trawach wysokich, wrzosowiskach suchych, po drogach nieszerokich, w mnóstwo kolein wyrzeźbionych, pomiędzy kolumnadami wyniosłych sosen i świerków, przez gęstwiny zarośli i wiklin, nad którymi konary odwieczne rozpościerały stare jak sam ten las drzewa liściaste, gałęziste, jak czary, winem musującym ptactwem świergocącym napełnione... przez te świergoty ptactwa i metaliczne, chórne brzęczenie owadów, przez rozciągnięte od krzaku do krzaku złote smugi słoneczne, przez spadające od splecionych konarów płachty czarnych cieniów – szli, szli, szli.

Mali, wielkością otoczenia pomniejszeni, jak u zmęczonych i zarazem śpieszących się bywa, szczupłe ciała naprzód pochylając, z daszkami czapek głęboko na oczy osuniętymi wynurzali się z cieniów głębokich, przebywali osłoneczone polany, zatapiali się w gęstych zarośli, wynurzali się z nich na ścieżki lub drogi, po których przemykali się na kształt zajęcy, które na widnych przestrzeniach zdławiają szybkość biegu, instynktem gnane ku cieniom, schronieniom, zasłonom.

Nie słyszeli szczebiotu ptactwa ani brzęczenia owadów, nie spostrzegali wychylających się zewsząd kwiatów ani zrywających się spod stóp ich motyli, nie uczuwaliby grzeźnięcia stóp w pagórkach mrówczych ani czerwonych szram, którymi im jałowce i świerki znaczyły twarze i ręce.

Szli, szli, szli, głusi i ślepi, a jednak ze wszystkimi siłami istot swych skupionymi we wzroku i słuchu. Skupionymi i wytężonymi aż do bólu, aż do zapierania oddechu w piersi, aż do obezmyślenia wytężonymi, w oczekiwaniu, w poszukiwaniu namiętym prawie do szału, upragnieniu jakiegoś odgłosu, przeblysku, czegoś, czegokolwiek, co powiedziałoby im, oznajmiło, wskazało: tam! tam! tam! idźcie, zlećcie pomiędzy zbrojnych, odważnych, bohaterów z okrzykiem: „I my, i my!”

Okrzykiem tym, w miarę jak czas upływał, piersi ich coraz więcej nabrzmiwały. Pot perlisty występował na czoła, oblewał policzki, u Janka coraz bledsze, u Olka coraz czerwieniejsze i często tak wydęte, jak bywało, gdy na rozkaz matki ogień w samowarze rozdmuchiwał.

I nic, nic, nic. Żadnego odgłosu ani błysku, ani koloru, który by oznajmiał, ukazywał.

O południu Olek zajęczał:

– Siądźmy trochę...

I upadł na ziemię pod rozłożystym drzewem. Janek niechętnie stanął przy nim. Starszy i sprężysty, mniej czuł zmęczenie. Ale w zamian uczuł, że jest głodnym.

– Olek, daj chleba!

Chłopak nagłym ruchem postawę leżącą na siedzącą zmienił i obu dłońmi po bokach się uderzył. Zmieszaniem zamigotały mu błękitne oczy.

– Zapomniałem wziąć!... – zajęczał.

Ale Janek ze spokojem przyjął smutną tę jednak wiadomość.

– No, cóż robić? Nic dziwnego, żeś zapomniał... Takeśmy się śpieszyli.

Obok brata na trawie usiadł.

– Trochę głodu co to znaczy? Czy tak jeszcze na wojnach bywa?

A Olek dodał:

– Spartanie to nieraz i bez wojny po trzy dni nic nie jadali, aby tylko hartu...

Wyprostował się nagle.

– Słyszysz, Janek?

– Słyszę... słyszę... słuchajmy!

Cóż usłyszeli? Jakieś w oddaleniu pewnym szemranie i niewyraźny, przez oddalenie tłumiony pogwizd... Odezwało się to i milkło, ale od tła innych poszumów i pobrzmiwań lasu odskakiwało.

– Może, to...

– Może tam...

I zerwali się na równe nogi. W kierunku niewyraźnego szemrania i pogwizdywania poszli i szli, szli, szli, aż przyszli na dolinkę małą, u brzegu której wytryskiwał nie wiedzieć skąd strumyk wody srebrzystej, perlistej, przez dolinkę płynął i szemrał, brzęczał, jakby mowę ludzką, śpieszną, tajemniczą naśladował. Nad strumykiem zaś rosły w miejscu pewnym do gromady zbiegnięte brzozy białokore, a w listowiu ich wilgi żółte skakały i gwizdały.

Uklękli nad strumieniem, pili wodę srebrzystą, perlistą, potem nią twarze i ręce omyli i dalej poszli.

Dość późna popołudniowa godzina znalazła ich siedzących na dywanie z traw, jak płatami śniegu usypanych kępkami kwiecica poziomkowego. Gdybyż to były jagody! Ogromnie przedwczesnym tej wiosny wszystko było w naturze i kwiat ten był przedwczesnym, jagody też zdarzały się już tu ówdzie, ale w tym miejscu ich nie było, a im głód doskwierał. Wczoraj we wzruszeniu niezmiernym wieczery do ust wziąć nie mogli. Już przeszło dobę całą nie jedli. Jednak niby umowie jakiejś posłuszni, o głodzie nie mówili ani słowa. Co do zniesienia przyszło, odważnie muszą znieść i broń Boże nie jęczeć ani narzekać po babsku! Oprócz głodu zmęczenie we wszystkich członkach czują, boć od północy wciąż idą i idą. Przez otwory niezupełnie całego obuwia nabrali pełno ciał obcych, igieł sosnowych, żwiru, które kłują i do krwi ranią spieczone stopy. Ale to wszystko nic. Te wszystkie rzeczy cielesne mężnie i w milczeniu zniosą. Zmartwienie ciężkie i troska gryząca ich w tej chwili to błąkanie się po lesie już tak długie. Od wczesnego ranka aż dotąd błąkają się i – nic! Może od celu swego oddalają się coraz, zamiast do niego się przybliżać? Bieda! Co tu robić? żeby choć człowieka jakiego zobaczyć, zapytać!

– Żeby to, tak jak dawniej bywało, pustelnicy po lasach mieszkali! – westchnął Olek i dalej snuł marzenia.

– Taki pustelnik przyjąłby nas w swojej lepiance czy jaskini, nakarmiłby i drogę nam pokazał... A teraz co? Nie ma na świecie pustelników.

– Za to leśnicy są, tylko że żadnego spotkać jakoś nie możemy; dlatego pewno, że prawie wszyscy w partii.

– Szczęśliwi!

– Aha! Im nikt nie bronił. Owszem, wołali ich, ułatwiali.

I znowu: co tu robić? W którą stronę iść, w którą nie iść!

Na pociechę czy dla uspokojenia pistolety zza odzieży powyjmowali i długo oglądali je ze stron wszystkich.

– Śliczne – zdecydował Olek.

– Co tam, że śliczne! Ważne to, że doskonale niosą...

– Uhu! jak to ja wtedy do tej wiewiórki trafiłem...

W lesie, daleko od leszczykowego dworku po wielekroć już broni tej próbowali pukając z niej i pukając. Olek raz wiewiórkę zabił. Naboi też wydali na to sporo, lecz mieli przy sobie zapas ich jeszcze znaczny.

– A scyzoryki?

W dziecinnych rękach, niedawno wodą srebrzystą, perlistą omytych, ukazywały się z pochw dobyte, szerokie, w połowie zakrzywione noże. Promień słońca w stalowej powierzchni ich złościście zabłyszczał. Błysk ten jakby podrzucił ich w górę.

– Idźmy!

Poszli znowu, ale szli wolniej niż wprzód. Tu i ówdzie zza drzew przeredzonych wiodzieli tarczę słoneczną, już dużo ku zachodowi podsuniętą. Gdzie indziej kryła się ona przed nimi za gęstwami nieprzeniknionymi, przez które na nich, na trawy, krzaki i w powietrze sypał się złoty deszczyk rozpylonych iskierok słonecznych. Wśród jednej właśnie z gęstw takich o słuch ich odbijało się coś nadzwyczajnego, grzmot nie grzmot, turkot nie turkot, coś, co głucho potoczyło się lasem, w oddaleniu znacznym niewyraźne, potężne, toczyło się czas jakiś – aż umilkło i po chwili niedługiej, po dwu minutach może, znowu się potoczyło.

Wśród przerastającego ich albo do szyi im sięgającego listowia krzaków, nad którymi z kolei listowie drzew rozpościerało pułap zaledwie przejrzysty, stali jak w ziemię wryci, słuchali, aż Olek krzyknął:

– Strz... strz..., strzelają!

– Strzelają! – potwierdził Janek i bez porozumienia się, bez słowa, nagle, jednomyślnie, z jednostajną szybkością przez gęstwinkę; w której odgłos grzmotu ich znalazł, w stronę odgłosu tego bieć zaczęli. Ramionami, które nabrały sprężystości i mocy, rozgarniali, rozrywali przed sobą uploty gałęziste, rozdzielali je swymi ciałami, przeskakiwali nogami, które zdawały się być w tej chwili ze stali i elastyki utworzone.

Daszki z czapek zsunęły się im prawie na oczy, policzki przez liść szorstki wciąż chlastane okryły się czerwonymi plamami, szramami i spod szram, spod plam przeglądały bladeścią, wielką bladeścią szalonego zapamiętania w jednej myśli, w jednym dążeniu. Był to szal. Teraz to już szal ich niósł, podrzucał, świecił im w nieprzytomnych prawie oczach, świstał i rzeził w oddechu tak głośnym i śpiesznym, iż zdawało się, że wnet, wnet szczupłe ich piersi rozerwie. Wszystko, co w naturze chłopycej jest porywem do przedczesnych, lecz wabiących czynów, wszystko, co jest w niej uporem, ambicją, i wszystko, co we krwi i duszach chłopców tych było górnym miłowaniem i marzeniem, w tej chwili, w chwili bezprzytomnego biegu w stronę usłyszanych odgłosów bitwy kipiało w nich, szalało...

Ale pod szalem, w ciałach ich niedorośliwych, zgłodniałych, tułaczką wielogodzinną umęczonych, pracowało coś innego jeszcze; pracowało w nich i ogarniało je stopniowo przezwyciążone, przemijające, powracające, aż na koniec niepodobne do przewyciężenia – mdlenie. Mdleć im poczęły ramiona i nogi, mdlał, rwał się, dławiał oddech, przed oczy nasuwała się mgła czerwono cętkowana.

– Nie mogę! – zajęczał Olek, bo kolana ugięły się pod nim i jak długi runął na ziemię, u stóp sosny wyniosłej, wyniosłej.

Janek nie rzekł nic i nie upadł, ale osiadł obok leżącego brata z oczyma zgasłymi, bardzo blade. Teraz otaczały ich sosny wyniosłe, wyniosłe, bardzo rzadko rozstawione. Wspaniałą kolumnadą stały na podścielisku gładkim, tak jak najgładsza posadzka gładkim i od opadłego igliwia płowo lśniącym.

Płowo lśniła gładka posadzka lasu pod ukośnie kładącymi się na nią smugami słonecznego światła, a główce kolumn szeroko rozpostartymi konarami gałęzi zdawały się wpierać w błękitne niebo. Cisza tu panowała.

Po ciszy głębokiej, czystej, wonnej, wśród rzadko rozstawionych na płowo lśniącej posadzce kolumn złotych, taczały się niezbyt oddalone, dość nawet bliskie grzmoty... Grzmoty strzelania zbiorowego. A pomiędzy nimi, w przestankach krótkich, stuki strzałów pojedynczych...

– Bitwa! – zaszeptał Janek.

– Bi... bi... bit...

Olkowi oddech marł w piersi, nie mógł wyrazu dokończyć.

– Blisko gdzieś!

– Blisko.

– Lećmy!

Porwali się z ziemi, znowu biec zaczęli i niedużą przestrzeń przebiegłszy znowu na ziemię upadli.

– Jeszcze trochę – zaszeptał Janek – jeszcze trochę odpocząć...

Powieki opadły mu na oczy, przed którymi błąkały się szmaty mgły mętnej, w czerwone kropki. Ale minuta cała nie upłynęła jeszcze, gdy przez tę mgłę ujrzał coś takiego, co mu członki wyprostowało i krew całą do serca rzuciło.

– Widzisz? Widzisz, Olek, widzisz? tam!

– Widzę! widzę! widzę!

I ten siedział już wyprostowany, a oczy płonęły mu jak ogniki błękitne.

Widzieli gromadkę jeźdźców, która wyłoniła się skądś od strony grzmotów, spośród gestwin, i biegła kolumnadą widną, na luźnych przestrzeniach, po smugach słonecznych, leżących na posadzce płowo lśniącej. Głucho po mchu i igliwiu tętniały kopyta ich koni, jaskrawo migotały w złotej mgłę słonecznej jak krew czerwone ozdoby ich ubrań, wysoko błyskały ostrza ich długiej, nad ubranymi w czerwień głowami sterzącej broni... Niewielu ich było; dziesięciu, dwunastu. Drobny oddział wojskowy, może z rozkazem kędyś posłany, może straż stanowisko zmieniająca.

Pod jedną z kolumn zaszemrał szept chłopięcy, wezbrany, zdyszany:

– Kozaki!

A po sekundach kilku drugi szept bezprzytomny, gwałtowny:

– Strzelajmy!

Na jedno kolano przyklękli obaj, czapki z głów im pospadały, wargi trzęsły się, oczy płonęły, w rękach błyskały pistoletowe lufy.

– Janek! Razem!... razem... czy już?

Tamten tonem komendy wojskowej głośno, uroczyście mówił:

– Strze-lać!

Jak dwa kamienie w przezroczystą wodę i w ciszę kolumnady głęboką, czystą, wonną, padły dwa strzały.

Konie kozackie stanęły zrazu jak wryte, a potem zwróciły się w stronę strzałów.

Nie wiedzieliby i nie byliby zapewne dostrzegli dwóch drobnych postaci przy ziemi szarzejących w oddaleniu. Teraz na koniach chyżych, kolumny złotawe wymijając, lecieli ku nim...

Zakotłowało się, zahuczało, zastukało u stóp sosny wyniosłej. Kulą w ramię ugodzony Olek na iglicową pościel upadł, Janek stał śmiertelnie blady, ale wyprostowany i tylko powieki mrugały mu prędko, prędko nad oczyma jakby oślepiionymi krwistą czerwienią ubrań tych jeźdźców, którzy z koni zeskoczywszy otoczyli go kołem huczącym, ciasnym. W huczeniu mowy ich gniew wrzał, ale także i śmiech pobrzmiwał... Śmiech gruby, może nienawistny i może wzdurliwy, jednak nie dający w pełni wezbrać gniewowi. Jakiegoż to nieprzyjaciela tu napotkali? Takież to zasadzkę tu na nich uczynił! Rzemienie nahajek parę razy świsnęły w powietrzu i na szczuple plecy nieprzyjaciela upadłszy ku ziemi zwisły, pistolety utkwily za czerwonymi pasami.

– Cha, cha, cha, cha!

Ale nie wszyscy śmiali się, niektóre z twarzy wąsatych i ciemnych były srogie i groźne. Dowódca zawołał :

– Brać ich! Na koń z nimi! *Do naczalstwa!*

Lecz w tejsze chwili z piersi Janka wydarł się krzyk radości taki, z jakim istota ludzka na zgubę swą oko w oko patrząc wita ratunek, zbawienie. Ujrzał przeciskającą się przez mundury kozackie siermięgę chłopską i zaświeciła mu wśród kozackich twarzy błada, bardzo błada, lecz niewstrząśnięta, tak jak zawsze nieruchoma, niema twarz Teleżuka. Wężowym skrętem Janek wysliznął się z rąk, które już porwać go miały, i jednym skokiem znalazł się przy chłopie, ręce na szyję mu zarzucił, do piersi jego piersią przylgnął.

A on, w siwej siermiędze, zdjął z siwiejących włosów czapę baranią i ramieniem pachole ogarniając, nisko aż do samej ziemi pokłonił się temu spośród żołnierzy, w którym domyślił się zwierzchnika.

– Oddajcie mi, panie, *te detyny!* To małe jeszcze... głupie! .

O! gdyby to nie był chłop! Za wstawiennictwo takie dałby w okup wiele. Ale z chłopami ogłędnie, niemal miłośnie postępować przykazano. Od chłopskich pleców nahajce kozackiej – wara!

Więc tylko głos niecierpliwym zapytał:

– Kto ty taki?

On z pokłonem znowu aż do ziemi niskim:

– Ja chłop.

A potem głosem powolnym mówił jeszcze:

– Ja nie *miatieżnik*, ja chłop. I oni nie *miatieżniki*, oni – dzieci.

– Twoje?

Głową przecząco wstrząsnął.

– Nie moje... ale matkę mają...

Rękę do włosów podniósł; coś wypowiedzieć chciał, słowa wychodziły mu z trudnością. Jednak zaczął:

– Ona nie pani... z biedą żyje, na nich pracuje, haruje.

Dowódca cierpliwość tracąc krzyknął:

No, to i ją do *turmy*, na Sybir... *czort* niech ją weźmie.

A do podwładnych zwrócił się:

– Brać ich!

Sekund kilka i już obaj znaleźli się na siodłach, ramionami żołnierzy, którzy na nie wskoczyli, ogarnięci.

Teleżuk raz jeszcze u strzemienia aż do ziemi się pochylił.

– Zlitujcie się... *panoczku!*... – zaczął.

Ale nad podnoszącą się znad ziemi głową jego zabrzmiał okrzyk:

– Pójdź precz! Precz!

Gdyby nie był chłopem! Był nim, więc nietknięty pozostał i widział jeźdźców odbiegających wśród sosen rzadko rozstawionych, na koniach zgrabnych i lekkich, w różowym pyle

poświaty słonecznej. Przez mgnienie oka zobaczył na rękawie odzieży Olka wielką plamę koloru krwistego, a potem twarz Janka bladą jak płótno, oblaną deszczem łez. Z nad ramienia kozackiego zwracała się ku niemu twarz Janka wołającego:

– Teleżuk, powiedz mamie...

Zagłuszył cienki głos chłopięcy tętent odbiegających koni. Teleżuk stał chwilę z głową w namyśle czy w żalu kołyszącą się w obie strony, aż ruchem niespodzianie u niego szybkim rzucił się ku stojącemu opodal swemu wozowi.

Wsiadł na wóz, wstrząsnął lejcami i pełnym klusem niewielkiego, lecz dobrze dogładanego konia puścił się za gromadką jeźdźców. Z postawy naprzód podanej, ze wzroku przed siebie wyteżonego, ze sposobu, w jakim konia do pośpiechu nagłą rozmachiwał biczem, odgadnąć by można, że za znikającymi mu z oczu jeźdźcami ślad w ślad jechać, a w potrzebie choćby śladów ich szukać, choćby daleko, najdalej, doganiać ich zamierza...

Dwa, może nawet trzy dni przeminęło po stoczony w lasach horeckich bitwie. Pani Teresa siedziała w kuchni na ławie i słuchała opowiadania stojącego przed nią Teleżuka. Tylko co do Leszczynki powrócił. Nastka z twarzą od płaczu opuchłą ujrzała go przez okno przed stajenką podjeżdżającego i do izb przyległych przeraźliwie krzyknawszy: „Pani, Panas powrócił!”, z szalonym śmiechem radości na spotkanie jego z domu wypadła. W domu dały się słyszeć głośne stuknięcia drzwi, głośne, pośpieszne kroki i do kuchni wbiegła pani Teresa. Jednocześnie w drzwiach przeciwległych ukazał się Teleżuk kurzem dalekiej snadź drogi okryty, na twarzy zmizerowany i więcej niż kiedy ponury; w biczem w rękę stał przed siedzącą na ławie kobietą i głosem powolnym, mową jakby senną opowiadał.

Domyślił się, dokąd chłopcy polecili, we wsi parobek jakiś widział ich po północy przechodzących, i w którą stronę poszli, powiedział; pogonił za nimi, w drodze nie dogoniwszy, do obozu powstańczego jechał, długo odnaleźć go nie mógł, po lesie wielkim błądził, strzelanie usłyszawszy, ku miejscu, z którego dochodziło, jechał i ot, na co trafił! Zabrali chłopców. Prosił: „Oddajcie! Toż to *detyny!*”. Nie posłuchali i razem z nimi do *naczelstwa* polecili. On za nimi gnał – dognał, *naczelstwa* prosił: „Oddajcie, toż *detyny* jeszcze nie wyrosłe, głupie!” Nie posłuchali. Dalej powieźli. On za nimi. Z miasteczka do miasteczka. Gdzie stawali, on także stawał i – prosił: „Oddajcie! puście! toż to *detyny!* Matkę mają!” Tak aż do powiatowego miasta, o dziesięć mil stąd, zajechał, ale tu już prosić nie mógł, bo do *naczelstwa* go nie dopuszczono. Tyle tylko, że dowiedział się... chłopcy w *turmie* posadzeni... Jak rozbójniki czy koniokradzy w *turmie* siedzą... *Szczob ich!*

Reszty rozpoczętego przekleństwa głośno nie dopowiedział i nie wiadomo było, kogo przeklinał: *detyny*, które tyle biedy naczyniły, albo tych, którzy próśb jego tylokrotnych nie posłuchali, lecz gdy przestawszy mówić na okno, za którym w zieloności majowej ptaki ćwierkały, nieruchomo patrzeć zaczął, oczy miał tak samo jak po stracie własnych dzieci niby u sowy we dnie krwią zasze i osłupiałe.

Wszystko, co tylko wiedział; opowiedział, oprócz tego, że Olek, gdy go na siodło brano, miał na rękawie odzieży wielką plamę krwistego koloru, oczy zamknięte i twarz tak bladą, jak była u jego nieboszczyka Wasylka, gdy go do sosnowej trumienki składano. Tego jednego tylko nie powiedział. Matki żałował.

Pani Teresa wysłuchiwała powolnej mowy jego w nieruchomości kamiennej, żadnym słowem, żadnym ruchem jej nie przerywając.

Co przez te ostatnie dni i noce przeniosła, trochę opowiadały o tym policzki jej przychudłe i obwisłe, powieki nabrzmiące i zaczerwienione, czoło głęboko zorane, ale wszystkiego opowiedzieć nie mogły.

Ach, te dni i te noce, kiedy Janek i Olek zniknęli, i Teleżuk kędyś przepadł, kiedy o bitwie i o Julku nie było wieści żadnej, kiedy godzinami całymi biegała, dokąd tylko mogła, w poszukiwaniu synów zaginionych, kiedy po wiadomości o synu zagrożonym, sama sobie powożąc, jeździła do Orszaka i w domu go nie znalazłszy bez wiadomości powróciła.

Teraz słuchając opowiadania Teleżuka, końcami palców ruchem prędkim, ciągłym skubała, poszarpywała fałdę swojej szorstkiej spódnicy. Wzrok miała na opowiadającego podniesiony i usta nieco rozwarte.

Teleżuk po chwilowym milczeniu rzekł jeszcze:

– Jedźcie, pani, do miasta. Was może do *naczalstwa* dopuszczą... Was może posłuchają... wam może oddadzą...

Trzęsącymi się wargami wyszeptała:

– Także historia!

I nagle ruchem żywym podniosła się z ławy.

– Tak! tak! Jechać trzeba. Robaki moje ratować... Zaraz, zaraz... Żeby tylko czegośkolwiek o Julku się dowiedzieć!... Ale to nic! Tam dowiem się pewnie. Mój Teleżuku! parę koni do bryczki... Zaraz... Tylko rzeczy trochę upakuję... ich i swoje... w jednych koszulach tam...

Spiesznym krokiem szła przez kuchnię i nagle uczuła, że znowu tak jak po odjeździe Julka coś– ją chce o ziemię cisnąć... Ta sama moc wewnętrzna, która z przeszłych bólem piersi ludzkich wywołuje krzyki, jęki, wyrzekania głośne, nią dziwnie jakoś zakręcała na nogach i na ziemię usiłowała cisnąć. Nie krzyczała, nie łkała, nie wyrzekała, ale ach! ramionami rozkrzyżowanymi na ziemię paść i czołem o nią bić! Lecz nie uczyni tego, nie. Także głupstwo! Jeszcze przecież nic takiego...

Do izdebki swojej wbiegła z głową pełną myśli, skąd pieniędzy na drogę wziąć, gdy wzrok jej spotkał się ze stojącą u okna postacią Inki. Jak posąg boleści pełen wdzięku stała u okna z załamany na suknię rękoma, ale z różowymi ustami, wydętymi gniewnie, i szafirowymi oczyma połyskującymi ostro... ostro. Gniew ją na młodszych braci porywał. Jeszcze i oni. Jeszcze i tego trzeba było, aby do reszty piekła z życia uczynić! Wzdrygnęła się cała, podniesiony głos matki usłyszawszy.

– Inka! co tak stoisz jak malowana! Słyszałaś przecie, co się stało. Jechać muszę. Zaraz... Do wsi pobiegnę, do arendarza, pieniędzy na drogę dostać... a ty rzeczy moje i chłopców złóż!

Dziewczynie twarz rozbliła jakąś nadzieją czy radością.

– Mamy i chłopców rzeczy? Przecież moje także! Przecież i ja z mamą pojedę...

– Ty? A po co? Żeby koszt utrzymania się w mieście powiększył? Przy kim, pod czyją opieką maleńkie zostaną?

– Teleżukowa opiekować się nimi będzie.

Twą pani Teresy, przedtem nieco przybladła, ogniście się zaczerwieniła. Już i w tych paru dniach śmiertelnej dla niej męki wszystkie złości ją chwilami brały na tę królową w wiecznych lokach na głowie, z wiecznie opuszczonymi na suknię rękoma, taką obojętną na wszystko, co się działo, taką beczynną, taką w samym nawet sposobie pocieszenia czy uspokajania jej niezręczną i nienaturalną.

Przyszła była na przykład raz do izdebki matki i jak długa przed nią na ziemię upadła. Pani Teresa złękła się.

– Co ty robisz? Inka! Co tobie?...

A ona twarzyczkę śliczną znad ziemi podnosząc szeptać poczęła:

– Ja u nóg mamy leżeć będę... Dopóki Janek i Olek do domu nie wrócą... Czyż ja mamie zastąpić ich nie mogę? Czyż ja nie mogę być dla mamy wszystkim... wszystkim... Głowę na kolanach mamy położę...

– Także romanse! – zawołała pani Teresa. – Potrzebne mi twoje leżenie u nóg i mam ja teraz czas głowę twoją na kolanach trzymać. Wstań i puść mię, bo do pana Orszaka zaraz jadę, o Julku czegośkolwiek ,dowiedzieć się... A ty ot lepiej zamiast na ziemi leżeć i bzdurstwa pleść, idź maleńkich w ogrodzie poszukaj i nagładnij, aby sobie czego nie zrobiły...

Tak działo się wczoraj czy przedwczoraj, a teraz pani Teresa cała w ogniu, z gestami rozgniewanymi do córki mówiła, że w domu zostać musi, Teleżukowej w gospodarstwie i do-

glądaniu maleńkich pomagać, ją w wielu rzeczach, które inaczej zaniedbaniu ulegną, wyręczać. Ale niedługo mówiła, bo i na alabastrową twarz Inki wybiły się rumieńce gorączkowe, a głos ze słodkiego i przyciszzonego stał się ostrym i donośnym, gdy mówić, a raczej wołać zaczęła, że nie zostanie tu za nic, za nic, że za bryczką matki jak pies pobiegnie, ale w tej dziurze sama jedna z tymi chłopami nie zostanie.

– Ja nie wiem, czego mama ode mnie chce. Ja nie wiem, za co mię mama nie lubi! Ja kucharką ani niańką być nie mogę! Ja nie do tego stworzona! Mnie i tak życie to obrzydło! Jeżeli mama mnie z sobą nie weźmie, to chyba zwariuję albo umrę...

Załamywała ręce, z miejsca na miejsce przebiegała, dziwne spojrzenie z roziskrzonych oczu na matkę wyrzucając. Mieszały się w tych spojrzeniach gniew, żal i coś na kształt niechęci, może do stopnia nienawiści czy wstrętu posuniętej. Po raz pierwszy w sercu Inki uczucia te względem matki ozwały się tak wyraźnie. Zawsze w najtajniejszej głębi myśli swoich uważała ją za kobietę trywialną, grubym pospolitościom życia oddaną, wzniosłym marzeniom niedostępną. Ale teraz, z tym swoim przywiązaniem do tych bębnow, które tyle złego naczyniły, a obojętnością dla niej, z tymi swymi rękoma grubymi, z tym swoim grubym głosem, z tą twarzą jakby w pocie cierpienia skąpaną budziła w niej uczucie bardzo do wstrętu, do fizycznego wprost wstrętu podobne. Jednak, rzecz dziwna, pomysłem jakimś nagle w głowie powstałym uderzona, opanowała się, łamać ręce i gniewnie po pokoju rzucać się przestała, do matki przypadła i obejmując ją miękkimi, okrągłymi, kocimi ruchami owijać się dookoła niej zaczęła. I w oczy jej znowu słodkimi, marzącymi oczyma zaglądała i głosem znowu słodkim, przyciszonym prosiła.

– Także umizgi – oburkliwie zaczęła pani Teresa, ale znać było, że już miękła.

Gdy tamtych nie ma niechże ta z nią będzie. Przy tym czasy takie niespokojne. Bóg tylko wie, jacy ludzie włóczyć się po wsiach mogą i młodzieuchne to stworzenie bez opieki tu zostawiać... czy bezpiecznie? A główna rzecz to, że jej samej w tym nieszczęściu z chłopcami lżej będzie choć jedno to dziecko swoje mieć przy sobie...

– No dobrze już, dobrze! Co robić? Pewno, że maleńkich i gospodarstwa nikt lepiej od Teleżukowej... No to już jedź ze mną... rzeczy składaj! ja tymczasem do arendarza polecę...

Ale nie poleciała, bo od strony dziedzińca rozległ się turkot kół i zanim Inka z bawialnej izby wybiec zdołała, wszedł do niej Władysław Orszak.

Poważny, z twarzą szlachetną i zmęczoną; o ruchach i słowach powolnych, a duszy ognistej i czynnej, organizator i naczelnik poczty obywatelskiej, wszedł do izby o żółtych, starych sprzętach i belkowanym, niskim suficie, bladej, ze wzrokiem zmaconym. Zatrzymał się u progu, twarz pochylił, może w ukłonie powitalnym, może w zmieszaniu. Pani Teresa rzuciła się ku gościowi.

– Byłam wczoraj u pana... w domu nie zastałam..., żona pana... pani Karolina, nic nie wiedziała... Cóż bitwa? Julek?

Obu rękoma rękę jego trzymała, krzyczącymi z głodu oczyma w twarz mu patrząc. On głosem przytłumionym mówić zaczął:

– Bitwa pomyślna... ale Julek...

– Co? – krzyknęła pani Teresa.

– Z obowiązku przyjechałem oznajmić... raniony...

– Jezus, Maria!

Teraz on obie ręce jej w dłonie swe ujął i mocno je ścisnął.

– Raniony ciężko...

Pani Teresa szeroko otworzonymi oczyma patrzyła mu w twarz, która pod jej wejrzeniem w otoczeniu ciemnego zarostu bladeła. I oczy męskie, znużone, powlekły się szklivem.

Po izbie rozległ się przeraźliwy kobiecy krzyk:

– Zabity!

Zaprzeczenia nie było.

Wyrwała ręce z rąk Orszaka i przez izbę szła, nie wiedzieć w jakim celu, ku drzwiom izdebki swojej, a oczyma suchymi, z ustami rozwartymi szła, aż w pobliżu drzwi tych na ziemię upadła. Teraz to już nie oparła się mocy wewnętrznej i nawet o opieraniu się jej nie pomyślała. Runęła jak długa z ramionami rozkrzyżowanymi, z palcami tak wpiętymi w deskę grubej podłogi, jakby je w niej pograżać, jakby ją nimi rozdzierać usiłowała. Głowa jej czołem o podłogę uderzyła i potem nieruchomą pozostała, a tylko z piersi dobywać się począł dźwięk bez słów, nieustanny, dziwny, do tego podobny, jaki wydaje czasem nad rozłogami białych śniegów wyjący wiatr zimowy...

Orszak do Inki mówił:

– Odjeżdżam... muszę. Za godzinę najdalej przyjedzie tu żona moja, którą matka pani poważa i kocha, a tędy do miasteczka przejeżdżać będzie, bo... brat jej uwięziony...

Obfitymi łzami oblaną była teraz twarz Inki, gdy dokoła matki na ziemi leżącej biegła, prosząc, modląc się prawie, aby wstała, usiadła, rozpaczać przestała. Sama w tej chwili uczuła ból i przerażenie. Serce jej uszka trochę pokazało. Julek zabity! Julek nie żyje! Julka nigdy już nie zobaczy! Na chwilę zniknęła sobie z oczu i serca. Deszczem łez płacząc, co czynić nie wiedząc, biegła wciąż dokoła rozciągniętej na ziemi matki, schylając się nad nią, dotykając jej, prosząc...

Ale pani Teresa poruszenia najłżejszego nie czyniła. Jak kłoda ściętego drzewa leżała wciąż z czołem wspartym w podłogę, z palcami w nią wpiętymi, i tylko to wycie przytłumione, monotonne, nieustanne...

Aż w drzwiach izby, żonę głośno zawodzącą na stronę usuwając, ukazał się Teleżuk. Do żony rzekł:

– Maleńkie wyszukaj... przyprowadź...

Nad panią Teresą stanął i mową jak zwykle powolną, tylko głosem nieco podniesionym mówić zaczął:

– Pani! A toż Janka i Olka ratować trzeba... A toż Olek to nawet i kulą utrafił...

Nad ziemią ochrypty, zdławiony głos krzyknął:

– Jezus, Maria!

I ciężkie ciało kobiece, w szarej, szorstkiej sukni, z rozplecionymi na plecach wspaniałymi włosy, nad ziemią dźwigać się poczęło. Z nieszczęścia i przerażenia jednego podnosiło je inne nieszczęście i przerażenie. Teleżuk ujął je w dwie wielkie dłonie i stanąć na nogach mu dopomógł

– Olek raniony?

– A toż.

– Ciężko?

– Pewne nie, bo ot tu!

Na ramieniu swym ukazał miejsce, gdzie odzież chłopca miała czerwoną plamę.

– Wyzdrowieje... Bóg da... Ale to *detyna*... kiedy boli, to matki woła... i Janek bardzo płakał...

– Robaki! Skarby moje! Teleżuk! konie zakładaj! Inka, składaj rzeczy!

Wtem dwie drobne istotki przez Teleżukową do izby wepchnięte, dwa cienkie, żałośnie czegoś głosiki:

– Mamciu! Matucho! Mamusiu!

Wszystkimi czterema łapkami uczepliły się szyi matki i do twarzy jej drobne głowy przytulając, z jednej strony ciemnymi, z drugiej jasnymi jak len włosami ocierały potoki lejących się po niej łez.

V

W miasteczku powiatowym szła do mieszkania dostojnika, przewodniczącego komisji sądowej, z prośbą o pozwolenie widywania się z synami uwięzionymi i wyglądała dziwnie. Na tle ulicy małomiasteczkowej, ale szerokiej i ludnej, niskimi domostwami ostawionej, ale różnorodnych typów i strojów ludzkich pełnej, wyglądała dziwnie.

Bo nigdy przedtem ulice miasteczka tego ludności tak rozmaitej i tak licznej jak teraz nie miały. Widać, słysząc i czuć tu było zmieszanie plemion, stanów, języków, kipienie namiętności, zalatujący z przestrzeni szerokich wiew walki i grozy.

Pełno przywodzących na pamięć wojskowe parady i bale ubrań oficerskich: błyszczące mundury i oręż, białe rękawiczki, postawy butne, srebrem ostróg i ostrzami pałaszów brzęczące; gdzieniegdzie przewiązki czarne, podtrzymujące w bitwach nadwerężone ramiona lub osłaniające na czołach niedobrze jeszcze zgojone rany.

Pełno strojów kobiecych, z piór, kwiatów sztucznych u żon, matek, przyjaciółek oficerów i poczynających napływać ze stron dalekich urzędników.

Liczni mieszkańcy wsi o twarzach ogorzałych włosach siwiejących, i liczniejsze nad mieszkańców ich mieszkanki, w sukniach o tej gorącej porze letniej białych, zastępujących surowo teraz ściganą i karaną czarność żałoby narodowej. Ojcowie, bracia, żony, siostry więźniów, coraz liczniej z szerokiej okolicy napływających.

Wśród mundurów błyszczących, jedwabi szeleszczących, sukien różnobarwnych i białych pani Teresa szła wąskim chodnikiem tak samo jak w Leszyczynce chodzić była zwykła, więc właściwie nie szła, ale pędziła, rękami bez rękawiczek z pośpiechu trochę rozmachując, w sukni czarnej i czarnym również, odwiecznym jaki płaskim, wciąż na tył głowy zsuwającym się kapeluszu.

Przed chwilą zaledwie do miasteczka przyjechała, Inkę w najętej naprędce izdebce domu zajezdnego zostawiła, a sama, już rozwiedziawszy się, dokąd i do kogo iść jej wypada, pędziła wśród ludzi nie widząc ich, nie słysząc ani nawet spotykanych niekiedy znajomych spostrzegając.

Nie do ludzi, nie do przyglądania się im ani do oddawania ukłonów teraz jej było! Gorzał w niej, piekł ją w piersi, stopy jej znad ziemi podrywał ogień żądz i niepokoju: żądz ujrzenia synów, niepokoju o to, czy ujrzeć ich będzie jej wolno. A spodem płynęły myśli drżące o tych zagrożonych i myśli rozpaczne o tamtym... na wieki straconym. I dlatego tylko myśli rozpaczne o tamtym nie ciskały, ją o ziemię, że krzyżowały się z nimi i upadać jej nie dawały myśli drżące o tych...

Wtem męska postać drogę jej zastąpiła i gruby głos przy samej prawie twarzy jej przemówił:

– Pozwólcie, *barynia* (pani)! Wy w *traurie* (w żałobie).

Chciała usunąć natręta i pędzić dalej, lecz ciemne palce policjanta przedramię jej ujęły tak silnie, że stanąć musiała.

– A toż co? Czego pan chce ode mnie?

– Wy w czarnej sukni! W czarnych sukniach chodzić nie dozwolono.

Ach, tak! Słyszała o tym, ale wyleciało jej to z głowy. Przypomniała sobie teraz.

– Także historia! A kiedy ja innej sukni nie mam!

Jak wicher odwróciła się, zanim policjant opamiętać się zdołał, odbiegła i do pierwszego lepszego sklepiku wpadając zawołała:

– Wstażki dajcie! Kolorowej! Najkolorowszej! pędzej!

– Najkolorowszej? To może czerwonej?

– Niech będzie czerwona! Wszystko jedno!

Kupiła wstążkę bardzo szeroką i tak czerwoną, że na jej widok wszystkie byki ze wściekłością rogi by ku niej nastawiały, i skleciwszy z niej natychmiast kokardę wielkości olbrzymiej u szyi ją sobie do sukni przypięła. Nosiła ją odtąd stale i na ulicach miasteczka z dala już, z dala po tym punkcie jaskrawym poznać można było, że ona to idzie.

Wobec czerwoności motyla rozpinającego u jej szyi ogromne skrzydła znikał przed oczu ludzkich nadzwyczajny kształt jej przedwiecznego, płaskiego kapelusza, znikał niezwykle również w pierwotnej prostocie swej krój jej czarnej sukni, lecz nie znikła, owszem, widoczniejsza i wypuklejsza stawała się maska tragiczna, poczynająca twarz jej oblekać. Na tył głowy wciąż zsuwający się kapelusz odkrywał czoło, które bruzdy zgryzoty we wsze strony ryc poczynaly i pod którym wielkie, piwne oczy bywały czasem aż do dna zmacone, uciekające jakies, strachliwe i rozmigotane, a czasem ogniem posepnym i stałym gorejące, przywozily na myśl pochodnie pogrzebowe.

Wiele już dni od przybycia do miasteczka uplynęło.

Na powietrze gorące, na blask słońca złocisty szeroko otwarte było okno w mieszkaniu przewodniczącego, a że dom był jednopiętrowy, niski, przechodnie uliczni widzieć mogli w ciemnawej głębi pokoju pałającą czerwoną kokardę pani Teresy. Widzieć też mogli, jak z szerokimi gestami rąk ogorzałych mówiła o czymś do mężczyzny, którego tylko wzrost wysoki, kruczy zarost u smągłego profilu i błyszczące ozdoby ubrania w głębszym cieniu pokoju widzieć było można.

Wysoki, w obcisłym mundurze, zgrabny i wykwinny, twarz miał południowca, wśród kruczego zarostu owalną i smagłą, a w czarnych jak noc oczach płomienistość południowego słońca.

Synem Kaukazu, czerkieskim kniazem był, w żyłach swych miał zmieszana krew dwóch narodów, zwycięskiego i zwyciężonego, ale w ustach mowę i w sercu uczucia zwycięzców. Dostojnikiem był, topór gniewu i kary trzymającym nad dużą przestrzenią ziemi pożarem objętej i przez nieszczęście oranej coraz szybciej, głębiej. Nosił tytuł kniazia i ludność tej ziemi, nazwisko jego rzadko wymawiając, mówiła o nim wprost i tylko: kniaź.

Dość często pani Teresa do kniazia przychodziła, o pozwolenie widywania się z synami, o możliwość zaspokajania różnych ich potrzeb prosząc, o bieg i możliwy koniec sprawy zapytując.

Nie bardzo umiała prosić. Czasem mówiła:

– Zmiłujcie się, księżę, toż to dzieci...

Lecz wnet z tonu prośby wpadała w ton wyrzutu albo przekonywać usiłującej prawdziwości.

– Ja matka! Do mnie tylko dzieci, dopóki nie dorosną, należeć powinny! Ja broni im nie dawałam i do partii iść nie kazałam, bo to jest głupstwo, aby dzieci w takie rzeczy się wdawały, ale skoro uczyniły to głupstwo, ja jedna ukarać mam prawo, mnie oddać ich trzeba, bo mnie jednej Bóg dał prawo, i nie tylko Bóg, ale ta praca moja, moje zgryzoty, kłopoty, które ja dla nich...

Tu spostrzegła, że z wezbranego serca skarga wybuchać zaczyna, więc powściągnęła się, milkła, ale nie mogła zatamować drogi łzom, które w oczach jej stawały, szkliste.

Wysoki, wytworny kniaź oczu z niej nie spuszczał półsłówkami odpowiadał. Widocznym było, że zadziwiała go i może po trochu bawiła. Ta twarz tragiczna, nad tą co moment przekrzywiająca się kokardą czerwoną, ta głowa śmiało podniesiona, z oczyma oszklonymi powstrzymywaną z całej siły łzą... Przypatrywał się jej, mówić pozwalał...

Mowę jej rozumiał. Dwoma różnymi językami rozmawiali ze sobą, ale rozumieli się wzajemnie. Ramiona krzyżując na piersi i mrużąc z lekka; swe południowe oczy mówił:

– Młodszym synom nie dawaliście broni, sami wzięli, ale starszemu daliście ją... bo dla starszego to nie było głupstwo... co? cha, cha, cha!

Śmiał się z lekka, niezbyt złośliwie, owszem, lekkomyślnie raczej i lekceważąco. W jej oczach łzy jak na zaklęcie nagle osychały. Ze spuszczoną twarzą, ponuro i krótko rzekła:

– Sam wziął, nie broniłam.

– I źle zrobiliście! – żartował jeszcze kniaź. – Ot, i zginął starszy syn wasz...

Podniosła głowę i przerwała:

– Za dobrą sprawę, za świętą...

I nie mogła dokończyć wyrazu, bo połknięte łkanie gardło jej zdławiło.

Kniaź odwrócił się i urzędowym tonem zapytał, po co dziś przyszła i czego od niego żądała.

Innym znowu razem zauważył:

– Atmosfera w domu widać taka była, skoro *malczugany*, malcy tacy zrobić to mogli... *nu*, sami przyznajecie, jaka tam u was w domu atmosfera być musiała... a?

Wzruszyła ramionami:

– Atmosfera? A jakaż w moim domu atmosfera być mogła? Wiadomo, że polska. Czy chińską miała być albo angielską? Także pretensja! Polką jestem i dzieci moje w atmosferze polskiej hodowały się... Ale do walki występować to tym robakom małym nie pora jeszcze była...

Kniaź znowu ku ogromnemu biurku swemu odwrócił się i urzędowym tonem głosu mówić zaczął.

Teraz pani Teresa przed siedzącym sędzią synów swoich stojąc mówiła:

– Bo niech tylko ksiązę zastanowi się i sam powie. Ksiązę jest przecie człowiekiem cywilizowanym, a może i dobrym... Czy ja wiem? W każdym narodzie ludzie i źli, i dobrzy bywają. Proszę pomyśleć i powiedzieć, czy to jest sprawiedliwie i czy to jest ładnie dzieci w turmach zamykać, jakieś śledztwa sądowe nad nimi zaprowadzać? Przecież ani nie dla rozboju, ani dla hulanki, nie dla pieniędzy ani dla swawoli, ale ze szlachetnego serca, na ofiarę za sprawiedliwość...

Brwi kniazia, jak krucze pióra czarne, drgnęły, rozdeły mu się nieco cienkie, wrażliwe nozdrza, z ust purpurowych wyszło syknięcie gniewne. Ze sprzętu, na którym w postawie niedbałej siedział, wstał i wyprostowany, ironicznie mówić zaczął:

– Za wiele mówicie i..., za śmiało! Patrzcie, abyście sami nie znaleźli się tam gdzie są wasze małe *gieroje* (bohaterzy).

Ruchem tak nagłym, że aż czerwony motyl u szyi jej podskoczył, pani Teresa głowę w tył odrzuciła i zawołała:

– A jeżeli znajdę się tam, gdzie są dzieci moje, to i cóż? Także groźba! Dręczycie innych, dręczcie i mnie. Gotowa jestem. O dzieci swoje lękam się, nie o siebie!

Ale w chwili gdy to mówiła, spojrzenie kniazia pobiegło za otwarte okno i nieprędko już powrócić do niej miało. Spotkać się musiało z czymś bardzo miłym i pociągającym, bo razem z uwagą całkowicie się od niej odwróciło.

Z wyrazem zachwycenia, może rozkochania, najpewniej pożądania namiętnego kniaź patrzył na stojącą pośród wąskiego chodnika Inkę. Za otwartym oknem postać jej ukazywała się jak obraz blaskiem słonecznym zamalowany, ramami otoczony.

Na tle słonecznego blasku stała piękna dziewczyna w wiośnie życia, w śnieżnej bieli sukni, w jasnym złocie włosów, w zadumie marzącej, smętnej i niewymownie słodkiej.

Więcej niż linie rysów i, kształty kibici uderzał w niej i oczy ludzkie do niej przykuwał ten wyraz słodczy niewymownej, delikatności niemal rozwiewnej, smętku marzycielskiego. Zdawać się mogło, że tuż, tuż skrzydła rozepnie i do nieba uleci albo śpiewem anielskim rozbrzmi, albo z tęsknoty za rajem łzami brylantowymi zapłacze.

Na wyjście matki z domu tego czekała. Nie wiedzieć dlaczego napaarla się dziś iść z matką. Dla pani Teresy właściwie było to nie wiedzieć dlaczego; ona wiedziała.

– Zaczekam na ulicy wyjścia mamy stamtąd...

Czekała. Stała na chodniku i powolnym ruchem wzniesionych ku górze źrenic ściagała białe kwiaty pływające po błękitnym morzu, niemniej wiedziała i czuła, że przez otwarte okno patrzy na nią, lgną do niej, ogniem ją oblewają oczy męskie, czarne i płomienne, piękne oczy.

Rumieniec czerwiejszy niż po delikatności cery i kształtów jej spodziewać by się można co chwilę aż po brzegi włosów twarz jej powlekał i znikał, aby po chwili jak zorza wypłynąć znowu – różowe usta czasem drgały. Książ rumieńce i drgnienia wzrokiem chwycił, pomiędzy warg purpurowych błyskały mu w uśmiechu białe zęby. Wiedział, że ona wie o nim, choć na niego nie patrzy, tak jak ona czuła nie patrząc, że on ją pochłania wzrokiem. Była to rozmowa bez słów. Nie po raz pierwszy pomiędzy Inką i księciem się zdarzała.

Wnet po przyjeździe swym do miasteczka Inka uderzona została postaciami, ubraniami, wielu cechami ludzi, którym podobnych nie widywała dotąd nigdy. W mundurach obcisłych, wyprostowani i mnóstwem świecących ozdób błyszczący, mieli w sobie ten rodzaj elegancji i gracji, który zawsze i wszędzie ludziom wojskowym towarzyszy, ale który dla jej oczu był nowym zupełnie, niepodobnym zupełnie do tego ich rodzaju, wśród którego wzrosła.

Ruchy ich, brzmienia głosów, śmiechy rozlegające się często na ulicy i we wnętrzach domostw, miały w sobie tę śmiałość – i wesołość, z jakimi chodzi po świecie i patrzy na świat – siła. Siła oręza pobrękującego o kamienie bruku i rzucającego w świetle słonecznym połyski jak stal ostre i jak złoto świetne. Siła ogromu, który zwyciężał nieraz i był pewnym, że zwycięży znowu. Siła ciał zahartowanych w musztrach, nie rozslabionych w myśleniu, które całe i z chciwością podają się ku radości życia i jego rozkosznym użyciom. I jeszcze: jakiś rozmach szeroki, jakaś hulaszczka swoboda i zwycięska, triumfująca duma.

W szeroko od ciekawości otwarte oczy dziewczyny rzucały się, wyobraźnię jej ku sobie ciągnęły nowość, egzotyczność, błyskotliwość, pewnego rodzaju malowniczość. Bił w nią stamtąd powiew jakiś niezrozumiany, nieznany; lecz upalny, woni jakichś, radości nieznanych i nienazwanych pełen...

Zaczęła roić.

W ciasnej, brzydkiej, dusznej izdebce zajezdnego domu, w upale nocy letnich, obok matki po całodziennych trudach i wzruszeniach śpiącej, zaczęła roić.

– To są rycerze. Rycerskie postawy i ubiory. Przypomniła sobie Julka do partii odjeżdżającego, prostą jego odzież pasem skórzanym objętą i wózek jednokonny z powożącym Teleżukiem w baraniej czapie. Takie to było proste, pospolite, prozaiczne.

Przypomniła sobie rozmowy i twarze pana Gustawa, młodych Konieckich, Julka i innych jeszcze z tej młodej gromadki, którą znała. Tacy w czasach ostatnich zamyśleni bywali, poważni; poważnymi rozmowami zajęci i takie to bywało smutne... nudne!

A ci są tak weseli, pewni siebie i na tak szczęśliwych wyglądają, jakby żadne nieszczęścia ani niebezpieczeństwa, ani smutki, ani nudy na świecie nie istniały.

Dobrze też im pewnie na świecie!

Niektórzy wprawdzie noszą czarne opaski na czołach. Ranieni znać w bitwie... może tej samej, w której Julek! Ile razy przypomni sobie o nim, serce jej uszka pokazuje i oczy stają się wilgotne. Ale bo i po co to ludziom wojny sobie wytaczać i nawzajem zabijać, męczyć? Wiedziała wprawdzie dokładnie, wiedziała, po co i o co ta wojna, lecz wszystkie inne myśli tłumiła w niej myśl:

– A ja co temu wszystkiemu winna jestem? Za co ja mam pokutować?

I serce z uszkami głęboko do wnętrza wtulonymi milkło, a głosy inne, nierozumiane, nienazywane, z gwałtem, z gniewem, z niecierpliwością wołały:

– Mnie wszystko jedno! Ja chcę życia, radości, świetności! Ja chcę szczęścia!

Tak roiała wśród nocy, a z rana w świeżo kupionym ładnym kapelusiku ulicą miasteczka biegła. Dotąd udręczeniem jej było, że takiego nie miała; uczucie wstydu, wprost cierpienia dotkliwie sprawiał jej ten, w którym przyjechała ze wsi.

O tym, aby od matki nowy otrzymać, myśleć było niepodobna. Więc po krótkim wahaniu poszła do jednej z towarzyszek starszych, majątniejszych i z najwdzięczniejszym przymile- niem się swym poprosiła: „Pożycz”. Nie spotkała się z odmową i teraz w kapelusiku nowym i ślicznym ze sklepu, w którym nabyła go, wybiegła, gdy uderzyły ją, wprost jak dwa płomie- nie uderzyły w nią i warem ją oblały oczy idącego naprzeciw niej mężczyzny, jak noc czarne oczy wśród smagłej twarzy, pod kruczymi brwiami pałające. Jak dotknięcie żelaza rozpal- nego spojrzenie to w policzki ją zapiekło. Słyszała, czuła, że on z drogi swej zawrócił i szedł za nią. Wiedziała, kim był. Parę już razy z daleka go była dostrzegła. On może po raz pierw- szy spostrzegł ją i zauważył. Ale jak zauważył! Ślepiec chyba nie dostrzegłby wytrysłego mu na twarz wyrazu zaciekawienia i nagłej ekstazy miłosnej.

Idąc i za sobą słysząc stąpanie jego równe, silne, myślała:

– Jaki wysoki, zgrabny. I ten mundur jego, zdaje się, że aż iskrzy się, aż pała...

Iskrzyły się, pałały w blasku słonecznym ozdoby bogatego munduru kniazia.

Kniaź! Nie знаła dotąd ludzi tytuły takie noszących, bo ich w rodzinnej okolicy jej nie było. Czarem powiało na nią od wyrazu tego. Nie myślała o tym, skąd czar pochodził. Po- chodził z wyobrażenia o bogactwie, potędze, z niepospolitości również i nowości. Nieraz już przedtem czuła ciekawość, jak wyglądać może człowiek mający tytuł księcia. Teraz wie- działa. Był młody, piękny, świetny.

Aż do bramy zajezdnego domu, w którym z matką mieszkała, szedł za nią. Chciał może dowiedzieć się, gdzie mieszka, i dłużej na nią patrzeć. Słyszała wciąż za sobą kroki jego równe, silne, czasem ostrogą srebrną pobrzękujące. U bramy domu stanęła i profilem ku ulicy obrócona nie na niego spojrzała, lecz kędyś w górę. Miała z tym spojrzeniem wyraz tęsknoty niewymownej, czystości anielskiej i wiedziała o tym. On zaś, na chodniku przystanąwszy, patrzył wprost na nią, śmiało i ciekawie, z zachwyceniem. Trwało to bardzo krótko, może pół minuty, lecz zadzierzgnęło pomiędzy nimi nic, której on zniknąć nie pozwolił. Kilka już razy odtąd znalazł się na jej drodze i słuchała potem rozlegających się za nią stąpań jego równych, silnych, z lekka i czasem srebrem ostrogi pobrzękujących. Kilka już razy policzki jej oblały się warem, gdy oczy na sekundę, na czas mrugnięcia powieki spotykały się z jego czarnym płonącym spojrzeniem. I księżęcym. I spływającym na nią spośród świetnego munduru.

Ale nie zamienili się dotąd słowem żadnym. Była to dotąd niema gra szukających się na- wzajem wzroków i wyobraźni, krzyżujących się ze sobą nici, które elektrycznością napojo- ne... Lecz po cóż gry takie opowiadać? Rzecz to powszednia i powszechna, pospolita i na wszystkich szczeblach żywego stworzenia znana. Ince jednak wydawało się przygodą nad- zwyczajną, triumfem upajającym, przedsmakiem czy przebłyskiem czegoś nad wszystko mi- łego i upragnionego...

Teraz ujrzała matkę opuszczającą mieszkanie kniazia. Z zupełnie prawie wygładzonymi na czole zmarszczkami, z radością w oczach do córki przypadła.

– Chodźmy! chodźmy! Jakże długo czekać na mnie musiałaś. Ale cieszę się! Przyrzekł wydać rozporządzenie, aby Olek przez parę tygodni jeszcze w szpitalu pozostał. Wzmocni się trochę chłopak w wygodach lepszych i może przestanie lękać się tak okropnie celi więzien- nej. I codziennie z obydwoma widywać się nam pozwolił. Tak, mnie i tobie. Ja nawet dla ciebie nie prosiłam. Sam powiedział: „Może i dla córki pozwolenie weźmiecie; trzeba, aby siostra braciszków *gierojów* odwiedziła”. Nie rozumiem, skąd on wie, że ty na świecie jesteś. Ale zresztą nic dziwnego, oni wszystko o nas wiedzą.

Po drobnych ustach Inki uśmieшек się przewinał. Nie spostrzegła go pani Teresa, myśla- mi i troskami swymi zajęta.

– Do szpitala, do Olka teraz polecę, powiem i mu, że go jeszcze ani dziś, ani jutro do tur- my nie wezmą, a potem dowiem się, co z Jankiem dziś... bo wczoraj taki był jakiś zdespero- wany, posepny, że aż mnie strach zimny oblał. A ty pójdziesz ze mną do braci?

– Nie, mamciu, pani Awiczowej i Tosi przyrzekłam, że dziś u nich... że dziś u nich w szy-
ciu jakimś pomogę...

– Kiedy przyrzekłaś, to. dotrzymaj, i dobrze, że choć trochę robotą jakąś się zajmiesz...
Idźże do Tosi w tę stronę, a ja do Olka pójdę w tamtą...

U zbiegu dwóch ulic stanęły; pani Teresa rzekła jeszcze:

– Wiesz, Inka, ten kniaź to może i niezły człowiek? Nie wytrzymałam dziś i może zanadto
prosto z mostu prawdy mu nagadałam, aż nasrożył się – plecami do mnie a twarzą do okna
się odwrócił. Ale prędko jakoś złagodniał i z wielką grzecznością wszystko, o co prosiłam,
zrobił.

Przez oczy i usta Inki znowu uśmieški przeleciały, ale pani Teresa już na nią nie patrzyła;
pędziła w stronę szpitala więziennego.

Była już tam nieraz. Wkrótce po przybyciu tutaj znalazła się w tej sali widnej, dużej, gdzie
na szeregach pościeli szczupłych leżały postaci w białe płótna owinięte, sztywne. Sztywność
ciał i ciasność obejmujących je opasek czyniły je podobnymi do mumij na dnie sarkofagów
wyciągniętych, lecz w białym świetle, które sale przez nie osłonięte okna zalewało, jak wy-
pukło–rzeźby z żółtego wosku odrzynały się od bielizny twarze z rysami przez wychudnięcie
zaostrzonymi i oczyma pałającymi gorączką lub bólem. I jak nad mumiami, gdy dźwignięte
są w górę wieka sarkofagów, unosiły się nad postaciami tymi wonie mdłe, cikliwe, wonie ziół
i minerałów na leki przerobionych, zaprawione z lekka zapachem krwi.

Ranieni w zbrojnych walkach z obydwóch stron walczących.

Na jednej pościeli leżała postać od wszystkich innych mniejsza, w wyszczupleniu swym i
spowijającej ją bieliźnie zupełnie mała; z daleka już poznać można było, że dziecinna. Wy-
chudłą była, twarz miała żółtą, z rysami wyostrzonymi i oczyma, które wśród nich błękitnością
turkusów świeciły.

Gdy pani Teresa po raz pierwszy do sali tej wchodziła, dziecko to krzyknęło: „Mama!” i
ruchem namiętnym padło w objęcia, które je długo obejmowały, kołysały, do piersi tuliły bez
słów. A potem:

– Robaku mój! Skarbie mój! Dziecko ty moje nieszczęśliwe, najmilsze! A cóżeście wy
najlepszego razem z Jankiem uczynili! Czyż ja mogłam przypuszczać, aby wam to w gło-
wach powstać mogło! Toż dzieciaki z was jeszcze, siły nie mające, nic o takich rzeczach nie
wiedzące i nie umiejące... Ach, złe wy dzieciaki, niegodziwe, żeby taką biedę na siebie i na
mnie...

On ręce jej pocałunkami pozerając, ze szlochami szeptał:

– Niech mamusia nie gniewa się, niech mamusia przebaczy... my mamcię nieszczęśliwą
uczynili, ale myśmy myśleli, nam zdawało się, my w sobie czuli...

Z nową mocą w ramiona go schwyciła, już pocieszając, szepcząc:

– Podrzuciło was coś w górę, biedaki moje, jak te listeczki, które wiatr podrzuca ku niebu
wysokiemu, ku pięknej gwiazdzie was podrzuciło... ale przedwcześnie, ale nadaremnie!
Chwała Bogu, że żyjecie! Dorosńecie i wtedy... A ja na was nie gniewam się, nie! Za podłe
chęci, za podłe postęпки ja bym was karała, przeklęła... A jak to tylko niedorosłość rozum-
ków waszych... nieszczęście...

I zaraz:

– Jakże tam z raną twoją? Czy bardzo boli? Ach, ty robaku mój, biedaku, dzieciaku niego-
dziwy, najdroższy...

Rana, którą Olek otrzymał, śmiertelną nie była, jednak była ciężka. Coś mu w ramieniu
kula kozacka porwała czy zgruchotała, tak że dotąd nie wiadomo było, czy kiedykolwiek cał-
kowitą władzę w nim odzyska, przy tym na koniach kozackich, na wozach trzęsących bez
opatrunku dziesięć mil wieziony, krwi mnóstwo utracił i matczyne tylko oczy poznać w nim
teraz mogły pyzatego, rumianego chłopca, który gdy policzki wydał i sapać począł, samowar

czy miech kowalski obecnym się przypominał, a gdy się z czego cieszył, to z ramionami w półkrąg nad głowę wyciągniętymi na łokieć wysoko podskakiwał.

Inaczej wcale niż Olek powitał matkę Janek. W celi więziennej, którą z towarzyszem daleko od siebie starszym podzielał, znalazła go milczącym, zamkniętym w sobie, nie po dziecinnemu jakoś ponurym i smutnym. Ręce matki ucałował, ale nie przeproszał, o nic i o nikogo nie zapytywał, mówił mało i niechętnie, w ziemię albo kędyś w stronę ze zmarszczką na czole chłopięcym patrzył. Zaciął się, zaskalił się w uczuciu i myśli, że uczynił dobrze, że uczynić tak był powinien i że tylko nie udało się. Żądłem w sercu, goryczą w piersi, wstydem na twarzy nieudanie się to mu osiadło. Czasem wyglądał tak, jakby nagle śruba bólu wkręcać się mu w serce zaczynała; z ust wykrzywionych syknienie wychodziło, wzrok stawał się osłupiałym albo błędnym.

Raz pokazał matce czerwonosine pręgi i plamy, które na szyi, rękach, plecach miał od kockich nahajek i żołnierskich kolb, a pokazawszy rozplakał się głośno. Lecz wnet powściągnął płacz.

– Niech mama nie myśli, że ja z bólu! Nie bardzo boli i o ból mniejsza! Ale jak oni... oni...jak oni... śmieli mię bić.

Cała krew uderzyła mu do twarzy, szczupłe ręce zaciskały się w pięście tak mocno, że się paznokcie w dłonie aż wpiły.

Pani Teresa persadowała:

– Moje dziecko! wyście przecie strzelali do nich; cóż dziwnego...

Porywczo przerwał:

– Ja wiem! ja wiem! Na wojnie, jak na wojnie! I gdyby mię byli ranili tak jak Olka albo i zabili... ale bić... bić... mię nie mieli prawa! Ja nie niewolnik!

Pani Teresa dziwnie się uśmiechnęła. Bolesniejszymi bywają czasem uśmiechy nad jęki. Z tym uśmiechem a z czołem w mnóstwo fałd zbiegłym syna w ramionach trzymając nad głową mu szeptała:

– Tyś niewolnik... biedny robaczku mój! Otóż to, żeś niewolnik ty... niewolnik...

Nieprędko odważyła się powiedzieć mu o tym, co stało się z Julkiem. Chłopak zbladł bardzo i wargi tak drzeć, że aż latać mu zaczęły. Odwrócił się i z czołem do więziennego muru przyciśniętym namiętnie szeptał:

– Szczęśliwy Julek! Kochany, biedny Julek, szczęśliwy, szczęśliwy!

O tego syna swego pani Teresa więcej jeszcze niepokoiła się niż o tamtego. Tym, którzy ją o synów zapytywali, odpowiadała:

– Janek ciężiej od Olka raniony... wewnętrzną ranę ma, utajoną, ale ja ją widzę... Ach, gdybym go do Leszczyнки i... gdybym ich obu do Leszczyнки zawieźć mogła... W mig obaj by wyzdrowieli... a tak... Bóg jeden wie... Bóg jeden chyba... obroni...

Leszczyńska! Pałacą tęsknotą tryskające marzenie o raj, wśród tego brudnego, zakurzonego, kamieniami wysłanego, dusznego miasteczka, w tej sali szpitalnej...

Zaogniła się jakoś dnia pewnego rana Olka, dokuczać zaczęła, gorączkę sprowadziła. Pani Teresa w godzinie przepisanej na sposób żaden od dziecka cierpiącego oderwać się nie mogąc o możliwość pozostania przy nim przez noc całą straż i służbę szpitalną ubłagała. Powiedzieć można, że wyplakała sobie tę krótką noc letnią, która na zachodzie około chorego, na cichych szeptaniach z nim jej zesła, aż on usnął, a ona w sali stękającymi oddechami śpiących i mdłymi zapachami leków napełnionej, przy odsłoniętym oknie siedząc i na szmat nieba poranne patrząc nagle jakoś i strasznie do Leszczyнки zatęskniła.

Teraz tam wzbijają się znad ziemi mgły poranne, jakby krepki białe rozwlekają się w powietrzu, znikają, a naprzeciw okna jej izdebki, jak raz naprzeciw tego okna występuje z ciemnej pręgi lasu rubinowa wstęga jutrzni...

Drzewa w ogrodzie stoją jak z kamieni wykute, tak nieruchome, jak w nieruchomość zakłętą i wsłuchaną, w coś wsłuchane, choć nic nie słysząc i cisza panuje taka, że szelest pta-

siego skrzydła szumem wichru wydać się mógłby. Ale ptaki śpią jeszcze... Niemym powietrzem przelatują tylko lekkie chłodki – dreszcze świtu.

O! przez minutę, przez jedną, odetchnąć tamtym powietrzem porannym, przeczystym...

I raz choćby spojrzeć na łąn zoranej ziemi, co pod pręgą lasu i pod wstęgą zorzy wyciąga dłonie, ciemne zagony... na drzewa, których listowie od występującego zza jutrzni słońca dostaje złotych podszewek... na rosę, która po źdźbłach trawy, po ziarnach piasku, po liściach poczyna drgać, błyskać i grać...

Ach, zebrać, ach, zgarnąć w objęcia dzieci, wszystkie dzieci, które jej pozostały, i znaleźć się z nimi w Leszczynce. Jakie marzenia rajske, jakie pragnienie piekące, rozciągające ciało i duszę na torturach tęsknoty nieskończonej!...

Rozmarzyła się pani Teresa u okna sali szpitalnej siedząc, roz tęskniła się tęsknotą nieskończoną i przez trwanie godziny doświadczała męki głodu, który nasyconym, i pragnienia, które napojonym być nie mogło.

–Ale był to w życiu jej tutejszym jakby sen, krótki sen i razem piekielny. Rzeczywistość twarda, sroga pochłaniała ją, porywała, po bruku miasteczka wciąż z miejsca na miejsce nosiła.

Teraz niosła do Olka dobrą nowinę, że jeszcze czas jakiś w szpitalu zostać będzie mu wolno. Bo nie wiedzieć dlaczego dzieciak zaczął ogromnie lękać się turmy. Nie był w niej jeszcze, nie wiedział, jak wygląda, i stworzył o niej sobie wyobrażenie jakieś fantastyczne, straszne. Maże dlatego, że był fizycznie słabym albo że wyobraźnię jego wstrząsnęła owa scena leśna i potem jazda dziwna, fantastyczna, na koniu kozackim, w zmrokach zapadającej nocy. Tulił się do matki z błaganiami:

– Tylko niech mię tam nie zabierają... niech mię nie zabierają do więzienia!

A Inka, u zbiegu dwóch ulic z matką się rozstawszy, nie w kierunku mieszkania pani Awiczowej i jej córki poszła, ale w tym, który do pewnej mało uczęszczanej przechadzki publicznej prowadził.

Nie miała ochoty najmniejszej towarzyszyć matce do więzienia i szpitala. Małych braci żałowała czasem, że cierpią, ale były to chwile przelotne; w ogóle zaś nie czuła szczególnej do nich tęsknoty, a w zamian takie miejsca udręczeń i smutku jak więzienie i szpitale budziły w niej odrazę taką, jakiej doświadczyć musi ryba do suchego piasku lub jakiej niektórzy ludzie na widok krwi i ran doświadczają. Od atmosfery cierpienia czyniło się jej mdło, nudno, słabo i zaraz po głowie chodzić zaczynały myśli, że wszystko to jakieś niepotrzebne, nieładne, nieznośne i że ona jest wcale do czego innego stworzona. Do czego mianowicie była stworzoną, dokładnie tego przed sobą nie określała, ale nieraz widok fruujących ptaków i latających motyli nasuwał jej myśl: „Szczęśliwe, wolne! bawią się sobie w blasku słonecznym, na kwiatkach!”

Dziś dążyła na spotkanie umówione, zaciekawiające i przyjemne; spóźnić się mogła, więc przyspieszała kroku, a oczy jej przy tym niezwykle błyszczały.

Ta nowa znajoma jej, na której spotkanie spieszy, to bardzo, bardzo miła kobieta, może najmiłsza ze wszystkich znanych jej dotąd kobiet. Poznała ją wczoraj na przechadzce.

Bo jak w Leszczynce po wpół dzikim ogrodzie, tak tutaj po niedużym, już prawie zamieszkanym parku często błądziła, bez celu, krokiem powolnym, czasem listki z krzaków smętnym ruchem zrywając, rojąc, na każdą postać spotykaną szeroko oczy ciekawe a prześliczne otwierając.

I wczoraj właśnie, gdy po długim takim wśród drzew błądzeniu na ławce pod drzewem usiadła, zbliżyła się do niej ta pani, która przedtem kilka razy na drogach i drózkach parku z nią się rozmijając z bardzo miłym uśmiechem jej się przypatrywała.

Nie bardzo już młoda, ale czerstwa i żwawa, trochę zanadto otyła, jednak zgrabna, w ślicznie zrobionej sukni z szeleszczącej ce-su-czy, gęsto koronkami przyozdobionej. Na czarnych włosach kapelusik złożony z kwiatów bzu, nad którymi małe, białe piórka, bardzo

lekkie, jak nici srebrnej pajęczyny powiewały. Weszło się stawało od samego widoku tej twarzy okrągłej, rumianej, dobroduszej, jej oczu jak dwie czarne perełki świecących, jej liliowych bżów na głowie, piórek nad nimi polatujących i złotej biżuterii wśród koronek migającej.

Na ławce obok Iny usiadła i wnet ku niej z ogromnie miłym uśmiechem się zwracając, ogromnie uprzejmym głosem przemówiła:

– Pozwólcie zaznajomić się! Ja was dawno już spotykam i patrząc na was dziwię się, że w takim brzydkim miasteczku taką jak wy piękność zobaczyć można.

Gorącym rumieńcem twarz Iny spłonęła i w piersi uczuła rozlewającą się po niej rozkosz. Tak już dawno, dawno nikt na nią uwagi nie zwracał i nic podobnie miłego jej nie mówił. Z cicha, ale uprzejmie odpowiedziała, że nie mieszka stale w tym miasteczku, że ze wsi z matką przyjechała.

Nieznajoma zaśmiała się swobodnie, głośno.

– Wiem, wiem! Ja nawet wiem, jak się nazywacie i kto jest wasza matka. Ją także widuję na ulicy. Ot, można powiedzieć, że córka do matki niepodobna! Wy przy swej matce jak *kniahini* (księżna) przy chłopce wyglądacie...

Z pewnym zaniepokojeniem i zmieszaniem Ina przerwała:

– Moja mama zajęta bardzo zawsze... na ubieranie się i nic takiego nie ma czasu..., ale bardzo zacna jest, dobra.

– Ależ ja nie o tym... nie o tym... – z energicznym gestem broniła się nieznajoma. – Ona pewno najlepsza... to nawet widać... Tylko wy na jej córkę nie stworzona... Taka delikatna, biała, z *kroszcznymi* (drobniutkimi) rączkami i nóżkami... prosto *kniahini*, *czudo!* (wprost księżna, cud!).

Oczkami świecącymi jak czarne perełki po całej postaci Inki wodziła, wyraz podziwu i zachwycenia twarz jej okrywał. Było w tym podziwie i w tym zachwyceniu coś dziwnie i szczerze naiwnego.

Jeżeli w zaznajomianiu się z Inką i miała uboczny cel jakiś, to jednak niewątpliwie sprawiło ono jej samej żywą przyjemność. Mówiła okaleczoną i wyrazami obcymi łataną polszczyzną, tak jak mówią ci, którzy niedokładnie jej się wyuczuli albo niegdyś jako ojczystej używali, a potem zapomnieli. Z dalszego ciągu rozmowy okazało się, że była to dla nieznajomej mowa w półojczysta. Śmiejąc się, mówiła:

– Ja troszkę Polka. U mnie ojciec ruski był, a matka Polka. Tak mnie troszkę czasem i ciągnie do Polaków...

Po twarzy Inki rozlał się wyraz zdziwienia.

– Wy zadziwili się! Czegoż wy tak zadziwili się! Nu, już wiem! Tego, że moja matka była Polka, a za ruskiego poszła. Cha, cha, cha, cha! W was *predraszudok* (przesąd) jest, że tak żenić się albo za męża wychodzić nie trzeba... Nu, *głupost'* to, *pustiaki!* (głupstwo, drobnostki). Biedną dziewczyną była i kiedy ją dobry los spotykał, czemu by z niego skorzystać nie miała?

I czasy wtedy spokojniejsze były, ale to wszystko jedno. W każdym czasie *predraszudki* to *głupost'* i tylko żyć ludziom przeszkadzają. *Adnakoż* (jednakże) trzeba, abym wam powiedziała, jak się nazywam i kto ja taka.

Powiedziała jakieś nazwisko i poprosiła, aby Inka ją Heleną Iwanówną nazwała. A mąż jej w wojsku służy i jest adiutantem kniazia Borysa Elpidorowicza.

Oczy Inki błysnęły i zupełnie pomimo woli, z nagłym ożywieniem twarzy powtórzyła:

– Kniazia!

Głośno, swobodnie zaśmiała się znowu Helena Iwanówna.

– Wiecie, kto to kniaz Borys! Zauważyliście go! Nic dziwnego! On u nas pierwszy *krasawiec* (piękność męska) w całym wojsku! A jaki dobry, miły człowiek! Z mężem moim jak brat z bratem żyje a ja sama duszę za niego... Ale pozwólcie dowiedzieć się, jak wasze imię?

– Ina.

Helena Iwanówna ucieszyła się czegoś tak bardzo, że aż w ręce białymi rękawiczkami ociągnięte klaskać zaczęła.

– A co? Tak on mnie i mówił. On, znaczy się kniaź, słyszał raz, jak matka na was imieniem tym wołała, a ja sprzeczałam się i mówiłam, że takiego imienia nie ma...

Wargami, które trochę drżały, Inka szepnęła:

– Kniaź mówił o mnie...

– A wy myślicie, że on nie mówi o was. My z mężem już całą *niedzielę* (tydzień) śmiejemy się niego, że o niczym innym, jak tylko o was mówić nie może. Boginią was nazywa: *C'est une déesse!* mówi. Wczoraj spotkał się z wami na ulicy i zaraz do mnie przyszedł. „Wiecie, Heleno Iwanówno – mówi – że, gdyby ją do Petersburga zawieźć i na wielkim świecie pokazać, wszystkim by głowy pozawracać mogła”. A jemu samemu o już i dobrze zawraca się od was w głowie. Nu, ale ja sobie gadam i gadam, a mnie do domu czas! Powólcie dowiedzieć się, jak imię waszego ojca?

– Ojciec mój od dawna już nie żyje. Na imię było mu Julian.

– *Biedniaczka wy!* (biedaczka) *tak rano* (wcześniej) bez ojca zostaliście i... i z taką matką! Nu, tak do widzenia, Ino Julianówno. A kiedy zobaczymy się? Może jutro znów na spacer tu przyjdziecie! I ja przyjdę. Pogadamy sobie i ja znowu na wasze liczko cudne popatrzę. A o której godzinie? U mnie o tej porze czasu najwięcej...

Umówiły się, że nazajutrz zejdą się znowu na tym miejscu, o godzinie czwartej, a teraz już nieco późno jest i Ina śpieszy... śpieszy... Coś ją pcha, na skrzydłach niesie ku tej wystrojonej, wesołej kobiecie, która wczoraj mówiła jej rzeczy tak miłe, tak miłe, że aż spać w nocy nie mogła. Jakby jej, kto wśród ciszy nocnej do ucha szeptał słowa: *C'est une déesse* A potem: „O niczym więcej, jak tylko o was mówić nie może”. I jeszcze: Borys! Borys! Kniaź Borys! Ślicznie imię to brzmi...

Zaszeleściła pomiędzy drzewami jedwabna suknia Heleny Iwanówny, inna niż wczoraj i jeszcze ładniejsza, jak srebrne pajęczynki rozwiewały się na kapeluszu jej małe, białe piórka, gdy ujrawszy Inę na jej spotkanie biegła. Kaczkowatym krokiem biegła i z uśmiechem radosnym ręce Iny pochwyciwszy w oba policzki ją ucałowała. Można by z powitania tego wnosić, że znają się od dawna i kochają się serdecznie. Ale też nie udaną i nie obłudną była serdeczność Heleny Iwanówny. Rubaszna i naiwna, była ona, owszem, samorzutną, szczerą. Potrzebną na coś Helenie Iwanównie była Ina, niewątpliwie, ale że podobała się jej i budziła w niej sympatię, to również było niewątpliwe.

– Przyszliście! Jak to dobrze! Myślałam już, że może nie przyjdziecie, i zaczynało mi robić się smutno! Ja was polubiła! Od pierwszego spojrzenia polubiła ja was za waszą młodość, za waszą piękność, za waszą jakąś taką... anielską... Już nie wiem, jak powiedzieć! Na was patrzeć to tak samo jak miód słodki jeść. Za wami wszyscy przepadać muszą! Powiedzcie prawdę: wielu już mężczyzn za wami się włóczyło? Wielu *na was* żenić się chciało? Może już *żenicha*... przepraszam... narzeczonego macie? A? Powiedzcie!

Pod czułym, wesołym i razem bystrym, świdrującym spojrzeniem czarnych, świecących oczek rumieniła się Ina, ale zarazem czuła nieopisaną błogość. Czuła, że jest przez tę kobietę lubioną, podziwianą, uwielbianą. Z cichym też uśmiechem szepnęła:

– Nikt jeszcze nie oświadczył się o mnie i narzeczonego nie mam. Ośmnaście lat dopiero zeszyłej zimy skończyłam.

– Toż to młodość! Boże mój! Jaka to śliczna rzecz taka pierwsza, *ranna* (wczesna) młodość! Wy, Ino Julianówno, jesteście jak kwiat, co jeszcze niezupełnie z *puczka* (pąka) się rozwinął... Ale zawszeż jak to być może, abyście *żenicha*, przepraszam... narzeczonego jeszcze nie mieli? Was już od matki porwać byli powinni... Wy już powinni być *niewiastą* (narzeczoną) albo i żoną jakiego polskiego pana, wielkiego pana:..., bo wam trzeba w złocie cho-

dzić, karetami jeździć, na wielkim świecie błyszczeć... Jakim sposobem stało się, że tak nie jest jeszcze? Powiedźcie?

Inka z cicha i z wdziękiem wielkim historię okolicy swej w latach ostatnich opowiadać zaczęła. Żałoba narodowa od lat dwóch... tańców ani innych wesołych zebrań żadnych nie bywało. A potem wszyscy coraz więcej zajętymi być poczęli rzeczami poważnymi, publicznymi i nikt o zabawach ani różnych... takich rzeczach wcale nie myślał...

Helena Iwanówna z politowaniem żalonym i razem wzdrgającym głową wstrząsać zaczęła.

– O *miatieu* (o buncie) myśleli... Do *miatieza* przygotowywali się... do nieszczęścia swego... do zguby swojej...

I zaczęła ubolewać nad nierozwagą, nad szaleństwem tych, którzy głowami swymi mur przebić próbowali, którzy z motyką na wojnę przeciwko słońcu wybrali się, którzy zdrowe szyje dobrowolnie pod ostry miecz wyciągali, bo Rosja to mur, to słońce, to miecz... a oni co? wariacja jakaś chyba do nich przystąpiła! I po co? o co? za co?

Ina nieśmiało szepnęła:

– Za ojczyznę!

– Zostawcie! (dajcie pokój), Ino Julianówno! – zaśmiała się Helena Iwanówna. – Wy taka młodzietka, powtarzacie, coście słyszeli... wierzycie w to, w co wam wierzyć przykazano, a tymczasem na szerokim świecie, którego nie znacie...

Mówić zaczęła o tym, że na szerokim świecie wszyscy rozumni ludzie od dawna już w takie *predrazsudki* (przesady) wierzyć przestali. Ziemia wszędzie jest jednakowa i słońce jednakowe, i człowiek szczęśliwym albo nieszczęśliwym być może tak samo w jednym kraju jak i w innym. Ot, na przykład matka jej: Polką urodziła się, za ruskiego poszła i cóż jej złego stało się? Nic wcale. *Naprzeciw* (przeciwnie). Wesoło sobie życie przeżyła i ją, córkę swoją, przed śmiercią dobrze za męża wydała. Albo kniaź Borys Elpidorowicz. Przecież ojciec jego Czerkiesem był i za młodu nawet do zbuntowanych należał, razem a Szamilem przeciwko Rosji wojował, ale potem do rozumu przyszedł, wiarę ruską przyjął, *na ruskiej* ożenił się, wielkim generałem został i ot, syn jego o czerkiestwie swoim już i zapomniał! Takich ludzi na świecie pełno jest, i to są rozumni ludzie. Bo jeżeli nawet i *dopuszczać* (przypuszczać) pojęcie ojczyzny, to przecież do wielkiej, silnej, szczęśliwej przyjemniej i wygodniej jest należeć niż do małej, słabej, *upokorzonej* (podbitej). Trzeba tylko rozum mieć, a zaraz pokaże się, że, wszystkie te *predrazsudki* to tylko męki różne ludziom zadają, a czasem nawet i zgubę im przynoszą, jak teraz na przykład tym, którzy ten bezrozumny *miatiez* podnieśli...

Mówiła z przejęciem się, z zapałem. Znać było, że we wszystko, co mówi, bardzo szczerze i bardzo naiwnie wierzy. Małe, białe piórka trzęsąc się nad jej kapeluszem słowom jej potakiwać się zdawały. A Ina w milczeniu, nie potakując i nie zaprzeczając, słuchała. Zaprzeczać odwagi by może nie miała, bo Helena Iwanówna wydawała się jej kobietą rozumną i świat dobrze znającą, ale i chęci nie czuła, bo słowa słyszane zgodnie jakoś odpowiadały temu, o czym przelotne, lękliwe i niejasne myśli przez własną jej głowę przelatowały. Milczała i ze smutnie pochyloną twarzą oskubywała listki z zerwanej przedtem gałązki krzewu. Aż na zatrudnionych tą robotą drobnych jej rękach spoczęła pulchna, białą rękawiczką ociążnięta dłoń Heleny Iwanówny.

– Czego wy taka smutna, Ino Julianówno! Wam do twarzy z tym smutkiem, ale mnie was żal i ja by chciała pocieszyć was, rozweselić! I kniaź zauważył; że u was wyraz twarzy taki smutny czasem, smutny. Wczoraj on do mnie mówił: „Ona, Heleno Iwanówno, z tym swoim, smutkiem tak wygląda, jak *angiel* (anioł), któremu do nieba ulecieć chce się... Ale ja by zobaczyć żądał, jak ona śmieje się... Mnie ciekawość bierze zobaczyć, jak ona wygląda, kiedy ją wesołość opanuje, kiedy szczęście na twarzy jej zaświeci”. Nu, to wy, Ino Julianówno, jak kiedy jego spotkacie, uśmiechnijcie się, wesoło uśmiechnijcie się... on taki szczęśliwy bę-

dzie... Ale co to? Widzicie? Jakie to przysłowie polskie..., moja matka często je powtarzała... O wilku mowa, a wilk...

Umilkła i rozpromieniona z uśmiechem szerokim ku nadchodzącemu kniaziowi przyjacielsko i porozumiewawczo głową wstrząsać zaczęła.

Wśród drzew małego parku w świetnym mundurze, wyprostowany, wysoki, zgrabny, iskrzący się i błyszczący, szedł krokiem swoim równym, silnym, z lekka srebrem ostrogi brzęczącym i w pobliżu dwóch kobiet na ławce siedzących znalazł się, rękę ku czołu w ukłonie wojskowym podniósł. Ale na Helenę Iwanównę, którą ukłonem tym witał, nie patrzył. Spod brwi kruczonych czarne jego spojrzenie w twarzy Iny utkwione było takim wyrazem, jakby ją nim przebić, spalić lub wchłonać w siebie pragnął.

A ona z oczyma ku niemu podniesionymi, z łuną rumieńca na twarzy uśmiechnęła się. Uśmiech to był figlarny trochę i rzewny, trochę nieśmiały i zalotny. Jemu zaś na twarz sprowadził błyskawicę radości, w której zajaśniała, zadrgała i rozbłysła wzajemnym uśmiechem koralowych warg. Nie zatrzymał się jednak, kroku nawet nie zwolnił, poszedł dalej i wkrótce za drzewami zniknął.

Helena Iwanówna, cała jakaś roześmiana, rozedrgana, szeptała:

– Dlatego nie zatrzymał się i przy nas nie usiadł, że jemu nie wypada. Na takim wysokim *postie* (stanowisku) znajduje się, że ostrożnym być musi i na każdy swój krok zważającym. Ale przeszedł tędy, to tylko dlatego, żeby na was spojrzeć. Jemu tędy droga nigdzie nie prowadzi, tylko słyszał ode mnie, że wy tu o tej porze... Ale czego wy tak pobledliście, gołąbko? Czego wy taką staliście się bledziutką? Serduszko widać zabiło mocno? Co? powiedzcie szczerze. Ja nikomu nie powiem... Polki skryte są, wiem o tym, i dumne, one o lubieniu swoim niełatwo mówią... ale wy inna niż wszystkie... młodziutka, szczerza, taka prosta... powiedzcie, zabiło mocno serduszko? podoba się wam nasz książ *krasawiec*, co? co?

Ina rzeczywiście pobladła tak, jakby krew wszystka do serca jej zbiegła. Z twarzą pochyloną i piersią szybko dyszącą odszepnęła:

– Tak. Bardzo!

A Helena Iwanówna, nisko ku niej pochylona, mówić zaczęła, że cóż w tym dziwnego, że to takie proste, naturalne i nawet śliczne, poetyczne, wzruszające. Oboje młodzi, piękni! On, choć młody, taką karierę już zrobił, tak wysoko stanął i stanie wyżej jeszcze, bo tu, w miasteczku tym i w tym kraju nie zostanie długo, nie! Lada tydzień, lada dzień może otrzymać wezwanie do stolicy na stanowisko wyższe... A jaki dobry! Dopóty starał się, prosił, pisał, dopóki i dla męża Heleny Iwanówny miejsca wyższego i znowu u boku swego nie otrzymał. I oni więc oboje razem z nim do stolicy wyjadą lada dzień, lada tydzień, czego zresztą Helena Iwanówna bardzo pragnie, bo tu żyć niewesoło. Co za porównanie z życiem w takim Petersburgu! Nu, ale jej pora już do domu powracać...

Wstała z ławki.

– Ach! jak mnie trudno rozstawać się z wami! Nu, polubiłaż ja was! Ot, wiecie co? Chodźcie wy do mnie! Odwiedzicie mnie! Zaprowadzę was do mieszkania swego! Chodźcie, duszeńko, gołąbko!

Serdecznie, mocno ręce Iny w swoich ścisłała, w oczy jej czule patrząc.

Nigdy może niczego Ina nie pragnęła tak gorąco, jak pójść z tą kobietą i słuchać ją mówiącą o jej piękności i... o kniaziu. Jednak wahała się.

– Nie wiem doprawdy... bo gdyby mama dowiedziała się... gdyby znajomi...

Śmiechem znowu wesołym i trochę uragliwym wybuchnęła Helena Iwanówna.

– Matki boicie się! tego, co znajomi o was powiedzą! *Głupost!*, *broście* (porzucicie) wy te *głupości*, Ino Julianówno! U was, Polaków, *predrazsudok propast!* Jak zaczniecie: A Pan Bóg? A ojczyzna? A matka i ojciec? A grzech? A k s i o n d z? A ludzie? to człowiek w tym całe swoje szczęście utopić może! *Broście* to wszystko! Chodźcie do mnie! Pokażę wam

dwie suknie, które mi mąż w *siurpryz* (niespodzianka) z Petersburga sprowadził. Nikogo teraz nie będzie u mnie. We dwie sobie pogadamy. Czekolady filiżankę wypijecie. Chodźcie!

Ina ruchem nagłym, z oczyma nagle roziskrzonymi, ramię na szyję jej zarzuciła i miękkiemi swymi, kocimi ruchami, cała przytulając się do niej zaszepiała:

– Pani dla mnie jest taka dobra, dobra! Nikt dla mnie tak dobrym nie jest jak pani! U nas wszyscy czym innym zajęci i ja zawsze sama jedna... sama jedna... marzę... tęsknię... I mnie nikt nie rozumie... Pani jedna mię zrozumiała... Z panią tak miło, tak wesoło, przyjemnie. Pójdę! Niech już tam sobie co chce będzie! Pójdę z panią! Chodźmy!

VI

Prawdę mówiła Inie Helena Iwanówna, że lada dzień lub tydzień kniaź na stanowisko wojskowe inne mianowanym i do stolicy państwa wezwanym miał zostać.

Niewiele dni minęło, odkąd Ina po raz pierwszy nową znajomą swą odwiedziła, gdy po miasteczku rozbiegła się wieść, że kniaź bardzo wkrótce ma je opuścić, a na urządzie, przez niego dotąd sprawianym, zastąpi go ktoś inny.

I wnet nad myślą, wyobraźnią, nadziejami i obawami mnóstwa ludzi potężnie zapanował krótki wyraz: kto?

W momentach głębokich skłóceń, burzliwych zbałwanień uczuć i spraw ludzkich, gdy spomiędzy nich znika spokojna postać prawa, a z mieczami zapędliwymi w czerwonych rękach zawisają nad nimi gniew i zemsta, wagi niezmiernej nabiera ręka oręż gniewu i zemsty dzierżąca.

Bywają wówczas ręce więcej albo mniej czerwone; takie, które zabijają, i takie, które tylko ranią, takie, które wytaczają morza łez i krwi, i takie, spod których wylewają się tylko ich strumienie.

I bywają również na ziemi takie momenty i miejsca, w których rany srogie miast śmiertelnych, strumienie łez i krwi miast ich morza – wydają się szczęściem.

Spomiędzy czerwonych rąk, które teraz nad krajem tym zawisły, ręka kniazia nie była najczerwiejszą. Była ona od wielu innych mniej zaciętą i mściwą.

Może dlatego, że płynęła w niej krew ludu niedawno jeszcze wolnego i wolność swą miłującego albo że kierowało nią serce w stronę radości życia całe przechylone, jej tylko namiętnie pożądające, a we wszystkim innym widzące jedynie drogi, które do niej wiodły.

Nie była to już wiosna, lecz był to już prawie schyłek lata. Była to pora, odlotów nadziei, nalotów klęsk.

Mury gmachu więziennego rozsadzała liczba mieszkańców coraz wzbierająca, więc przewlemano ją do budynków innych, licznych, bagnetami zbrojnych straży najeżonych. Deszcz wyroków spadał na dachy tych budynków i wyprowadzał spod nich ludzi na Sybir, do katorgi, na szubienicę. Padał deszcz ten spod rąk sędziów. Tutaj sędzią najwyższym był dotąd kniaź, a teraz...

Kto? Jaki? Co zmiana przyniesie?

Dla tłumu głów osiwiiałych i głów niewieścich, które się tu dokoła więzień zbiegły, była to zagadka ociekająca krwią. I było to widmo czegoś niewiadomego, na którym serca i wyobraźnię upatrywały mniej albo więcej gęste plamy krwi. Serca drżały, wyobraźnie bujały po polach grozy.

Pani Teresa miała dotąd nadzieję, że chłopcy w oddanym jej zostaną. Kniaź był dla niej uprzejmy, coraz więcej nawet uprzejmy, a przy tym roztargniony, czymś dalekim zajęty.

– Śledztwo jeszcze nie skończone – mówił – bądźcie cierpliwi; gdy śledztwo skończonym będzie, zobaczymy, co z waszymi małymi *gierojami* robić...

I zaraz o czymś innym bardzo widocznie myśleć zaczynał. Nie przywiązywał do postępuku dzieci tych wagi zbyt wielkiej...

Może sam braci młodszych, małych jeszcze ma – myślała pani Teresa – albo po prostu serce dobre. Czemuż by nie? W każdym narodzie zdarzają się ludzie źli i ludzie dobrzy...

A teraz ten nowy jakiś przyjedzie... przed samym wyrokiem właśnie. Jakiś człowiek nowy, niewiadomy, nieznan, obcy, może nienawidzący, może okrutny wyrok na Janka i Olka wydawać będzie.

W głowie jej się od myśli tej mąciło i żądło bólu tak w serce kłuło, piekło, że nigdzie długo ustać ani usiedzieć nie mogąc, prędzej jeszcze niż zwykle od znajomych do znajomych biegała po wiadomości, po rady.

Wiadomości? jakież? Nikt jeszcze nic nie wiedział. A rady? Jedna tylko była: czekać cierpliwie.

Pani Teresa w gniew wpadała.

– Także rada! Cierpliwą mam być, kiedy mi dzieci w oczach nikną?

Istotnie, do nieruchomości i zamknięcia więziennego, do napelniającego cele więzienne wiecznego zmroku nie nawykli, chłopcy w oczach nikli, na kształt kwiatów powietrza i słońca pozbawionych wędli. Obaj już teraz byli w turmie, ale nie razem. Widywać się nawet im nie pozwolono. Śledztwo skończonym jeszcze nie było. Świadców wezwano: Teleżuka, żonę jego, włościan ze wsi najbliższej z Leszczyńką sąsiadującej. Wśród ogromnego nawału spraw żadnej rychło załatwić nie było podobna.

Janek tymczasem coraz głębiej pogrążał się w tej melancholii dziwnej, w którą czasem nieszczęśliwie dzieci zapadają. Zdawać się może wtedy, że drobne duszyczki ich kołyszą się nad otchłanią, której ciemności przejrzeć nie umieją i znad której odlecieć nie mogą. Raz w przystępie rozczulenia zwierzył się matce:

– Mnie ciągle i ciągle chodzą po głowie myśli, dlaczego świat jest taki? Dlaczego są na nim takie niesprawiedliwości i nieszczęścia? Dlaczego ludzie nie są lepsi? Dlaczego z chęci i zamiarów najlepszych skutki najgorsze wynikają? A kiedy tak już na świecie jest i być musi, to – po co żyć? I tak mi czasem, mamciu, nie chce się już żyć! I tak mi źle... Chciałbym nie myśleć o tych rzeczach..., ale nie mogę... muszę... Mamcia mówi, że trzeba zgadzać się z wolą Boga, bo On mądry jest i wie, dlaczego tak świat stworzył... To prawda... ja wiem... chciałbym... ale nie mogę... I tak mi źle...

Z głową obu dłońmi objętą, zgarbiony, w podłogę więzienia wpatrzony, jak mały desperat zwątląłą postać swą w obie strony kołysał.

I dusza jego niedorośla kołysała się nad otchłanią życia w demony zamieszkujące ją wpa-trzona, truchlejąca...

Innym razem przez całe dwa dni żywności żadnej tknąć nie chciał i na błagania matki głuchy, rozjątrzony, ponury, w ciemnym kącie celi siedząc milczał tak uparcie, że ani jednego słowa wydobyć z niego nie mogła. A na trzeci dzień, gdy przyszła, ukląkł przed nią i wyznał, że postanowił był życie sobie odebrać... żadnego innego sposobu nie mając, przez zagłodzenie się... Ale to bardzo trudny sposób, długi... nie wytrzymał, okropnie się wstydzi tego, że nie wytrzymał, choć z drugiej strony może to i dobrze stało się, bo tej jeszcze przykrości matce nie sprawił...

Tym razem nie sprawił, ale któż panią Teresę mógł upewnić, że innym razem znowu ta sama myśl nie zaświta mu w głowie, która znajdzie sposób łatwiejszy, krótszy...

A z Olkiem inna znowu była bieda. Jego rana zupełnie jakoś zagoić się nie mogła i osłabiony, coraz chudszy, ciągle matkę o przebaczenie błagał, do stóp jej rzucając się, płacząc... Poczucie winy popełnionej tak głęboko w serce dziecinne mu zapadło, że aż obudziło w nim skruczę wyegzaltowaną i niezdrową. U nóg matki leżąc, najsroźszymi wyrzutami siebie samego obarczał, przestrogi im obu przez Julka dawane przypominał i powtarzał. Pani Teresa gniewem udanym uspokajając go próbowała.

– Także mazgajstwo! Płaksa i mazgaj jesteś! Ale na wspomnienie o Julku sama zalała się łzami i malca od stóp swoich podźwignawszy, na ławie obok siebie sadzając, zapytywała:

– Cóż więcej wam powiedział? Co on wam w czasie ostatniej tej przechadzki z wami mówił? Przypomnij sobie dobrze... powtórz wszystko...

A gdy Olek słowa brata dobrze zapamiętane powtarzał, jej się zdawało, że słyszy głos z tamtego świata mówiący, i zapragnęła, ach, jak zapragnęła przestąpić granicę dwóch światów i na tamtym najstarszemu dziecku swemu, najrozumniejszemu, najlepszemu, na pierś już męską, na pierś już opiekuńczą, przyjacielską paść krzycząc: „Patrz, jakam ja biedna, ratuj!”

Oprócz tej biedy z synami uwięzionymi miała jedną jeszcze, gorzką i ciężką, o której nikomu nie mówiła, którą owszem, przed ludźmi tała, lecz o której myślała, gdy czerwoną kokardą swą, dobrze już przybrudzoną i zgniecioną z daleka świecąc, od Janka i Olka do mieszkania swego ulicami miasteczka biegła.

Przez okno jednego z niskich domków patrzyła na nią biegnącą kilka znajomych twarzy i jedna, wskazując ją innym wymówiła:

– Hekuba!

Młodziutki głosik jakiś zapytał:

– Co to Hekuba?

A ten sam co wprzód wyjaśniać począł:

– Priama, trojańskiego króla żona, która u zwalisk Troi z żalu po synach pobitych i córkach porwanych...

Ktoś inny przerwał:

– Przecież pani Teresa synów tylko... a córki...

Inne głosy mówić, szeptać zaczęły:

– Kto wie? kto wie? kto wie, co stać się może z córką jej... Iną?

Z Iną działy się rzeczy niezwykle, dla których rozpoznania pani Teresa nie miała dość czasu i swobodnej myśli, lecz które sprawiały na niej wrażenie mętnego, niewyraźnego, snującego się dokoła niej widma. Niby nic; żadnego widocznego objawu nieszczęścia, ale jakiś gorzki oddech, który zbliżanie się jego zapowiada. Coś nieokreślonego a dokuczającego powtarzającymi się wciąż ukłuciami w serce. Coś, czemu zapobiec i czego odierać niepodobna, bo nie ma wyraźnej przyczyny i nazwy, co jednak jest, nadchodzi, czyha, wyziewa z siebie wonie trucizny i pierwsze, błyskawice burzy.

Ginęła matce z oczu Inka na długie godziny, a zapytana, gdzie była, usiłowała zrazu tłumaczyć się albo pieszczotami usta matce zamykać, lecz pani Teresa spostrzegła i czuła, że tłumaczenia były wykrętne, pieszczoty nieszczerze. Wkrótce przecież i one ustały. Odpowiedzi Inki stawały się coraz śmielsze, hardsze, często gniewne i niemal wzdarcliwe.

– Gdzie byłaś? Dlaczego powracasz tak późno? Mówiłaś, że całą połowę dnia u Konieckich spędzisz. Wiem, że tam ani zajrzałaś. Gdzie więc byłaś?

Inka, która w swoim nowym kapelusiku do izdebki była wbiegła, stanęła jak wryta.

– Moja mamó! Byłam, gdzie mi się podobało... Każdy człowiek na świecie idzie, gdzie chce, i robi, co mu się podoba, a ja przecież niewolnicą niczyją nie jestem i te wieczne indagacje mamy są dla mnie nieznośne, okropne...

Mówiąc to szarpała zdejmowane z rąk rękawiczki i gorączkowo zarumieniona, niezwykle błyszczącymi oczyma nie na matkę, lecz kędyś w stronę ukośnym, rozjątrzonego spojrzeniem patrzyła. Była wtedy upostaciowaniem uporu i zniecierpliwienia wrzącego powstrzymywanym gniewem. Nie zawsze jednak mogła czy chciała powściągnąć gniew. Wybuchał z niej czasem słowami, których niepodobna było spodziewać się z usteczek tak drobnych, różowych, słodkich.

– Ja nie wariatka, aby mnie trzeba było pod kuratelę brać, i niech mama faworytów swoich, Janka i Olka, którzy tyle biedy narobili, musztruje, ale nie mnie, która dorosła jestem, wiem, czego mi trzeba i co robię.

U tej delikatnej, powiewnej, słodkiej i smętnej dziewczyny z samego dna natury jej zapewne dobywały się szorstkie, grube pierwiastki i było to jakby osuwanie się zasłon aksamitnych z nieciosanego drewna.

Zdumiona i przerażona pani Teresa ręce załamywała.

– Bój się Boga, Inka, po jakimu to do mnie mówisz? Także ton! także sposób mówienia do matki!

Z wyraźnym obrzydzeniem końcami palców Inka zdejmowała ze stołu nie dojedzoną przez panią Teresę kromkę razowego chleba i szklankę wypitym przez nią mlekiem pobieloną. Drwiący uśmiezek odpowiedzi jej towarzyszył.

– Czy to do matki innym tonem jak do innych ludzi mówić trzeba? Wiem, wiem, słyszałam... Ale są to, moja mamó, przesady, o których dawno już rozumni ludzie zapomnieli, i tylko... u nas jeszcze...

Milkła, bo teraz pani Teresa w uniesienie wpadała, gniewem wybuchając, wyrzuty jej czyniąc, natarczywie zapytując: kto jej głupstw takich do głowy nakładł? kogo widuje? do kogo chodzi? jakie szaleństwo do głowy jej przystąpiło? Dlaczego teraz wygląda ciągle tak, jakby w gorączce była, nie wiedziała sama, co mówi lub czyni?

Inka najczęściej nie tłumaczyła się, nie odpowiadała; czasem jednak gwałtownym jakby poruszeniem wewnętrznym rzucona przypadała do matki, klękała przed nią i z głową do kolan jej przyciśniętą jęczała:

– Nie mogę, mamciu, nie mogę inaczej... nie mogę inną być... nie mogę...

Wtedy pani Teresa obejmowała ją, włosy jej głaskała, prosiła.

– Czego nie możesz? Co ci jest? Co ci się stało? Iniu moja! córuś! powiedz! wszystko matce powiedz... wytłumacz, uspokój mię...

Ale ona już zrywała się z ziemi i odchodziła mówiąc:

– Nic, nic, moja mamó! Po co ja mam mówić, kiedy mama nie rozumie mnie, nie zgodzi się ze mną... my, ja i mama, takie różne jesteśmy, takie inne...

I już słów matki zdawała się nie słyszeć, kędyś daleko, daleko zapatrzona, ku czemuś dalekiemu uśmiechnięta, kędyś daleko myślą, utęsknieniem, marzeniem przebywająca.

Myślą, marzeniem, utęsknieniem przebywała ciągle w ładnie umeblowanym, pachnącym buduaru Heleny Iwanówny, w którym wiele chwil miłych, a kilka cudnych już przeżyła. Kilka już razy jednocześnie z nią na czekoladzie u Heleny Iwanówny był kniaź.

O, cudne chwile, wrażeń nowych i rozkosznych pełne, od szarej, prozaicznej rzeczywistości dalekie, dalekie, poetyczne, śliczne!

O, śliczny, miły, zgrabny, wytworny, z takimi oczyma wymownymi – człowiek! Książę! Kniaź! Jak ten wyraz brzmi dziwnie! Tak zupełnie, jakby blaski złota i kolory tęczy, i jeszcze tony wspaniałej muzyki rozległy się w powietrzu.

Rozmawiali z sobą po francusku. Ona do języków obcych ma zdolność wielką i tego przez cztery lata u pani Awiczowej spędzone wyuczyła się wcale nieźle. Ach, jak on widocznie ucieszył się, gdy usłyszał ją mówiącą po francusku. Może myślał, że nie będą mogli rozmawiać z sobą z powodu tej różnicy języków. Jeszcze by! jak mówi Helena Iwanówna.

Ale bo i po co na świecie są te wszystkie pomiędzy ludźmi różnice! Ot, żyliby ludzie z sobą w zgodzie, jednostajnie mówiąc, czując, wierząc i wszystkim byłoby dobrze, i wszystkich by nieszczęść tych nie było. Prawdę mówi Helena Iwanówna, że tylko przesady ludziom na drodze do szczęścia stają. To jest kobieta bardzo rozumna i dowcipna. Jak zabawnie wyśmiewała wczoraj wiarę w to, że Pan Bóg słucha w niebie tych pacierzy, które ludzie tu na ziemi szepczą. W drugim pokoju – mówiła – siedzisz i nie słyszysz, a jakże z takiej odległości słyszeć by miał? Wszystko to są przesady – mówiła. – Pozbyć się ich tylko trzeba, a zaraz wszyscy na świecie ludzie staną się szczęśliwi i weseli...

Może też o n i są tacy weseli, że pozbyli się, jeżeli nie wszystkich jeszcze, to wielu przesądów? Ach! jacy oni weseli! Raz na czekoladę oprócz kniazia i adiutanta jego, mąż Heleny

Iwanówny, przyszedł, kilku oficerów z sobą przyprowadzając, wkrótce też dwie panie jakieś wbiegły, ślicznie ubrane, młode jeszcze, ładne. Powstał ruch, gwar, wszyscy dokoła okrągłego stołu w jadalnym pokoju zasiedli, ale nie wszyscy czekoladę pić chcieli, więc gospodarz domu do służącego zawołał o wino szampańskie, które gdy przyniesiono i pić zaczęto, wesołość stała się taka, jakiej Ina nigdy jeszcze w życiu swoim nie widziała. Wesołość to była swobodna, głośna, poufała, pełna gestów szerokich, śmiechów jak grzmoty głośnych, komplementów składanych pięknym rączkom, nóżkom, oczkom. Toasty różne wznoszono, a kiedy adiutant kieliszek swój podnosząc wznosił zdrowie Iny Julianówny, to wszyscy jak krzyknęli jednym głosem: „Hurra!”, to aż szyby w oknach zabrzęcały; ją zaś, Inę, czy od wina wypitego, czy od rozmaitych napełniających ją uczuć ogarnęła wesołość taka, jakiej dotąd nigdy nie doświadczała. Dziękowała wszystkim, kłaniała się, na komplementy śmiało odpowiadała, a z żartów, które dokoła krążyły, śmiała się tak głośno i swobodnie jak nigdy. Wtedy kniaź, który obok niej siedział i przez cały czas różne miłe jej rzeczy mówił, szeptać zaczął, że on zawsze widzieć ją pragnie wesołą, szczęśliwą, bo nie ma na świecie takiego szczęścia, które by samo do stóp jej nie upadło, prosząc, aby przyjąć je chciała.

I nie wiadomo, co powiedziałyby więcej, bo w tej właśnie chwili zaszło coś takiego, co wszystkich jakby ukropem oblało czy lodem obłożyło. Jedna a tych pań, które tam były, ni stąd, ni zowąd zaczęła przez stół bardzo głośno i ze śmiechem mówić do kniazia coś – o jego żonie, że niby ona z Kaukazu, gdzie przebywa, przez lunetę na niego patrząc widzi, jak on się tu znajduje i... coś tam jeszcze podobnego. Na twarz kniazia chmura spadła ciemna i groźna. Helena Iwanówna oczyma i rękami znaki jakieś do mówiącej robiła i wszyscy z nadzwyczajnym pośpiechem, głośniejsze jeszcze niż przedtem rozmawiać o różnych rzeczach zaczęli, ale czuć było, że coś niedobrego zaszło, że zgrzyt jakiś przerwał harmonię, która dotychczas w towarzystwie tym panowała.

A jej, Inie, zrobiło się niewypowiedziane żałośnie i smutno. Nie umiałyby powiedzieć, dlaczego, ale wiadomość, że kniaź jest żonaty, całą jej pierś nagle łzami napełniła. Nie chciała okazać tego, ale Helena Iwanówna sama spostrzec musiała, bo przybiegła i za szyję ją objąwszy w samo ucho szepnęła:

– *Niczewo, duszeńka! Niczewo!* On żonaty i razem nieżonaty! Ja ci to później opowiem i wytłumaczę.

A potem do fortepianu usiadła i z wielkim zapałem bardzo hucznie walca grać zaczęła, przy czym zaraz utworzyły się dwie pary tancerzy i stół dokoła obiegać zaczęły. Kniaź po chwili wstał także i z ukłonem do tańca ją zaprosił. Wyprostowany, brzękiem ostróg tylko kłaniał się i wzrokiem tylko – ale jakim! prosił. Ona od dwóch już lat przez cały czas żałoby narodowej nie tańczyła wcale, a za tańcem przepadała i wiedziała, że tańczy bardzo ładnie. Czuła sama, że jest cała różowa i że w całej sobie ma dziwne gorąco i drżenie. Stała przed nim ze spuszczonej powiekami, podnieść ich nie mogąc, a on kibić jej ramieniem opasał i uniósł w taniec. Ale raz tylko stół – okrągły dokoła w walcu obiegli, po czym znalazła się w saloniku sąsiednim, w którym nie było nikogo. I tu... Ach! dalej już Inka wspomnień swych w słowa przyoblekać nie mogła. W głowie jej się mąciło, oddech w piersi ustawał, siły omdlewały... Na klęczkach przed sobą go widziała i...

A to, że kniaź Borys jest żonaty, znaczenia żadnego nie ma, gdyż Helena Iwanówna wytłumaczyła jej, że ożenił się nadzwyczaj młodo, z namowy rodziców czy tam krewnych, nigdy kobiety tej nie kochał, a teraz nienawidzi jej i do rozwodu z nią idzie. Wkrótce też rozwód otrzyma i wolnym będzie. Czyż nie mówił jej zresztą wówczas, w tym pustym saloniku, że ją jedną, Inę, na całym świecie kocha i że jest to jego pierwsza miłość prawdziwa. Słowa te Helena Iwanówna w zupełności potwierdziła.

– *Uwlekał się nieraz innymi kobietami – mówiła – ale tak jak za tobą, duszeńka, za żadną nie szalał. Cóż to znaczy, że jest żonaty, kiedy żony nie kocha? Jedna tylko na świecie jest rzecz ważna: miłość. Wszystko inne – to głupości, na które tylko napluć!*

Gdy po kilku godzinach u Heleny Iwanówny spędzonych Ina do ciasnej, dusznej, ubogiej izdebki domu zajezdnego wbiegła, ogarniała ją uczucie budzenia się ze snu rozkosznego i świętego, a wpadania do otchłani rzeczywistości, ponurej i szpetnej.

Obrzydzeniem i żalem nad samą sobą bezgranicznym przejmowały ją ściany i sprzęty tej izdebki, szklanka pobielona wypitym przez matkę mlekiem, rozsypane na stole okruchy razowego chleba. Płoneła wstydem na myśl, co .by to było, gdyby on... ten piękny, świetny człowiek, w swoim pięknym, świetnym mundurze wszedł tutaj i zobaczył... Prawem odziedziczenia może powtarzała w myśli, nazwy niegdyś przez jej ojca Leszczynce nadawane. Gdyby książę zobaczył tę dziurę, tę norę, ten czyściec ziemski! Bolał ją po prostu sam widok tej izdebki; dławilo powietrze, istotnie duszne i przykre, którym w niej oddychała. Łzy polykając mówiła sobie, że ona do rzeczy tak prozaicznych i szpetnych stworzoną nie jest, że jak rybie wody, ptakowi powietrza, potrzeba jej rzeczy poetycznych i pięknych. I szczerze, głęboko, z całej siły wierzyła, że mieszkanie Heleny Iwanówny, ze sprzętami jaskrawą materią obitymi i gracików błyszczących albo zabawnych pełne – to piękno, a uczucia, które namiętne spojrzenia i szepty księcia w niej budziły – to poezja.

I gdybyż jeszcze mogła tu być sama jedna, swobodnie wspominać, marzyć... Ale to ciągle tutaj towarzystwo matki, jej zapytania i wyrzuty, jej zgryzoty i nocne płacze... ach, i ten sposób ubierania się jej, mówienia, chodzenia, samo brzmienie jej głosu, sama ciemność skóry oblekającej twarz i ręce. Już i dawniej, od dzieciństwa prawie raziło to ją. i niechęcią napępniało, lecz w sposób nieokreślony i głuchy. Teraz wszystko przed oczyma jej uwypukliło się i wyrosło, a w myśli nabrało określeń wyraźnych i śmiałych. Teraz przychodziły chwile, w których śmiało przed sobą wyznawała, że matka budzi w niej uczucie bardzo podobne do odrazy, takiej zwyczajnej, fizycznej odrazy, jaka czasem przejmuje ręce białe i delikatne przy dotykaniu rąk szerniałych i zgrubiałych, jaka czasem wstrząsa nerwami spragnionymi pieszczoły aksamitnej, gdy uczują twarde i szorstkie dotknięcie.

Ale zdarzały się też chwile inne, nie wiedzieć skąd pochodzące: z głosu natury, ze wspomnień dzieciństwa może pochodzące, chwile, w których Inę fala uczuć nie nazwanych a nagłych ku matce rzucała. Wtedy z ramionami dokoła grubej kibici zarzuconymi i z głową na jej kolanach szeptała:

– Mamciu! Mamciu kochana! Ja wiem... ja wiem... ale nie mogę... doprawdy, mamciu, ja inaczej nie mogę...

O czym wiedziała czego? nie mogła? Nie powiedziała tego nigdy; nie potrafiłaby powiedzieć, bo w uczuciach i myślach jej panowały chaos i zamęt, wiały burzliwe wichry, leciały przeświecone jaskrawym światłem tumany kurzawy. A pani Teresa na te pieszczoły i bełkotliwe wyznania córki w sposób rozmaity odpowiadała: niekiedy wzajemną pieśczołą i drżącej troskliwości pełnymi zapytaniami, ale niekiedy, gdy czuła się bardzo, bardzo, prawie nad siły zgębioną, zgryzioną, strwożoną, zmęczoną, niecierpliwym sarknięciem i gniewnymi słowy.

– Nie wiem – mówiła – czego nie możesz i co się z tobą dzieje, ale czuję, że coś niedobrego się dzieje i że wysłać cię stąd muszę... Do Leszczynki pojedziesz... już pisałam do Teleżuka, aby po ciebie przyjechał... i pan Konięcki w tych dniach do domu jedzie, zabierze cię, i może u nich, u Konięckich, nim do Leszczynki przyjadę, przesiedzisz... Tu nie zostaniesz... Nianką swoją tu być czasu i siły nie mam... a pociechą i pomocą matce być nie umiesz..., serca nie masz...

Wtedy Ina z wybuchem obrazy i żalu zrywała się od kolan matki i cała w ogniu, ostre błyskawice z oczu wyrzucając, wołała, że ani do Leszczynki, ani do Konięckich nie pojedzie za nic, za nic, że prędzej da się zabić, aniżeli tam pojedzie, że matka jej nie kocha, że jest ona nieszczęśliwa i od nieszczęścia swego choćby na koniec świata uciec by pragnęła.

Potem obie milkły, rozjątrzone, obrażone, rozżalone, i resztę dnia lub wieczora spędzały w milczeniu, czasem ukośne, niechętnie lub niespokojne wejrzenia na siebie rzucając.

Aż przyszedł dzień, który ukazał Ince dwa zwierciadła, w zwierciadłach dwie przyszłości i rzekł: „Wybieraj!”

Kiedy pani Teresa śpiesznie biegła z więzienia do domu, aby zobaczyć, czy jest tam jej córka, a jeżeli nie jest, szukać, gdzie jest, jak nieraz już bywało, i u wszystkich znajomych o nią się dowiadywać, Inka w najodludniejszym miejscu zamiejskiego parku z Heleną Iwanówną rozmawiała. Za osłoną drzew i krzewów na małej ławce bardzo blisko siebie siedząc szeptem obie mówiły. Mówiły cicho, szybko, niezmiernie żywo, wzajem sobie mowę przerywając, jak mówić zwykli ludzie śpiesznie naradzający się i silnie wzruszeni.

– Więc za trzy dni – szeptała Inka – więc już za trzy dni... wyjeżdżacie... a cóż ja pocznę, co ja pocznę, co ja nieszczęsna pocznę... ja z desperacji nie wiem, co sobie zrobię... zwiariuję chyba, utopię się...

Za rękaw sukni ją chwytając Helena Iwanówna w mowę jej wciąż wpadała.

– Ależ posłuchaj, *duszeńka*, posłuchaj tylko... mówić mi nie dajesz... ciągle przerywasz... Jaż mówię, że jest sposób tak zrobić, abyś nie potrzebowała desperować, wariować...

Ale Inkę burza rozpaczy porywała, ogłuszała, myśli i uwagę jej od towarzyszk odrywając. Czoło rozpalone w obu dłoniach ścisnęła, łzy po zbladłych policzkach jej płynęły. Jednak szybko, nie przerywając, gwałtownie szeptała:

– Mama o niczym nie wie, ale domyśla się, niepokoi się, wyrzuty mi robi, chce mię do Leszczyńki albo do Konieckich, sąsiadów naszych, wyprawić. Ja nie chcę do Leszczyńki! Ja nie chcę do Konieckich! Tam grób! Tam noc! Ja nie chcę grobu! Ja lękam się nocy! Ja teraz dopiero poznałam, co to prawdziwe życie, co radość, co szczęście...

Płacząc zaniosła się, a Helena Iwanówna dłonią usta jej zamykać próbowała.

– Jaż tobie mówię, *duszeńka*, że jest sposób... posłuchaj tylko! Jest sposób, abyś od grobu i od nocy...

– Jaki sposób! Nie ma żadnego sposobu! Wszakże wyjeżdżacie, Heleno Iwanówno... i on... za kilka dni... O, Boże mój, Boże! Już za kilka dni...

Zniecierpliwiona czy rozczulona, obu tych zresztą uczuć zapewne doświadczając, Helena Iwanówna jak sęp gwałtownie dziewczynę szlochającą w ramiona swe porwała, do boku swego przycisnęła i głowę jej jak na poduszce na piersi swe oparłszy, w samo prawie śliczne uszko spod ślicznego kapelusika wyglądające szeptać zaczęła. Cicho szeptała, długo szeptała, czasem krótkie pocałunki po twarzy Iny rozsiewając, czasem śmiejąc się cichutko, pieszczotliwie. Z szepcienia jej wybijały się niekiedy słowa głośniejsze, nieco wymawiane: kniaź... rozwód... ślub... lubienie... Petersburg... *kniahini*... bale... rysaki... mąż krasawiec...

Ina nie płakała już, lecz drżeć zaczęła i tak drżała, że Helena Iwanówna zlekła się może, aby z ławki nie spadała; bo z wielkim szelestem *czesuczowych*, bombiastych rękawów mocniej jeszcze do siebie przycisnęła, szeptać, chichotać, całować nie przestając, aż na koniec...

Po chwili dość długiej zgrabne, szczupłe, w biały muślin obleczone ramiona dziewczyny wyciągnęły się ku górze i szyję przyjaciółki, trochę krótkawa, trochę grubawa, z taką nagłością i mocą objęły, że aż na czarnych jej włosach przekrzywił się kapelusz z kwiatów bzu upleciony i rozkołysały się we wszystkie strony jego małe, białe piórka.

Oznaczałże ten milczący, namiętny, długi uścisk Inki trwogę czy radość lub wdzięczność, tulenie się pod opiekę czyjaś i oddawanie się w moc czyjaś, czy wszystko to razem zmieszane, wzburzone, skłębione w jeden poryw, w jedną żądzę, w jeden szal?

Wkrótce potem Ina do mizernej izdebki swej wchodziła, a pani Teresa zdziwiła się ujrawszy ją tak łagodną, cichą, czułą, jaką tu nie bywała już od dawna. Zaraz ode drzwi pogarnęła się ku matce i dziwnie pokorna, zamyślona, w obie ręce ją pocałowała. Potem jakby zapytania i wyrzuty uprzedzić pragnąc, mówić zaczęła, że była w parku, że teraz tam spiree przepysznie kwitną i Leszczyńkę jej przypomniały że jutro pójdzie z matką do więzienia i trochę kwiatów tych braciom zanieśnie. Zapaliła małą lampkę i zaczęła przy świetle jej suknię matczyną w kilku miejscach rozdartą naprawiać.

Pani Teresa niedowierzająco i niespokojnie zrazu na córkę patrzyła, lecz wkrótce radość błoga do serca wstępować jej zaczęła.

Jaka ona śliczna, jaka miła, gdy tak uspokoi się, złagodnieje, nad robotą jaką złotą główkę swą pochyli! Bajecznie do ojca podobna! Te same oczy i włosy... te same wady i ten sam czar! I tak samo... raz anioł, raz szatan!

A Inka szyla i niekiedy szafirowe oczy swe z anielskim spojrzeniem na matkę podnosząc mówiła, że szkoda, ach, jaka szkoda i jakie nieszczęście, że wyrok na Janka i Olka nie kniaź, ale ten jakiś nowy i niewiadomy wydawać będzie...

– A ty skąd wiesz o tym? – zdziwiła się pani Teresa.

Z łagodnym wzruszeniem ramion odpowiedziała:

– Słyszałam... wszyscy o tym mówią... kniaź wczoraj urząd swój złożył i dziś już w komisji nie zasiadał.

Słyszała o tym istotnie od niego. On dziś u Heleny Iwanówny, blisko, blisko niej siedząc i rękę jej w swojej trzymając, mówił:

– Ja na braci waszych, Ino Julianówny, wyroku wydawać nie będę, bo z góry przykazano, abym był srogim... więc kamienia tego nie położę i dołu tego nie wykopię pomiędzy tobą a sobą, ty moja ukochana, upragniona...

Gorąco żaru i wino. upojenia napełniły jej pierś i głowę, gdy teraz delikatnymi nićmi dziurę w sukni matczynej cerując słowa te wspominała. Miała takie uczucie, jakby ta dziura i to cerowanie w palce ją piekły, jednak cerowała dalej cierpliwie i gdy po chwili oczy na matkę podniosła, coś na kształt żaru w nich błysnęło. Na myśl, co za dni parę stanie się, stać się musi, co pomiędzy nią i matką jej jak kamień i jak dół – o, jak głęboki, legnie, serce jej uszka pokazało... na chwilę.

Pani Teresa z zaciśniętymi kurczowo rękoma, z głęboko wpadłymi oczyma siedziała na łóżku zdruzgotana, zgnębiona. Synami zajęta; o pieniądze na dalszy pobyt w miasteczku skłopotana, nikogo ze znajomych w ostatnich dniach nie widując, o tym, że zmiana dla niej straszna już zaszła, nie wiedziała.

Co teraz nastąpi? o Boże, co nastąpi? I kiedy nastąpi? Rychło zapewne, rychło. Wóz albo przewóz. Niebo albo piekło. Z Jankiem i Olkiem do Leszczyнки powróci albo...

Dwa dni upłynęły i – wyrok zapadł... Podpisała go ręka od ręki kniazia czerwieńsza... rozkazowi zresztą otrzymanemu z góry posłuszna.

Zsyłka do Permu; w czasie jak najkrótszym pod zbrojną strażą mali buntownicy odwiezionymi zostaną do najbliższej – jednak dalekiej – stacji kolei żelaznej, a stamtąd parowozem na granicę dwóch części kuli ziemskiej, pod stopy Uralu...

...Z twarzą, która powlekała się barwą ziemistą, z powiekami w pociemniałych oczodołach od płaczu krwawymi pani Teresa stała przed więziennymi wrotami i patrzyła na oddalający się dwukonny wóz... Dopóki tylko dojrzeć je było można, patrzyła na coraz dalej oddalające się, oddalające dwie małe, blade twarze, które na wozie obracały się ku niej, jak opłatki świecąc wśród podniesionych dokoła luf i bagnetów.

Gdy na zakręcie drogi zniknęły – odeszła.

Nie biegła, nie pędziła; szła powoli z piersią ciężko dyszącą, z plecami po raz pierwszy w życiu przygarbionymi.

Nic dokoła nie widziała, nie słyszała, o niczym nie myślała. Dusza jej krwawym gwoździem przybita do tych małych, bladych twarzy, które tylko co w oddaleniu sprzed oczu jej znikły, wlokła się za nimi cała, wsuwała się pomiędzy otaczające je bagnety, kreśliła nad nimi obronne i opiekuńcze krzyże, całowała, żegnała spłakane oczy Olka, jak płótno zbielełe, lecz hardo zaciśnięte usta Janka.

Na kształt ranionego zwierza, który instynktem gnany czołga się ku legowisku swemu, aby paść na nie i skomlać z bólu ranę swoją lizać, pełzała raczej niż szła ku swej najętej, mizernej izdebce...

Tu, na drzwi izdebki spojrzawszy, przypomniała sobie:

– A Inka?

Gdzie jest, Inka? Miała wnet za nią przybiec do więzienia i ostatnie godziny te spędzić z braćmi, a tylko na chwilę czegoś jeszcze do miasteczka...

– Zaraz przybiegnę, mamciu, zaraz przybiegnę...

Miała kapelusz na głowie, w rękę parasolkę, na policzkach rumieńce silne i w oczach łzy...

– Niech mamcia idzie, ja zaraz przybiegnę...

Odbiegła, wróciła, uściśnęła matkę. Dziwnie uściśnęła, mocno, długo. Ale pani Teresa nie dziwiła się. W dniu tak strasznym, w tym piekielnym dla niej dniu... że córka zapłakała, uściśnęła, cóż dziwnego?

Jednak nie przyszła! Cóż to znaczy? Gdzie jest? Co się z nią dzieje?

Niecierpliwie, silnie, głośno pchnęła przed sobą drzwi izdebki. Weszła.

Nie ma Inki.

Coś się działo w tej izdebce, coś się tu działo!

Szuflada starej, krzywej komody, w której Inka swoje różne muślinki, paski chowała, w całej szerokości wyciągnięta, pusta.

Miejsce na ścianie, gdzie sukienki swoje zawieszała, puste.

Jezus, Maria!

Na stole, o szklanek z nie wypitym mlekiem oparta, karta papieru jej ręką zapisana.

O, Jezus, Maria!

„Moja kochana mamciu! Mnie bardzo przykro, ja bardzo żałuję, że mamcią rozgniewam i zmartwię, ale inaczej nie mogę! Nie mogę! Kiedy mamcia czytać to będzie, ja daleko już stąd... daleko... Mnie nawet smutno, że mamę porzucam, ale tak kocham, tak nad życie, bez granic kocham... Mama zna jego... to kniaź Borys... I on kocha mnie szalenie, bez granic, ale ja nie z nim jadę, tylko z pewną przyjaciółką jego i moją, u której też w Petersburgu mieszkać będę, dopóki ślubu z sobą nie weźmiemy... A kiedy już zostanę żoną kniazia, co wkrótce nastąpi, wszystkim nam będzie lepiej. On dla Janka i Olka powrót do domu wyjedna, a Bronią i Ludiwiną ja zaopiekuję się, aby im edukację świetną...”

Było tam pisma więcej jeszcze, wiele; wyraźniejsze od innych występowały wśród niego słowa: „miłość”, „szczęście”, „przesady”, „wszędzie ojczyzna może być”, „wszystkie wiary sobie równe”, ale pani Teresa czytać dalej nie mogła, bo z trzęsących się rąk jej wypadła kartka papieru i szeroko, szeroko rozwarły się te ręce, a potem głośno klasnęła w dłonie, gdy z ust tak jak ta kartka zbiegających wypadł krzyk:

– Łajdaczka!

Padł krzyk ten w ciszę izdebki jak kamień w wodę i długo po nim nic nie następowało. Jak w kamień obrócona stała pani Teresa z rękami rozpostartymi, z oddechem w piersi krótkim i świszczącym, z czołem, wargami i policzkami drgającymi. W ciemnych, głębokich oczodołach, pod zakrwawioną od łez powieką gorzało płomień gniewu i morze pogardy rozlewało się po ustach, gdy wychodzić z nich począł dyszący, syczący szep:

– A niedoczekanie twoje, abyś ty... dziećmi mymi... opiekować się miała... ty... ty...

I nagle krzyk znowu przeraźliwy, ogromny, podobny tym, jakimi matki wtórzają zabijaniu gwoździami trumny ich dzieci.

– Inka, dziecko moje! Jezus, Maria! Inka moja, Inka!

Runęła na ziemię, ramiona na niej rozpostarła, palce wbiła w deskę podłogi, czołem o podłogę uderzyła i – nieruchomą pozostała, a tylko z piersi jej dobywać się poczęły dźwięki bez słów, głośne, nieustanne, podobne do szlochów suchych i nigdy skończyć się nie mających, podobne do tego wycia, z jakim niekiedy nad rozłogami śniegów latają zimowe wiatry.

Tak u zwałiska zburzonej Troi Hekuba, Priamowa żona, wyła z żalości po synach pobitych i uwiedzionych córkach.